
SUB ACEEAȘI STEA

John Green

Pentru Esther Earl

Olandezul-cu-Lalele s-a întors cu fața spre ocean,
contemplând marea care se ridică:
– Unifică, provoacă, otrăvește, ascunde, revelează.
Privește-o cum se ridică și coboară, luând totul cu ea.
– Ce e? am întrebat eu.
– Apă, mi-a răspuns Olandezul. Ei bine, și timp.
PETER VAN HOUTEN, *O durere supremă*

NOTA AUTORULUI

Mai mult decât o notă a autorului, aici doresc să reamintesc că această carte este o operă de ficțiune. Eu am inventat-o.

Nici romanele și nici cititorii lor nu câștigă nimic încercând să descopere dacă într-o poveste se ascund anumite fapte reale. Asemenea eforturi atacă însăși ideea că poveștile inventate pot fi importante, ceea ce constituie cumva ipoteza de bază a speciei noastre.

Vă sunt recunoscător pentru cooperarea în această chestiune.

CAPITOLUL 1

La sfârșitul iernii celui de-al șaptesprezecelea an al vieții mele, mama a hotărât că eram prea deprimată, probabil

din cauză că ieșeam arareori din casă, stăteam mult timp în pat, citeam întruna aceeași carte, mâncam din când în când și îmi petreceam o bună parte din timpul liber, pe care îl aveam din belșug, gândindu-mă la moarte.

Când citești o broșură sau un site sau orice altceva despre cancer, printre efectele secundare prezentate găsești întotdeauna depresia, dar, de fapt, depresia nu este un efect secundar al cancerului. Depresia este un efect secundar al morții. (Și cancerul este un efect secundar al morții. Cam total e, zău.) Dar mama credea că aveam nevoie de tratament, așa că m-a dus la domnul doctor Jim, care a fost de acord că într-adevăr înotam într-o depresie clinică, totală și paralizantă, astfel că medicamentele au trebuit să fie adaptate și eu a trebuit să mă înscriu într-un Grup de Sprijin, care se întrunea săptămânal.

Grupul de Sprijin punea în scenă o distribuție schimbătoare de personaje care se aflau în diferite stadii de boli pricinuite de tumori. De ce se schimba distribuția? Un efect secundar al morții.

Desigur, Grupul de Sprijin era al naibii de deprimant. Se întrunea în fiecare miercuri în subsolul unei biserici episcopale din piatră, sub formă de cruce. Ne așezam în cerc chiar în mijlocul crucii, unde se uneau cele două plăci de lemn și unde ar fi trebuit să se afle inima lui Iisus.

Am observat asta din cauză că Patrick, conducătorul Grupului de Sprijin și singura persoană din sală care avea peste optsprezece ani, vorbea despre inima lui Iisus la fiecare afurisită de întrunire, despre cum noi, tinerii supraviețuitori ai cancerului, ne aflam chiar în inima sacră a lui Hristos și toate alea.

În inima Domnului, lucrurile se desfășurau în felul următor: cei șase sau șapte sau zece dintre noi intram (pe propriile picioare sau în scaunul cu roțile), beam limonadă și înfulecam niște prăjiturele dintr-o ofertă amărâtă, ne așezam în Cercul Încrederii și îl ascultam pe Patrick spunând pentru a mia oară povestea vieții lui extrem de nefericite – că avusese cancer la boașe și medicii îi spusese că o să moară, dar el n-a murit, iar acum se afla aici cu noi, un adult în toată firea, stând în pivnița unei biserici în cel de-al 137-lea cel mai frumos oraș din America, divorțat, înnebunit după jocuri video, lipsit aproape în totalitate de prieteni, de-abia câștigând niște bani prin cercetarea trecutului său cancerigen, încercând ușor-ușor să își termine masterul care nu îi va îmbunătăți perspectivele în carieră, așteptând, asemenea nouă, ca sabia lui Damocles de deasupra capului său să cadă și să-i ofere ușurarea de care a scăpat acum mulți ani când cancerul i-a luat ambele testicule și i-a lăsat în schimb acel lucru pe care cel mai generos suflet l-ar numi viață.

Și voi ați putea fi norocoși!

Apoi ne prezentam. Nume. Vârstă. Diagnostic. Cum ne simțim azi. Eu sunt Hazel, spuneam când îmi venea rândul. Am șaisprezece ani. Inițial am avut probleme cu tiroida, dar acum ceva timp am făcut metastază la plămâni. Și mă simt bine.

Odată ce terminam cu prezentările, Patrick ne întreba mereu dacă cineva avea ceva de împărtășit. Apoi începeau lucrurile care te scoteau din sărite: toată lumea vorbea despre lupte și bătălii date și despre a câștiga și a da înapoi și a face examinări imagistice. Dar, ca să fiu cinstită, Patrick ne lăsa să vorbim și despre moarte, cu

toate că mulți dintre ei nu erau pe moarte. Cei mai mulți aveau să ajungă la vârsta maturității, la fel ca Patrick.

(Ceea ce însemna că era multă competitivitate, pentru că ei nu vroiau să învingă doar cancerul, ci și pe ceilalți oameni din încăpere. Ok, e absurd, dar când medicii îți spun că ai, să zicem, o șansă de 20 la sută ca să mai trăiești cinci ani, socoteala te lovește brusc și îți dai seama că asta înseamnă o persoană din cinci... astfel că privești în jurul tău și gândești, așa cum ar face orice persoană sănătoasă: trebuie să trăiesc mai mult decât patru dintre acești ticăloși.)

Singurul lucru bun în acest Grup de Sprijin era Isaac, un băiat slab cu față lunguiață și cu păr blond, drept, care îi cădea peste un ochi.

Și, de fapt, ochii lui erau problema. Avea un ciudat și rar întâlnit cancer la ochi. Unul dintre ochi îi fusese extirpat când era mic, iar acum purta o pereche de ochelari cu lentile extrem de groase, care îi făceau ochii (atât pe cel real, cât și pe cel de sticlă) să pară imenși, ca și cum întreaga lui față se rezuma doar la acel ochi fals și la acel ochi sănătos, ambii fixându-te cu privirea.

Din câte înțelesesem, din puținele ocazii în care Isaac împărtășise cu noi anumite experiențe, cancerul recidivase, punând în pericol mortal ochiul rămas.

Eu și Isaac comunicam aproape în mod exclusiv prin oftaturi. De fiecare dată când cineva vorbea despre diete care combat cancerul sau despre mirositul aripioarelor de rechin sau chestii de genul ăsta, el se uita la mine și ofta ușor. Eu clătinam din cap de-abia perceptibil și, la rândul-mi, suflam aerul afară.

Așa că Grupul de Sprijin era o pacoste și, după câteva săptămâni, aproape că trebuia să fiu dusă cu forța acolo. De fapt, în miercură în care l-am cunoscut pe Augustus Waters, am făcut tot posibilul să scap de acesta, în timp ce urmăream cu mama a treia etapă dintr-un maraton de douăsprezece ore din sezonul anterior al emisiunii America's next top model, pe care recunosc că-l văzusem deja, dar mi-era totuna.

Eu:

– Refuz să merg la Grupul de Sprijin.

Mama:

– Unul dintre simptomele depresiei este lipsa de interes pentru activități.

Eu:

– Lasă-mă să urmăresc America's next top model, te rog. E o activitate.

Mama:

– Televizorul este o pasiune.

Eu:

– Of, mamă, te rog!

Mama:

– Hazel, ești deja adolescentă. Nu mai ești copil. Ai nevoie să-ți faci prieteni, să ieși din casă și să-ți trăiești viața.

Eu:

– Dacă vrei să fiu adolescentă, nu mă mai trimite la Grupul de Sprijin. Cumpără-mi un buletin fals ca să pot merge în cluburi, să beau vodcă și să fumez iarbă.

Mama:

– În primul rând, tu nu fumezi iarbă.

Eu:

– Vezi? Țsta e unul dintre lucrurile pe care aș ști să le fac dacă mi-ai face rost de un buletin fals.

Mama:

– Mergi la Grupul de Sprijin.

Eu:

– Offffff!

Mama:

– Hazel, meriți o viață.

Asta mi-a închis gura, cu toate că nu pera vedeam ce avea de-a face viața cu mersul la Grupul de Sprijin. Totuși, am fost de acord să merg – după ce am negociat dreptul de a înregistra episoadele din ANTM pe care aveam să le pierd.

M-am dus la Grupul de Sprijin din același motiv pentru care acceptasem ca o soră medicală, absolventă cu diplomă a doar optsprezece luni de studiu, să mă otrăvească cu chimicale botezate cu nume exotice: voisem să-mi fac părinți fericiți. Nu există pe lume dect un singur lucru mai nasol decât a fi bolnav de cancer la șaisprezece ani, și anume să fii părintele unui copil bolnav de cancer.

La ora 16:56, mama a parcat pe aleea circulară din spatele bisericii. Pentru a trage de timp măcar preț de o secundă, m-am prefăcut că sunt ocupată cu butelia mea de oxigen.

– Vrei să ți-o duc eu înăuntru?

– Nu, mă descurc, i-am răspuns.

Butelia cilindrică de culoare verde cntrea doar câteva kilograme și aveam și un cărucior din oțel pentru a o trage după mine. La fiecare minut îmi furniza doi litri de oxigen printr-o canulă, un tub transparent care se bifurca

exact sub nasul meu, se înfășura pe după urechi și se reunea în nări. Șmecheria era necesară, căci plămâniile mele nu mai funcționau ca niște plămâni.

– Te iubesc, mi-a zis în timp ce eu coboram din mașină.

– Și eu pe tine, mamă. Ne vedem la șase.

– Fă-ți prieteni! mi-a strigat pe geamul pe care îl lăsase în jos.

N-am vrut să iau liftul, deoarece, în cadrul Grupului de Sprijin, mersul cu liftul e genul de activitate destinată Ultimelor Zile, așa că am decis să urc pe scări. Am înșfăcat un fursec și mi-am turnat niște limonadă într-un pahar de carton și apoi m-am răsucit pe călcâie.

Un băiat mă privea insistent.

Eram aproape sigură că nu-l mai văzusem până atunci. Înalt și musculos, făcea să pară mic scaunul pe care stătea, un scaun din plastic turnat, pentru clasele primare. Păr de culoarea mahonului, drept și scurt. Părea să fie de vârsta mea, poate cu un an mai mare, și stătea cu coccisul pe marginea scaunului, într-o poziție ușor agresivă, cu o mână ținută pe jumătate în buzunarul jeansilor lui de culoare neagră.

Am privit în altă parte, brusc conștientă de pleiada mea de defecte. Eram îmbrăcată în niște jeansi vechi, care cândva îmi fuseseră ficși, acum fiind destrămați în locuri ciudate, și un tricou galben care făcea reclamă unei formații și care oricum nu-mi mai plăcea. La fel și părul meu: aveam o tunsoare paj, dar nu mă sinchisisem nici măcar, de exemplu, să mă pieptăn. Mai mult, aveam niște obraji caraghioși ca de veveriță fălcoasă, efectul secundar al tratamentului. Arătam ca o persoană normal proporționată, care avea un balon drept cap. Ca să nu

mai vorbim despre picioarele umflate în zona gleznelor. Și totuși – i-am aruncat o privire –, el încă nu-și luase ochii de la mine.

M-am prins de ce se i se spune contact vizual.

M-am dus în cerc și m-am așezat lângă Isaac, la două locuri distanță de băiat. L-am privit iar pe furiș. El continua să se uite la mine.

Uite ce e, dă-mi voie s-o spun: era sexy. Un băiat care nu e sexy te privește neîndurător și în cel mai bun caz este ciudat, iar în cel mai rău, este o formă de hărțuire. Dar un băiat sexy... altă mâncare de pește.

Mi-am scos telefonul și am apăsat o tastă să văd cât era ceasul: 16:59. Cercul s-a completat cu nenorocoșii între doisprezece și optsprezece ani și Patrick a început cu rugăciunea pentru liniște: *Doamne, dă-mi liniștea să accept lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul de a schimba lucrurile pe care le pot schimba și înțelepciunea de a le deosebi.* Tipul încă se zgâia la mine. Am simțit că roșesc.

Într-un final, m-am decis că cea mai bună strategie era să mă zgâiesc și eu la el. La urma urmelor, băieții nu dețin monopolul asupra Zgâitului. Așa că m-am uitat la el, în timp ce Patrick ne aducea la cunoștință pentru a mia oară faptul că îi lipseau boșele etc. și, curând, s-a pornit concursul de zgâit. După o vreme, băiatul mi-a zâmbit, apoi, într-un sfârșit, ochii lui albaștri s-au uitat în altă parte. Când m-a privit din nou, am ridicat din sprâncene ca pentru a-i spune: *Eu câștig.*

El a ridicat din umeri. Patrick a continuat și am ajuns, în sfârșit, la partea cu prezentările.

– Isaac, poate că azi ai vrea să începi tu. Știu că te confrunți cu lupta contra cronometru.

– Mda, a spus el. Eu sunt Isaac. Am șaptesprezece ani și se pare că va trebui să suport o intervenție chirurgicală în două săptămâni, după care voi fi orb. Nu vreau să mă plâng sau ceva de genul, căci știu că pentru mulți dintre noi e cu mult mai rău, dar, mda, vreau să spun că a fi orb e cam nașpa. Cu toate astea, prietena mea mă ajută. Și prietenii, așa ca Augustus.

A dat din cap spre băiat, care acum avea un nume.

– Deci, mda, a continuat Isaac.

Își privea mâinile pe care și le împreunase sub forma unei colibe indiene.

– Nu prea ai ce face în privința asta.

– Isaac, noi suntem aici pentru tine, i-a spus Patrick. Copii, să-i spunem asta lui Isaac.

Și i-am spus-o toți, în cor:

– Isaac, noi suntem aici pentru tine.

Urma Michael. El avea doisprezece ani. Avea leucemie. Avusese leucemie dintotdeauna. Era în regulă. (Sau, cel puțin, așa spunea. Urcase cu liftul.)

Lida avea șaisprezece ani și curând avea să devină obiectul atenției băiatului sexy. Era o prezență obișnuită – aflată într-o remisie de durată a unui carcinom apendicular, despre care nici nu știusem până atunci că există. Ea zicea – așa cum o făcea de fiecare dată când eu eram prezentă la întrunirile Grupului de Sprijin – că se simțea puternică, ceea ce mie, în timp ce tubușoarele îmi gâdilau nările, mi se părea că ar fi lăudăroșenie.

Până să ajungă la el, au mai urmat alți cinci. Când i-a venit rândul, a zâmbit ușor. Vocea îi era joasă, răgușită și incredibil de sexy.

– Mă numesc Augustus Waters, a spus el. Am șaptesprezece ani. Acum un an și jumătate am avut un început de cancer osos, dar azi mă aflu aici la cererea lui Isaac.

– Și cum te simți? l-a întrebat Patrick.

– O, mă simt ca un barosan, a spus Augustus Waters, zâmbind în colțul gurii. Prieteni, sunt într-un montagne russe care doar urcă.

Când mi-a venit rândul, am spus:

– Numele meu este Hazel. Am șaisprezece ani. Cancer de tiroidă cu metastaze pulmonare. Sunt bine.

Ora s-a scurs iute: s-au rememorat luptele, bătăliile câștigate în toiul războaielor care cu siguranță urmau să fie pierdute; speranța de care să te agăți; familiile care erau și lăudate, și criticate; se cădea de acord că prietenii nu pricepeau; se vărsau lacrimi; se oferea mângâiere. Nici Augustus și nici eu n-am mai deschis gura până ce Patrick a spus:

– Augustus, poate ai vrea să împărtășești ceva grupului.

– Temerile mele?

– Da.

– Mă tem de uitare, a spus el după o clipă. Mă tem de asta așa cum se teme orbul din proverb de întuneric.

– Prea curând, a spus Isaac, zâmbind vag.

– Am fost insensibil? a întrebat Augustus. Pot fi destul de orb la sentimentele altora.

Isaac a râs, dar Patrick a ridicat un deget muștrător și a spus:

– Augustus, te rog! Hai să revenim la tine și la luptele tale. Ai zis că te temi de uitare?

– Așa am zis, a răspuns Augustus.

Patrick părea pierdut.

– N-ar vrea... ăăă... ar vrea altcineva să spună ceva legat de asta?

Nu mai urmasem cursurile vreunei școli de trei ani. Părinții îmi erau cei mai buni doi prieteni. Cel de al treilea prieten bun era un autor care nu știa că exist. Eram o persoană destul de timidă – nu genul care ridică mâna.

Și totuși, de data asta, mă hotărâsem să vorbesc. Am ridicat mâna pe jumătate, iar Patrick, a cărui încântare era evidentă, a spus imediat:

– Hazel!

Începusem să mă deschid, așa presupunea el. Deveneam parte din grup.

M-am uitat înspre Augustus Waters care, la rândul-i, mă privea. Aproape că puteai vedea prin ochii lui, care erau atât de albaștri.

– Va veni o vreme, am spus, când vom fi cu toții morți. Cu toții. Va veni o vreme când nu vor mai fi oameni rămași care să-și aducă aminte că ar fi existat vreunul și că specia noastră ar fi făcut vreodată ceva. Nu va mai fi rămas niciunul să-și amintească de Aristotel sau de Cleopatra, darămite de tine. Tot ceea ce noi am făcut și am construit, și am scris, și am gândit, și am descoperit va fi uitat, iar toate astea – am făcut un gest cuprinzător – vor fi fost în zadar. Poate că vremea asta se apropie sau poate că e la milioane de ani distanță, dar chiar dacă vom supraviețui prăbușirii sistemului nostru solar, tot nu vom supraviețui pentru vecie. A existat o vreme înainte ca organismele să fi

avut conștiință și va exista un timp și după aceea. Și dacă inevitabilitatea uitării omenești te îngrijorează, eu te încurajez s-o ignori. Dumnezeu e martor că așa fac toți ceilalți.

Învățasem asta de la al treilea cel mai bun prieten mai sus-menționat, Peter Van Houten, autorul singuratic al cărții *O durere supremă*, carte care era Biblia mea. Peter Van Houten era singura persoană peste care dădusem și care părea: (a) să înțeleagă cum e să fii pe moarte și (b) era în viață.

După ce am terminat, a urmat o tăcere destul de lungă, timp în care am observat cum lui Augustus i se lățea un zâmbet pe toată fața – nu genul de zâmbet strâmb al băiatului care încearcă să fie sexy în timp ce se zgâiește la mine, ci zâmbetul lui adevărat, prea mare pentru chipul lui.

– Fir-ar să fie, a spus Augustus liniștit, cât de diferită ești!

Niciunul dintre noi n-a mai spus nimic pe durata întrunirii. La sfârșit, a trebuit să ne ținem cu toții de mâini, iar Patrick a condus rugăciunea.

– Iisuse Hristoase, ne-am adunat aici, în inima Ta, întru totul în inima Ta, ca niște supraviețuitori ai cancerului. Tu, doar Tu, ne cunoști așa cum ne cunoaștem noi înșine. Îndrumă-ne spre viață și spre Lumină în vremea încercărilor noastre. Ne rugăm pentru ochii lui Isaac, pentru sângele lui Michael și al lui Jamie, pentru oasele lui Augustus, pentru plămâniile lui Hazel, pentru gâtul lui James. Ne rugăm ca Tu să ne poți vindeca astfel încât noi să putem simți iubirea Ta și pacea Ta, care depășesc toată puțința de a înțelege. Și ne amintim în sufletele noastre de cei pe care i-am cunoscut și i-am iubit și care au ajuns acasă la Tine: Maria și

Kade, și Joseph, și Haley, și Abigail și Angelina și Taylor și Gabriel și...

Era o listă lungă. Lumea conține o mulțime de oameni morți. Și, în timp ce Patrick ținea un discurs monoton, citind lista de pe o foaie de hârtie, întrucât era prea lungă pentru a o ține minte, eu am stat cu ochii închiși, încercând să mă las pătrunsă de spiritul rugăciunii, dar mai degrabă închipuindu-mi ziua când numele meu avea să-și găsească și el locul pe acea listă, tocmai la finalul ei, când cu toții se vor fi oprit din a mai asculta.

Când Patrick a încheiat, am rostit împreună mantră aceasta stupidă – Să trăim azi cea mai bună viață a noastră – și s-a terminat. Augustus Waters s-a ridicat de pe scaunul său și a venit spre mine. Mersul îi era la fel de strâmb precum zâmbetul. S-a aplecat spre mine, dar a păstrat distanța, astfel încât n-am fost nevoită să-mi înalț gâtul pentru a-l privi în ochi.

– Cum te cheamă? m-a întrebat el.

– Hazel.

– Nu, numele tău complet.

– Ăăă... Hazel Grace Lancaster.

Era pe punctul de a mai spune ceva, când Isaac s-a apropiat de noi.

– Stai puțin, a spus Augustus, ridicând un deget și întorcându-se spre Isaac. De fapt, întrunirea asta a fost mai rea decât ai spus.

– Ți-am spus că e sinistru.

– De ce-ți bați capul cu asta?

– Nu știu. Poate ajută?

Augustus s-a aplecat, crezând că eu nu pot să-l aud.

– Ea e una dintre cei care vin mereu?

N-am putut auzi comentariul lui Isaac, dar Augustus i-a răspuns:

– O să-ți spun.

L-a prins pe Isaac de ambii umeri și apoi s-a îndepărtat la o jumătate de pas de el.

– Spune-i lui Hazel despre clinică.

Isaac s-a sprijinit cu o mână de masa pentru gustări și și-a pironit ochiul imens asupra mea.

– Bine, așadar, am fost azi-dimineață la clinică și îi spuneam chirurgului că aș prefera să fiu surd decât orb. Iar el a spus: *Lucrurile nu funcționează așa, iar eu am continuat: Mda, îmi dau seama că nu așa funcționează; vreau să spun că, dacă aș putea alege, aș prefera să fiu surd decât orb, dar îmi dau seama că n-am de-ales, iar el a zis: Ei bine, vestea bună este că nu vei fi surd, la care eu i-am spus: Vă mulțumesc că mi-ați explicat faptul că nu voi surzi din pricina cancerului. Mă simt atât de norocos că o somitate ca dumneavoastră binevoiește să mă opereze.*

– Pare a fi un învingător, am spus. O să încerc să fac un cancer la ochi doar pentru a face cunoștință cu tipul ăsta.

– Mult succes! În regulă, ar trebui să plec. Monica mă așteaptă. Trebuie s-o privesc cât mai pot.

– Jucăm mâine un Counterinsurgence? I-a întrebat Augustus.

– Sigur.

Isaac s-a întors și a luat-o la fugă pe scări, urcând câte două trepte deodată.

Augustus Waters s-a întors spre mine.

– Întru totul, a spus el.

– Întru totul? am întrebat eu.

– Suntem întru totul în inima lui Iisus, a răspuns el. Credeam că suntem în subsolul unei biserici, dar suntem întru totul în inima lui Iisus.

– Cineva ar trebui să-i spună lui Iisus, am zis eu. Vreau să spun, probabil că e periculos să adăpostești copii cu cancer în inima ta.

– I-aș spune eu, a zis Augustus, dar, din nefericire, sunt blocat întru totul în inima Lui, așa că El nu va putea să mă audă.

Am râs. El a clătinat din cap, mărgininându-se să mă privească.

– Ce e? I-am întrebat.

– Nimic, mi-a răspuns.

– Atunci, de ce mă privești în felul ăsta?

Augustus a schițat un zâmbet.

– Deoarece ești frumoasă. Îmi face plăcere să privesc oameni frumoși și, cu ceva timp în urmă, m-am hotărât să nu-mi interzic plăcerile mai simple ale vieții.

A urmat un moment de tăcere stânenitor. Augustus a lămurit lucrurile:

– Vreau să spun, mai ales dat fiind că, așa cum ai subliniat tu cu finețe, cu toții vom sfârși în uitare și așa mai departe.

Am scos un sunet de tuse vagă, ușor batjocoritor, sau am oftat, sau am expirat, apoi am spus:

– Nu sunt frum...

– Ba ești ca o Natalie Portman de zile mari. Ca Natalie Portman în *V de la Vendetta*.

– Nu I-am văzut, i-am zis.

– Zău? m-a întrebat el. O fată superbă, cu păr ca de zână, căreia îi displace autoritatea și nu se poate abține să

nu se îndrăgostească de un băiat despre care știe că înseamnă necazuri. După câte îmi dau eu seama, e autobiografia ta.

Fiecare silabă rostită de el însemna flirt. Sincer, mă cam excitase. Nici măcar nu știam că băieții mă puteau excita – nu așa, ca în viața reală.

O fată mai mică a trecut pe lângă noi.

– Ce mai faci, Alisa?

Ea a zâmbit și a mormăit:

– Bună, Augustus.

– Oameni de la Memorial, mi-a explicat el.

Spitalul Memorial era cel mai mare spital destinat cercetărilor.

– Unde te duci?

– La spitalul pentru copii, i-am spus cu o voce mai firavă decât m-aș fi așteptat să fie.

El a dat aprobator din cap. Se părea că discuția noastră luase sfârșit.

– Bine, am spus, dând vag din cap spre treptele care ne conduceau afară Întru totul din Inima lui Iisus.

Mi-am pus căruciorul pe roți și am pornit. El șontâcăia alături de mine.

– Deci, poate ne vedem data viitoare? l-am întrebat.

– Ar trebui să-l vezi, mi-a spus. Vreau să spun, filmul, *V de la Vendetta*.

– Bine, i-am zis. O să-l caut.

– Nu. Cu mine. La mine acasă, a replicat. Acum.

M-am oprit din mers.

– Augustus Waters, de-abia te cunosc. Ai putea fi un ucigaș cu toporul.

El a încuviințat dând din cap.

– Cât se poate de adevărat, Hazel Grace.

M-a depășit, cu umerii lui umplând puloverul verde tricotat, cu spatele drept, pasul lui ușor cadentat în dreapta, în timp ce mergea încrezător și în ritm constant, pășind cu ceea ce stabilisem eu că ar fi un picior din lemn. Cancerul osos îți ia uneori un membru pentru a te verifica. Apoi, dacă îți place de tine, îți ia și restul.

L-am urmat pe scări, pierzând teren în timp ce-mi croiam drum în sus, lent, treptele nefiind un domeniu în care plămânii mei să fi excelat.

Și iată-ne afară din inima lui Iisus, ajunși în parcare, aerul de primăvară fiind minunat de răcoros, iar lumina după-amiezii târzii dureros de frumoasă.

Mama nu ajunsese încă, ceea ce nu era ceva obișnuit, căci întotdeauna mama era cea care mă aștepta. Am aruncat o privire în jur și am văzut o fată brunetă, înaltă, cu forme, care îl țintuise pe Isaac de peretele bisericii și îl săruta destul de agresiv. Se aflau suficient de aproape de mine, încât să pot auzi zgomotele ciudate ale gurilor lor împreunate și să-l aud apoi pe el spunând:

– Mereu.

Și pe ea răspunzând:

– Mereu.

Deodată, stând lângă mine, Augustus a spus în șoaptă:

– Ei cred cu tărie în etalarea afecțiunii în public.

– Ce e cu acele *mereu*?

Sunetele ca de sorbituri s-au intensificat.

– *Mereu* e chestia lor. Ei se vor iubi mereu unul pe altul și altele de genul acesta. Aș estima că și-au trimis reciproc cuvântul *mereu* de un milion de ori în ultimul an.

Au mai apărut două mașini, care i-au luat pe Alisa și pe Michael. Nu mai eram acum decât Augustus și cu mine, privindu-i pe Isaac și pe Monica – continuau cu înfrigurare să se atingă, de parcă n-ar fi fost rezemați de un loc sfânt. Mâna lui îi căuta sânul prin bluză, prinzându-i-l, cu palma liniștită, în timp ce degetele i se mișcau de jur împrejur. Mă întrebam dacă era o senzație plăcută. Nu părea să fie, dar am hotărât să-l iert pe Isaac pe motiv că avea să devină orb. Simțurile trebuie hrănite atâta timp cât încă mai există dorință și tot tacâmul.

– Imaginează-ți ultimul drum la spital, am spus încet. Ultima dată când mai conduci o mașină.

Fără să se uite la mine, Augustus a spus:

– Hazel Grace, îmi ucizi vibrația. Eu încerc să observ iubirea tânără în ciudățenia ei plină de splendori.

– Mă gândesc că el îi maltratează sânul, i-am spus.

– Da, e greu de stabilit dacă el încearcă s-o excite sau îi face un examen al sânelui.

Apoi, Augustus Waters a vârât mâna în buzunar și a scos taman un pachet de țigări. L-a deschis și și-a pus o țigară între buze.

– Serios? I-am întrebat. Crezi că asta e ceva mișto? O, Dumnezeule, tocmai ai reușit să strici toată treaba.

– Care toată treaba? m-a întrebat, întorcându-se spre mine.

Țigara i se bălăbănea neaprinșă în colțul gurii.

– Toată treaba când un băiat care nu e lipsit de farmec și nici de inteligență sau care nu e deloc inacceptabil se zgâiește la mine și subliniază felurile în care *întru totul* este folosit incorect și care mă compară cu o actriță și mă invită să vedem un film la el acasă. Dar, desigur, există

întotdeauna o hamartia, iar a ta este că, o, Doamne, în pofida faptului că ai avut nenorocitul acela de cancer, dai bani unei companii în schimbul șanseii de a dobândi și mai mult cancer. O, Dumnezeule! Dă-mi voie să te asigur că a nu putea să respiri e nașpa! Cum nu se poate mai dezamăgitor. Total.

– O *hamartia*? m-a întrebat el, ținând în continuare țigara în gură.

Asta îi încorda maxilarul. Din nefericire, avea un maxilar al naibii de sexy.

– O greșeală tragică, i-am explicat, întorcându-mă cu spatele la el.

Am pornit spre trotuar, lăsându-l pe Augustus Waters în urma mea, apoi am auzit o mașină care pornea în josul străzii. Era mama. Așteptase ca eu să-mi fac prieteni sau, mă rog, ce-or fi fost ei.

Am simțit cum mă cuprinde un ciudat amestec de dezamăgire și de furie. Nici măcar nu știam exact ce sentiment era, zău așa, ci doar că era din plin și că aș fi vrut să-l pocnesc pe Augustus Waters și, de asemenea, să-mi înlocuiesc plămâni cu plămâni care să-și facă treaba. Stăteam cu bascheții mei Chuck Taylor pe marginea trotuarului, cu butelia de oxigen și tot harnașamentul în căruciorul de lângă mine și, exact când mama a tras pe dreapta, am simțit cum o mână mă prinde strâns.

Mi-am tras mâna să mă eliberez din strânsoare și m-am întors spre el.

– Ele nu teucid dacă nu le aprinzi, mi-a spus când mama a ajuns lângă trotuar. Iar eu niciodată n-am aprins vreuna. E o metaforă, înțelegi? Pui lucrul ucigător drept între dinți, dar nu-i dai puterea să-și înfăptuiască omorul.

-
- E o metaforă, am repetat nesigură.
Mama trăgea de timp.
 - E o metaforă, mi-a confirmat.
 - Îți alegi obiceiurile pe baza rezonanțelor lor metaforice, i-am spus.
 - A, da.
Mi-a zâmbit. Acel zâmbet mare, strâmb, adevărat.
 - Hazel Grace, eu cred cu tărie în metafore.
 - M-am întors spre mașină. Am ciocănit în geam. Acesta a coborât.
 - Mă duc la un film cu Augustus Waters, i-am spus. Te rog să-mi înregistrezi următoarele câteva episoade din maratonul ANTM.

CAPITOLUL 2

Augustus Waters conducea groaznic. Fie că pornea, fie că oprea, totul se întâmpla cu o hurducătură îngrozitoare. Zburam în față în SUV-ul său Toyota de fiecare dată când puneam frână, iar ceafa mi se izbea de tetiera scaunului de fiecare dată când accelera. Se prea poate să fi fost emoționată – mă aflam în mașina unui băiat străin, în drum spre casa lui, extrem de conștientă că plămânii mei de rahat ar fi complicat eforturile de a mă eschiva de la avansurile lui nedorite – dar felul în care șofa era atât de uimitor de prost, încât nu mă puteam gândi la nimic altceva.

Probabil că parcurseserăm vreo doi kilometri într-o tăcere ciudată, când Augustus a spus:

- Am picat de trei ori la examenul de conducere.
- Nu mai spune!

A izbucnit în râs, dând afirmativ din cap.

– Păi, nu pot simți apăsarea în bătrâna Proteză și nu prea reușesc să conduc cu stângul. Doctorii mei spun că cei mai mulți pacienți care au suferit amputări pot șofa fără probleme, dar... mda. Nu e cazul meu. Oricum, m-am dus pentru a patra oară la examen și totul a mers cam așa cum merge acum.

În fața noastră, la o jumătate de kilometru, un semafor s-a făcut roșu. Augustus a călcat pedala de frână atât de puternic, încât aproape că am dat cu capul de parbriz.

– Iartă-mă. Jur pe Dumnezeu că încerc să fiu blând. Bine, deci, oricum, la sfârșitul examenului am crezut că iar am picat, dar instructorul a zis ceva de genul: *Stilul tău de condus este neplăcut, dar, din punct de vedere tehnic, nu este nesigur.*

– Nu cred că sunt de acord, i-am spus. Bănuiesc că e vorba de o Indemnizație pentru Canceroși.

Indemnizațiile pentru Canceroși sunt mici recompense pe care le primesc copiii bolnavi de cancer și pe care copiii normali nu le primesc: mingi de baschet cu autografe de la vedete din sport, permise pentru a întârzia cu temele, permise de conducere nemeritate etc.

– Mda, a spus el.

Semaforul s-a făcut verde. M-am pregătit. Augustus a călcat cu putere pedala de accelerație.

– Să știi că există modele cu comenzi manuale pentru cei care nu-și pot folosi picioarele, am făcut eu o remarcă.

– Da, a spus. Poate într-o bună zi.

A oftat într-un mod care m-a făcut să mă întreb dacă era încrezător în existența lui într-o bună zi. Știam despre

cancerul osos că are o rată ridicată de vindecare, dar chiar și-așa.

Există un număr de modalități de a stabili aproximativ așteptările de supraviețuire ale cuiva fără ca de fapt să întrebi. Am utilizat clasicul:

– Așadar, ești la școală?

În general, părinții te retrag de la școală dacă se așteaptă să fii incurabil.

– Da, mi-a răspuns. Sunt La North Central. Am rămas totuși cu un an în urmă: sunt în clasa a zecea. Tu?

Am luat în calcul posibilitatea să mint. La urma urmelor, nimănui nu-i plac cadavrele. Dar am sfârșit prin a spune adevărul.

– Nu, părinții mei m-au retras acum trei ani.

– Trei ani? m-a întrebat uluit.

I-am spus lui Augustus în linii mari cum stătea treaba cu miracolul meu: diagnosticată cu cancer tiroidian în stadiul IV la treisprezece ani. (Nu i-am spus că diagnosticul a venit la trei luni după primul meu ciclu. Ceva de genul: Felicitări! Ești femeie. Acum poți să mori.) Era, ni s-a spus, incurabil.

Am suportat o intervenție chirurgicală numită disecție radicală a gâtului, care este la fel de plăcută precum sună. Apoi raze. Apoi au încercat chimioterapie pentru tumorile pulmonare. Tumorile s-au micșorat, după care s-au mărit. Pe atunci aveam paisprezece ani. Plămâni au început să mi se umple cu apă. Arătam mai mult moartă – mâinile și picioarele umflate, pielea crăpată, buzele veșnic albastre. Aveau drogul acesta care te face să nu te simți atât de complet îngrozit că nu poți respira și mi-au vârat în mine o grămadă din el printr-o branulă și, în plus, mai mult de zece alte droguri. Dar, chiar și așa, există o anumită

neplăcere legată de înecat, mai ales când se întâmplă în decursul mai multor luni. Am sfârșit prin a ajunge, în cele din urmă, la terapie intensivă, cu pneumonie, cu mama îngenuncheată lângă patul meu, întrebând: *Ești pregătită, scumpo?*, iar eu răspunzându-i că eram pregătită, cu tata care îmi tot spunea că mă iubește cu o voce care nu se frângea, căci era deja frântă, iar eu care continuam să-i spun că și eu îl iubesc, și ne țineam cu toții de mâini, iar eu nu reușeam să-mi recapăt suflul, iar plămâniile mele acționau disperate, icnind, trăgându-mă jos din pat în încercarea de a găsi o poziție care să le asigure aerul, și eram stânjenită din pricina disperării lor, dezgustată că ei refuzau pur și simplu să mă lase să mor, și îmi amintesc cum mama îmi spunea că era bine că eram bine, că aveam să fiu bine, iar tata care încerca din răspuț să nu suspine atunci când o făcea, ceea ce se întâmpla des, un adevărat cutremur. Și îmi amintesc că-mi doream să nu mă mai trezesc.

Toată lumea își închipuia că eram terminată, dar oncologul meu, doamna doctor Maria, a reușit cumva să-mi scoată o parte din lichidul adunat în plămâni, iar, la scurt timp după aceea, antibioticele pe care mi le-au administrat împotriva pneumoniei au început să dea rezultate.

M-am trezit și, curând, am intrat în programele acelea de cercetări experimentale care sunt renumite în Republica Cancervania pentru a Nu da rezultate. Medicamentul se numea Phalanxifor, o moleculă destinată să se atașeze de celulele canceroase și să le încetinească creșterea. La șaptezeci la sută dintre pacienți nu a dat rezultate. Însă la mine a dat rezultate. Tumorile s-au micșorat.

Și așa au rămas. Ura, Phalanxifor! În ultimele optsprezece luni, metastazele mele de-abia s-au mărit, lăsându-mă cu plămâni care nu prea funcționează ca niște plămâni, dar care, în măsura în care se poate imagina, luptă la nesfârșit cu ajutorul oxigenului și al Phalanxiforului zilnic.

Firește, Miracolul Cancerului meu a avut ca rezultat doar puțin timp câștigat. (Încă nu știam dimensiunea puținului respectiv.) Dar, povestindu-i lui Augustus, am zugrăvit în rozul cel mai roz imaginea, împodobind-o cu miraculosul miracolului.

– Prin urmare, acum ar trebui să te întorci la școală, mi-a spus.

– De fapt, nu pot, i-am explicat, căci deja mi-am luat diploma de absolvire. Așa că urmez cursuri la colegiul MCC, colegiul din comunitatea noastră.

– Elevă de colegiu, a spus el, dând din cap. Asta explică aura de sofisticare.

A zâmbit atotcunoscător. L-am pocnit în joacă în partea superioară a brațului. I-am simțit musculatura sub piele, contractată și uimitoare.

Am făcut o întoarcere de au scârțâit cauciucurile, într-o zonă unde zidurile construcțiilor aveau stucaturi de trei metri. Casa lui era prima pe partea stângă, o casă colonială cu două etaje. Am oprit cu o hurducătură pe aleea din fața casei.

Am intrat după el. La intrare se găsea o tăbliță din lemn pe care erau gravate cu litere cursive cuvintele: *Căminul e acolo unde e și inima și toată casa s-a dovedit a fi împodobită cu asemenea constatări. Prietenii buni sunt greu de găsit și imposibil de uitat*, scria pe o ilustrată de deasupra cuierului. *Iubirea adevărată se naște în timpuri*

grele, promitea o pernă brodată din camera lor de zi, mobilată cu antichități. Augustus m-a surprins citind.

– Părinții mei le numesc Încurajări, mi-a explicat el. Sunt peste tot.

Mama și tatăl lui îi spuneau Gus. Erau la bucătărie, unde pregăteau enchilada (lângă chiuvetă, pe o bucată de sticlă colorată scria: *Familia este veșnică.*). Mama lui umplea turtele cu carne de pui, pe care, apoi, tatăl lui le rula și le așeza într-un vas de lena. Nu păreau prea surprinși de sosirea mea, ceea ce avea noimă: faptul că Augustus mă făcea să mă simt specială nu indica în mod necesar și că eram specială. Poate că aducea acasă în fiecare seară câte o fată pentru a-i arăta filme și a o face să se simtă bine.

– Ea e Hazel Grace, a spus, apropo de prezentare.

– Doar Hazel, am zis eu.

– Ce mai faci, Hazel? m-a întrebat tatăl lui Gus.

Era înalt – aproape la fel de înalt ca Gus – și slăbănog într-un mod în care, de obicei, părinții mai în vârstă nu sunt.

– Bine, i-am răspuns.

– Cum a fost Grupul de Sprijin al lui Isaac?

– A fost incredibil, a spus Gus.

– Nu mai fi Debbie Downer, i-a spus mama lui. Hazel, ție ți-a plăcut?

Am tăcut preț de o secundă, încercând să-mi dau seama dacă răspunsul meu ar fi trebuit să fie calibrat astfel încât să-i facă plăcere lui Augustus sau părinților lui.

– Cei mai mulți oameni sunt de treabă, am spus în cele din urmă.

– Exact asta am găsit și noi la familiile de la Memorial când ne aflam în toiul luptei cu tratamentul lui Gus, a spus

tatăl lui. Erau cu toții tare amabili. În zilele cele mai întunecate, Dumnezeu îi aduce în viața ta pe oamenii cei mai buni.

– Repede, dați-mi o pernuță și ață, căci asta trebuie să fie o Încurajare, a spus Augustus, iar tatăl lui a părut puțin supărat, dar apoi Gus l-a cuprins de gât și i-a zis: Glumesc, tată. Îmi plac Încurajările astea năstrușnice. Zău că da. Însă nu pot să recunosc, deoarece sunt adolescent.

Tatăl lui și-a dat ochii peste cap.

– Sper că ni te alături la cină, nu? m-a întrebat mama lui. Era scundă și brunetă și oarecum sfioasă.

– Știu și eu? am răspuns. Trebuie să fiu acasă la zece. Și, de asemenea, eu nu... ăăă... mănânc carne.

– Nicio problemă. Vom face câteva vegetariene, a zis ea.

– Animalele sunt prea drăguțe? m-a întrebat Gus.

– Vreau să minimalizez numărul morților de care să fiu responsabilă, i-am răspuns.

Gus a deschis gura să spună ceva, dar s-a oprit. Mama lui a umplut tăcerea.

– Păi, cred că asta e minunat.

Mi-au mai vorbit o vreme despre cum enchiladele erau *faimoasele enchilade care îți lasă gura apă și pe care nu le poți uita* și despre faptul că și pentru Gus ora limită la care trebuia să fie acasă era tot zece, și despre cum n-aveau încredere în mod firesc în nimeni care le permitea copiilor să vină acasă la altă oră decât ora zece, și dacă eram la școală – e *elevă de colegiu*, a intervenit Augustus –, și despre cum vremea era cu adevărat și absolut extraordinară pentru luna martie, și despre cum primăvara toate sunt noi, și nu m-au întrebat nici măcar o dată despre

oxigen sau despre diagnostic, ceea ce era ciudat și minunat, apoi Augustus a spus:

– Hazel și cu mine avem de gând să ne uităm la *V de la Vendetta*, astfel încât ea să-și poată vedea doppelgänger-ul din film, Natalie Portman la începutul anilor două mii.

– Televizorul din camera de zi vă aparține, a spus tatăl lui pe un ton vesel.

– De fapt, cred că o să vedem filmul la subsol.

Tatăl lui a izbucnit în râs.

– Bună încercare. Camera de zi.

– Dar vreau să-i arăt lui Hazel Grace subsolul, a insistat Augustus.

– Doar Hazel, i-am spus.

– Așadar, arată-i lui Doar Hazel subsolul, a replicat tatăl lui. Apoi veniți sus și uitați-vă la film în camera de zi.

Augustus și-a umflat obrajii, s-a legănat pe picior, și-a răsucit șoldurile, aruncându-și piciorul cu proteza în față.

– Bine, a bombănit el.

L-am urmat pe treptele acoperite cu covoare spre un dormitor imens aflat la subsol. La nivelul ochilor mei, pe toată lungimea pereților se afla un raft, care era plin cu tot felul de obiecte legate de baschet: zeci de trofee cu omuleți de plastic aurit sărind, driblând sau întinzându-se spre un coș invizibil pentru a înscrie. De asemenea, existau o grămadă de mingi și de bascheți.

– Cândva, am jucat baschet, mi-a explicat el.

– Probabil că ai fost foarte priceput.

– Nu eram chiar nepriceput, dar toate încălțărilor și mingile sunt Indemnizații pentru Canceroși.

S-a îndreptat către televizor, unde erau stivuite o mulțime de DVD-uri și de jocuri video sub forma vagă a unei piramide. S-a aplecat și a înhățat *V de la Vendetta*.

– Probabil eram prototipul de puști Hoosier, a spus. Eram în întregime pentru renașterea artei pierdute a săritorului de la distanță medie, dar, într-o zi, exersam aruncări libere – stând pur și simplu dincolo de linie în sala de sport de la North Central și aruncând mingile dintr-un rastel. Deodată, nu-mi puteam da seama de ce aruncam metodic un obiect sferic spre un alt obiect toroidal. Părea să fie cel mai prostesc lucru pe care puteam să-l fac. Am început să mă gândesc la puștimea care introduce o pietricică de formă cilindrică într-o gaură circulară și cum o fac ei întruna timp de luni întregi până își dau seama și cum mingile de baschet erau versiunea mai aerobică a aceluiași exercițiu. Oricum, o bună bucată de vreme am tot continuat să arunc liber la coș. Am reușit opt lovituri la rând, cel mai bun record personal, dar, pe măsură ce continuam, mă simțeam tot mai mult ca un copilaș de doi ani. Apoi, din nu știu ce motiv, am început să mă gândesc la atleții care aleargă în cursele cu obstacole. Ești bine?

Mă așezasem pe un colț al patului său nefăcut. Nu încercam să bat niciun apropo; pur și simplu oboseam când trebuia să stau mult timp în picioare. Stătusem în picioare în camera de zi, apoi fuseseră treptele, apoi mai stătusem o vreme în picioare, ceea ce era prea mult pentru mine și nu vroiam să leșin sau ceva de genul. Eram oarecum ca o domnișoară din epoca victoriană, care stăpânea arta leșinului.

– Sunt bine, am spus. Te ascultam. Atleții care aleargă în cursele cu obstacole?

– Da, atleții care aleargă în cursele cu obstacole. Nu știu de ce. Am început să mă gândesc la felul în care aleargă ei în acele curse și cum sar peste toate acele obiecte arbitrare care le-au fost plantate în cale. Și m-am întrebat dacă acești atleți se gândesc măcar, știu tu, *asta ar merge mai repede dacă am scăpa de garduri*.

– Asta a fost înainte de a fi diagnosticat? l-am întrebat.

– Da, ei bine, și asta a fost.

A zâmbit cu jumătate de gură.

– Ziua aruncărilor libere de agitație existențială a coincis și cu ultima mea zi în care aveam două picioare. Am avut parte de un sfârșit de săptămână între data când au programat amputarea și cea când a avut loc. Propria mea privire fugară asupra a ceea ce este nevoit Isaac să îndure.

Am dat aprobator din cap. Îmi plăcea Augustus Waters. Îmi plăcea tare, tare, tare mult. Îmi plăcea felul în care povestea lui se încheia cu altcineva. Îmi plăcea vocea lui. Îmi plăcea că făcuse aruncări de agitație existențială. Îmi plăcea că era profesor titular la *catedra de zâmbete vag strâmbe*, cu ore și la *catedra de a avea o voce care făcea ca pielea mea să semene mai tare cu pielea*. Și îmi plăcea că avea două nume. Dintotdeauna mi-au plăcut oamenii care au două nume, deoarece ești nevoit să te hotărăști cum să-i strigi: Gus sau Augustus? Eu fusesem mereu doar Hazel, monovalenta Hazel.

– Ai frați? l-am întrebat eu.

– Cum? a făcut, părând puțin distrat.

– Ai spus chestia aia cu privitul puștilor jucându-se.

– A, da, nu. Am nepoți, de la surorile mele vitrege. Dar ele sunt mai mari. Ele au cam... Tată, câți ani au Julie și Martha?

– Douăzeci și opt!

– Ele au cam douăzeci și opt. Locuiesc în Chicago. Sunt amândouă măritate cu niște avocați excentrici. Sau bancheri excentrici. Nu-mi amintesc. Tu ai frați?

Am dat din cap că nu.

– Deci, care e povestea ta? m-a întrebat, așezându-se lângă mine la o distanță precaută.

– Deja ți-am spus povestea mea. Am fost diagnosticată când...

– Nu, nu povestea cancerului tău. Povestea ta. Interese, pasiuni, fetișuri ciudate etcetera.

– Ăăă... m-am bâlbâit eu.

– Să nu-mi spui că ești unul dintre oamenii care devin una cu boala lor. Cunosco o mulțime de astfel de oameni. E descurajator. Cum ar fi, cancerul e o afacere în plină expansiune, bine? Afacerea de a prelua controlul asupra oamenilor. Dar, cu certitudine, tu n-ai permis ca asta să se întâmple prematur.

Mi-a trecut prin minte că poate o făcusem. Mă luptasem să-mi pun în funcțiune artileria grea pentru a-l cuceri pe Augustus Waters, ce entuziasme să îmbrățișez, iar în tăcerea care a urmat mi-a trecut prin minte că nu eram foarte interesantă.

– N-am nimic extraordinar.

– Resping asta din capul locului. Gândește-te la ceva ce-ți place. Primul lucru care-ți vine în minte.

– Ăăă... Lectura.

– Ce citești?

– Orice. De la, să spunem, romane hidoase la ficțiune pretențioasă și poezie. Orice o fi.

– Scrii poezii?

– Nu. Nu scriu.

– Poffim! aproape că a strigat Augustus. Hazel Grace, ești singura adolescentă din America pe care o cunosc și care preferă să citească poezie în loc s-o scrie. Asta îmi spune multe. Citești o mulțime de cărți grozave cu G mare, nu-i așa?

– Presupun.

– Care e preferata ta?

– Ăăă... am ezitat eu.

De departe, cartea mea preferată era *O durere supremă*, dar nu-mi plăcea să le spun oamenilor despre ea. Uneori citești o carte și cartea asta te umple de un zel evanghelic ciudat, iar tu devii convins că lumea zdruncinată nu-și va reveni niciodată dacă nu o vor citi cu toții și nici până când toate ființele umane n-o vor face. Apoi există cărți ca *O durere supremă*, despre care nu le poți spune oamenilor, cărți atât de deosebite și rare și care îți aparțin, astfel încât să-ți faci publică afecțiunea pare o trădare.

Nici măcar nu se punea problema că ar fi fost o carte așa de bună sau ceva de genul; pur și simplu, autorul, Peter Van Houten, părea să mă înțeleagă în moduri ciudate și imposibile. *O durere supremă* era cartea mea, așa cum trupul meu era trupul meu și gândurile mele erau gândurile mele.

Dar chiar și-așa, i-am spus lui Augustus.

– Cartea mea preferată e probabil *O durere supremă*.

– Descrie zombi? m-a întrebat el.

– Nu, am zis.

– Soldați speciali?

Am clătinat din cap.

– Nu e genul ăsta de carte.

A zâmbit.

– Am de gând să citesc cartea asta groaznică, cu titlul ăsta plictisitor, care nu conține soldați speciali, a promis el și, imediat, am avut senzația că n-ar fi trebuit să-i spun despre ea.

Augustus s-a răsucit spre un teanc de cărți de lângă noptiera lui. A apucat una în ediție broșată și un pix. În timp ce mâzgălea ceva pe pagina de titlu, mi-a spus:

– Tot ceea ce-ți cer în schimb este să citești acest strălucit și de neuitat roman adaptat după jocul meu video preferat.

Mi-a întins cartea, care se numea *Prețul zorilor*. Am râs și am luat-o. În procesul de dare-primire a cărții, mâinile noastre s-au cam încurcat și am sfârșit prin a mă lua de mână.

– Rece, a spus, lipind un deget pe încheietura palidă a mâinii mele.

– Nu atât rece, cât insuficient oxigenată, am replicat.

– Îmi place când îmi vorbești în termeni medicali, mi-a zis.

S-a ridicat și m-a tras și pe mine și nu mi-a dat drumul la mână până ce nu am ajuns la scări.

* * *

Am urmărit filmul cu mai mulți centimetri de canapea între noi. Am făcut lucrul acela totalmente de gimnaziu când mi-am pus mâna pe canapea, la jumătatea distanței dintre noi, dându-i astfel de înțeleș că era în regulă să mă țină de mână, dar el n-a încercat s-o facă. La o oră de la începutul filmului, părinții lui Augustus au intrat și ne-au servit

cu enchilade, pe care le-am mâncat pe canapea și care erau delicioase.

Filmul era despre tipul ăla, erou cu mască, care și-a dat viața pentru Natalie Portman, care era cam afurisită și foarte sexy și al cărei chip nu seamănă nici pe departe cu fața mea umflată de la steroizi.

Când a început să se deruleze genericul de sfârșit, m-a întrebat:

– Destul de tare, nu?

– Destul de tare, am fost eu de acord, cu toate că nu era, zău.

Era genul de film potrivit pentru un băiat. Nu înțeleg de ce băieții se așteaptă ca nouă să ne placă filmele pentru băieți. Noi nu ne așteptăm ca lor să le placă filmele pentru fete.

– Ar trebui să mă duc acasă. Am ore dimineață, i-am spus.

Am mai stat pe canapea o vreme, în timp ce Augustus își căuta cheile. Mama lui s-a așezat lângă mine și mi-a zis:

– Pur și simplu, ador asta, tu nu?

Bănuiesc că mă uitasem spre *Încurajarea de deasupra televizorului*, un desen cu un înger, pe care scria: *Fără durere, cum am putea ști ce e bucuria?*

(Acesta este un vechi argument din domeniul Gândirii despre Suferință, iar stupizenia lui și lipsa de sofisticare ar putea fi înțelese timp de secole, dar ajunge să spun că existența broccoliului nu afectează în niciun fel gustul ciocolatei.)

– Ba da, am spus. Un gând minunat.

Am condus mașina lui Augustus spre casă, cu Augustus pe locul din dreapta șoferului. Mi-a pus vreo două cântece

care îi plăceau și care aparțineau unei formații intitulate The Hectic Glow. Erau cântece bune, dar, fiindcă nu le știam, pentru mine nu erau la fel de bune ca pentru el. Am tot aruncat pe furis priviri la piciorul lui sau la locul unde ar fi trebuit să fie piciorul, încercând să-mi închipui cum arăta piciorul fals. Nu vroiam să-mi pese de asta, dar îmi păsa puțin. Probabil că lui îi păsa de oxigenul meu. Boala e respingătoare. Învățasem asta cu mult timp în urmă și bănuiam că și Augustus învățase.

Când am oprit lângă casa mea, Augustus a închis radioul. Aerul a devenit mai dens. Probabil că se gândea să mă sărute, căci eu cu siguranță mă gândeam să-l sărut. Întrebându-mă dacă vroiam cu adevărat. Mai sărutasem băieți, dar trecuse ceva timp de atunci. Pre-Miracol.

Am tras frâna de mână și m-am uitat la el. Era tare frumos. Știu că se presupune că băieții nu sunt frumoși, dar el era.

– Hazel Grace, a spus el, numele meu sunând diferit și mai frumos rostit de el. A fost o adevărată plăcere să te cunosc.

– Idem, domnule Waters, am zis.

Mă simțeam rușinată să-l privesc. Nu puteam egala intensitatea ochilor lui albaștri ca marea.

– Ne mai vedem? m-a întrebat.

Din glasul lui răzbătea o emoție fermecătoare. L-am zâmbit.

– Sigur că da.

– Mâine? m-a întrebat.

– Răbdare, greieraș, l-am sfătuit. Nu vrei să pari prea nerăbdător.

– Corect, de-aia am spus mâine, a zis el. Vreau să te revăd în seara asta, dar sunt dispus să aștept toată noaptea și o bună parte din ziua de mâine.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Vorbesc serios, a insistat.

– Nici măcar nu mă cunoști, i-am spus.

Am luat cartea de pe raft.

– Ce zici dacă te sun când termin asta?

– Dar nici măcar n-ai numărul meu de telefon, mi-a spus.

– Cred cu tărie că mi l-ai scris în carte.

Pe față i-a înflorit zâmbetul acela strâmb.

– Și mai spuneai că nu ne cunoaștem unul pe altul.

CAPITOLUL 3

În acea seară am rămas trează până târziu, citind *Prețul zorilor*. (Avertisment: prețul zorilor este sângele.) Nu era O durere supremă, dar protagonistul, sergentul-major Max Mayhem, era oarecum plăcut, în ciuda omorurilor, după socoteala mea, nu mai puțin de 118 persoane în 284 de pagini.

Așadar, ziua următoare, care era o joi, m-am trezit târziu. Politica mamei era să nu mă trezească niciodată, căci una dintre atribuțiile meseriei de Bolnav Profesionist este dormitul îndelungat. Ca atare, la început am fost un pic confuză când m-am trezit zgâlțâită, cu mâinile ei pe umerii mei.

– E aproape zece, mi-a spus ea.

– Somnul luptă cu cancerul, i-am zis. Am stat trează până târziu ca să citesc.

– Probabil că e o carte grozavă, mi-a spus ea, așezându-se în genunchi, pe pat, alături de mine și deșurubându-mă

de la concentratorul meu de oxigen, mare și dreptunghiular, căruia îi spuneam Philip, pentru că semăna cu un Philip.

Mama m-a conectat la o butelie portabilă, apoi mi-a amintit că aveam ore.

– Băiatul acela ți-a dat-o? m-a întrebat ea așa, din senin.

– Te referi la boala herpetică?

– Ești exagerată, mi-a spus mama. Cartea, Hazel. Mă refer la carte.

– Mda, el mi-a dat cartea.

– Îmi dau seama că-ți place de el, mi-a spus ea cu sprâncenele ridicate, de parcă remarca necesita un unic instinct matern.

Am ridicat din umeri.

– Ți-am spus că Grupul de Sprijin va merita așteptarea.

– Ai așteptat afară tot timpul?

– Da. Am adus cu mine niște hârtoage de rezolvat. Oricum, e timpul să-ți începi ziua, domnișorico.

– Mamă, cancerul luptă cu somnul.

– Știu, iubito, dar ai ore la care trebuie să mergi. De asemenea, azi e...

Bucuria din glasul mamei era evidentă.

– Joi?

– Chiar ai uitat?

– Poate?

– E joi, douăzeci și nouă martie! a strigat ea cu un zâmbet demential lățit pe toată fața.

– Tu chiar te bucuri că știi data! am țipat și eu drept răspuns.

– Hazel! E cea de-a treizeci și treia semianiversare a ta!

– Ahh! am făcut eu.

Mama se pricepea de minune la maximizarea oricărei sărbători. E ziua arborilor! Hai să îmbrățișăm copacii și să mâncăm tort! Columb a adus variola băștinașilor; ar trebui să ne amintim făcând un picnic! etc.

– Păi, să am o a treizeci și treia semianiversare fericită! i-am spus.

– Ce-ai vrea să faci în această zi specială pentru tine?

– Să mă întorc acasă de la ore și să stabilesc recordul mondial la numărul de episoade din *Top Chef* urmărite consecutiv?

Mama a întins mâna spre raftul aflat deasupra patului meu și l-a luat de acolo pe Bluie, ursulețul de pluș pe care îl primisem când aveam un an – atunci când, din punct de vedere social, era acceptabil să-ți botezi prietenii după culoarea lor.

– N-ai vrea să te duci la un film cu Kaitlyn sau cu Matt sau cu altcineva?

Aceștia erau prietenii mei. Era o idee bună.

– Sigur, i-am zis. O să-i spun lui Kaitlyn și-o să vedem dacă vrea să meargă la mall sau în altă parte după școală.

Mama mi-a surâs, strângând ursulețul la piept.

– Încă mai e mișto să te duci la mall? m-a întrebat ea.

– Mă mândresc tare mult că nu știu ce e mișto, i-am răspuns.

* * *

I-am trimis un sms lui Kaitlyn, am făcut duș, m-am îmbrăcat, apoi mama m-a dus cu mașina la școală. Cursul era unul de literatură americană, o prelegere despre Frederick Douglass într-un amfiteatru aproape pustiu, și a

fost incredibil de greu să rămân trează. În minutul patruzeci al cursului de nouăzeci de minute, Kaitlyn mi-a răspuns printr-un sms.

Supermișto. Semianiversare fericită. Castleton la 15:32?

Kaitlyn avea genul acela de viață socială care trebuia să fie programată cu exactitate. I-am răspuns:

Sună grozav. Voi fi în zona restaurantelor.

De la școală, mama m-a dus direct la librăria lipită de mall, de unde am cumpărat atât *Zorii de la miezul nopții*, cât și *Recviem pentru Mayhem*, continuările la *Prețul zorilor*, apoi m-am îndreptat spre imensa zonă a restaurantelor și mi-am cumpărat o Cola Light. Era 15:21.

I-am urmărit pe copii la locul de joacă, amenajat ca un vas al piraților, în timp ce citeam. Era acolo un tunel în care doi puști se tot târau și un păreau să obosească, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la Augustus Waters și la aruncările libere de agitație existențială.

Și mama era în zona restaurantelor singură, stând jos într-un colț unde credea că n-o pot vedea, mâncând un sandwich cu friptură și brânză și citind niște hârtii. Chestii medicale, probabil. Hârțogăraia nu se mai termina.

La 15:32 fix, am observat-o pe Kaitlyn pășind încrezătoare spre Wok House. M-a văzut în clipa în care am ridicat mâna, și-a dezvelit dinții ei albi și recent îndreptați și a venit spre mine.

Era îmbrăcată într-un pardesiu negru-cărbune, lung până la genunchi, care i se potrivea perfect, și purta o

pereche imensă de ochelari de soare. Când s-a aplecat să mă sărute, și i-a împins pe creștetul capului.

– Draga mea, mi-a spus ea cu un vag accent britanic. Ce mai faci?

Oamenii nu găsesc că accentul lor e ciudat sau că te surprinde în mod neplăcut. Întâmplător, Kaitlyn este o englezoaică extrem de sofisticată, cu o poziție socială extrem de importantă, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, prinsă în interiorul unui trup în vârstă de șaisprezece ani din Indianapolis. Toată lumea a acceptat asta.

– Bine. Dar tu?

– Nici măcar nu mai știu. E light?

Am dat aprobator din cap și i-am întins băutura. A sorbit din pai.

– Mi-aș fi dorit cu adevărat să fi fost și tu la școală zilele astea. Unii dintre băieți au devenit categoric comestibili.

– A, da? Ca de exemplu? am întrebat-o.

A început să-mi enumere cinci tipuri cu care fuseserăm colege în școala primară și la gimnaziu, dar nu mi-i puteam închipui pe niciunul dintre ei.

– Mă văd cu Derek Wellington de ceva timp, mi-a zis ea, dar nu cred că va dura. Se comportă atât de copilărește! Dar ajunge despre mine. Care sunt noutățile din regatul lui Hazel?

– Nimic, zău, i-am spus.

– Cu sănătatea cum stai?

– La fel, cred.

– Phalanxifor! s-a entuziasmat ea, zâmbind. Deci, ai putea trăi o veșnicie, da?

– Probabil nu veșnic, i-am răspuns.

– Dar, practic se poate, mi-a spus ea. Ce mai e nou?

M-am gândit să-i spun că mă întâlneam și eu cu un băiat sau, cel puțin, că văzusem un film împreună cu unul, numai fiindcă știam că avea s-o surprindă și s-o uluiască faptul că cineva atât de haotic, de ciudat și de pipernicit ca mine putea câștiga afecțiunea unui băiat, fie chiar și pentru scurt timp. Dar nu prea aveam cu ce să mă laud, așa că m-am mulțumit să ridic din umeri.

– Ce Dumnezeu e asta? a întrebat Kaitlyn, arătând spre carte.

– O, e o carte SF. M-a prins destul de mult. Face parte dintr-o serie.

– Sunt alarmată. Mergem la cumpărături?

Am mers la un magazin de pantofi. În timp ce mergeam printre rafturi, Kaitlyn tot alegea pentru mine pantofi cu tocuri joase și decupați la vârf și-mi zicea: *Ăștia or să arate drăguț la tine în picioare*, ceea ce-mi amintea de faptul că ea nu purta niciodată pantofi cu tocuri joase și decupați la vârf pe motiv că își ura picioarele, fiindcă avea degetul al doilea mai lung, de parcă degetul al doilea de la picior ar fi fost o fereastră spre suflet sau ceva.

Așadar, când am arătat spre o pereche de sandale care s-ar fi potrivit cu nuanța pielii ei, a făcut cam așa:

– Mda, dar...

Dar însemnând: Dar îmi vor expune hidoasele degete în public.

Iar eu i-am spus:

– Kaitlyn, ești singura persoană pe care o cunosc și care suferă de dismorfismul degetelor de la picioare.

– Ce e aia? m-a întrebat.

– Știi tu, ca atunci când te uiți în oglindă și lucrul pe care îl vezi nu e așa cum este el de fapt.

– Oh, oh! a făcut ea. Îți plac ăștia?

Mi-a arătat o pereche de pantofi Mary Janes drăguți, dar nu spectaculoși. A găsit mărimea ei și i-a încercat, pășind pe culoar în sus și în jos și privindu-și picioarele în oglinzile înalte până la genunchi. Apoi a înșfăcat o pereche de pantofi cu curele, pentru prostituate, și mi-a zis:

– Cum naiba să mergi cu ăștia? Vreau să spun, aș muri să...

Apoi s-a oprit brusc, uitându-se la mine de parcă ar fi vrut să zică: *Îmi pare rău*, ca și când menționarea cuvântului *moarte* în fața muribunzilor ar fi o crimă.

– Ar trebui să-i încerci, a continuat Kaitlyn, încercând să dregă busuiocul.

– Mai curând aș muri, am asigurat-o eu.

Am sfârșit prin a alege niște șlapi, ca să cumpăr totuși ceva, apoi m-am așezat pe una dintre banchetele din fața unui raft de pantofi și am privit-o pe Kaitlyn care se unduia pe culoarele dintre rafturi, cumpărând cu acea intensitate și concentrare pe care o au jucătorii de șah profesioniști. Aveam chef să scot *Zorii de la miezul nopții* și să citesc puțin, dar știam că ar fi fost nepoliticos, așa că m-am mulțumit să mă uit la Kaitlyn. Din când în când, făcea un ocol spre mine, strângând în mâini prada ei fără decupaje în vârf și mă întreba: *Ăștia?*, iar eu încercam să fac un comentariu inteligent despre pantofi, apoi, într-un sfârșit, ea și-a cumpărat trei perechi și eu mi-am cumpărat șlapii și, când am ieșit, m-a întrebat:

– Antropologie?

– De fapt, ar trebui s-o iau spre casă, i-am răspuns. Sunt cam obosită.

– Sigur, bineînțeles, mi-a zis ea. Scumpo, trebuie să ne vedem mai des.

Și-a pus palmele pe umerii mei, m-a sărutat pe ambii obraji și s-a îndepărtat, unduindu-și șoldurile înguste.

Însă eu nu m-am dus acasă. I-am spus mamei să mă ia la șase și, în timp ce-mi imaginam că ea era fie în mall, fie în parcare, încă vroiam următoarele două ore numai pentru mine.

Îmi plăcea mama, dar faptul că era mereu lângă mine îmi dădea o stare ciudată de nervozitate. Și îmi plăcea și Kaitlyn. Cu adevărat. Dar după cei trei ani în care fusesem îndepărtată de expunerea școlară propriu-zisă la cei de vârsta mea, resimțeam acea perioadă ca pe o prăpastie creată între noi, peste care nu se putea construi nicio punte. Cred că prietenii mei de la școală vroiau să mă ajute până la capăt în lupta mea cu cancerul, dar, în cele din urmă, au descoperit că le era imposibil. În primul rând, nu exista niciun capăt.

Așa că m-am scuzat motivând că am dureri și că sunt obosită, după cum procedam adesea când mă întâlneam cu Kaitlyn sau cu ceilalți prieteni ai mei. Ca să fiu sinceră, durea mereu. Durea mereu să nu poți respira ca o persoană normală, să fii nevoită să le reamintești fără încetare plămânilor tăi să fie plămâni, forțându-te să accepți că e fără leac durerea sfredelitoare din interior spre exterior cauzată de oxigenarea insuficientă. Deci, un mințeam, de fapt. Pur și simplu, alegeam dintre adevăruri.

Am găsit o bancă în jurul căreia era un magazin *Irish Gifts, Fountain Pen Emporium* și un magazinaș în care se vindeau șepci de baseball – un colț din mall de unde nici

măcar Kaitlyn n-ar cumpăra vreodată, și am început să citesc *Zorii de la miezul nopții*.

Raportul frază-cadavru era de 1:1, așa că am devorat cartea fără să-mi ridic măcar o dată privirea din ea. Îmi plăcea sergentul-major Max Mayhem, în pofida faptului că nu avea prea multe din punctul de vedere al unei personalități tehnice, dar cel mai mult îmi plăcea că aventurile lui continuau să se întâmple. Apăreau mereu și mai mulți tipi răi de omorât și mai mulți tipi buni de salvat. Noi războaie izbucneau înainte să fi fost câștigate cele vechi. Ca să fiu sinceră, nu mai citisem o serie ca asta încă din copilărie și eram încântată să trăiesc iar într-o ficțiune infinită.

Cu douăzeci de pagini înainte de sfârșitul *Zorilor de la miezul nopții*, lucrurile stăteau cam sumbru pentru Mayhem, care fusese împușcat de șaptesprezece ori, în timp ce încerca să salveze o ostatică (blondă, americană) din mâinile Dușmanului, dar eu, ca simplu cititor, nu disperam. Războiul putea continua și fără el. Puteau – și aveau – să existe continuări în care protagoniștii să fie complicii săi: expertul Manny Loco, soldatul Jasper Jack și ceilalți.

Eram aproape de sfârșit, când o fetiță cu codițe împletite a apărut în fața mea și m-a întrebat:

– Ce-ai în nas?

Iar eu i-am spus:

– Ăăă, se cheamă canulă. Aceste tuburi îmi furnizează oxigen și mă ajută să respir.

Mama ei s-a năpustit, spunând pe un ton de reproș:

– Jackie!

Dar eu am replicat:

– Stați liniștită, e în regulă – căci așa și era.

Apoi Jackie a întrebat:

– M-ar ajuta și pe mine să respir?

– Nu știu. Hai să încercăm.

Mi-am scos aparatul și i-am vârât ei canula în nas.

– Gâdilă.

– Nu-i așa?

– Cred că respir mai bine, a zis.

– Da?

– Da.

– Păi, i-am spus, ți-aș da ție canula, dar îmi cam trebuie.

Deja îi resimțeam lipsa. M-am concentrate asupra respirației mele, în timp ce Jackie mi-a dat tubul înapoi. L-am șters repede cu tricoul meu, mi l-am petrecut pe după urechi, punându-mi apoi bobیțele în nări.

– Îți mulțumesc că m-ai lăsat să încerc, mi-a spus ea.

– N-ai pentru ce.

– Jackie! a strigat-o mama ei și, de data asta, am lăsat-o să plece.

M-am întors la carte, unde sergentul-major Max Mayhem regreta că nu avea decât o viață pe care s-o sacrifice pentru țara sa, dar am continuat să mă gândesc la puștoaică și la cât de mult îmi plăcuse de ea.

Bănuiesc că celălalt lucru în legătură cu Kaitlyn era că nu puteam niciodată vorbi firesc cu ea. Orice încercare de a mima interacțiuni sociale era pur și simplu deprimantă, deoarece era mai mult decât evident că toată lumea cu care aș fi vorbit tot restul vieții mele avea să se simtă stânjenită și să se poarte cu stângăcie în preajma mea, cu excepția, poate, a copiilor ca Jackie, care nu aveau destulă experiență.

Oricum, chiar îmi plăcea să fiu singură. Îmi plăcea să fiu singură cu bietul sergent-major Max Mayhem, care – o, zău așa – doar n-o să supraviețuiască acestor șaptesprezece răni produse de gloanțe, nu-i așa?

(Atenție la spoilere: trăiește.)

CAPITOLUL 4

În acea seară m-am culcat ceva mai devreme, schimbându-mă în boxeri băiețești și într-un tricou înainte de a mă vâri sub păturile din patul meu, care era mare ca pentru o regină și plin de perne și reprezenta locul meu preferat din lumea întreagă. Și atunci am început să citesc *O durere supremă* pentru a mia oară.

În *ODS* este vorba despre o fată, pe nume Anna (cea care povestește) și despre mama ei cu un singur ochi, care este grădinar profesionist, obsedată de lalele, iar ele duc o viață normală pentru o familie din partea inferioară a clasei de mijloc, într-un orașel din partea centrală a Californiei, până când Anna se îmbolnăvește de o formă rară de leucemie.

Însă nu este o carte având ca subiect cancerul, deoarece cărțile care au ca subiect cancerul sunt nasoale. Adică, în asemenea cărți, persoana bolnavă de cancer inițiază o acțiune de strângere de fonduri pentru a lupta contra cancerului, nu? Și acest angajament îi amintește persoanei cu cancer de bunătatea esențială a umanității și îl/o face să se simtă iubit/ă și încurajat/ă deoarece el/ea va lăsa o moștenire cu privire la vindecarea cancerului. Dar în *ODS*, Anna decide că a fi o persoană cu cancer care inițiază o strângere de fonduri

pentru cancer e puțin cam narcisist, astfel încât ea inițiază o strângere de fonduri intitulată *Fundația Annei pentru oameni cu cancer care doresc să vindece holera*.

De asemenea, Anna este sinceră în legătură cu toate lucrurile într-un fel în care nimeni nu este cu adevărat: pe parcursul cărții, ea se referă la sine ca fiind efectul secundar, ceea ce este cât se poate de corect. Copiii cu cancer sunt, în mod esențial, efectele secundare ale mutațiilor necruțătoare care fac ca diversitatea vieții pe pământ să fie posibilă. Așadar, pe măsură ce povestea înaintează, ei îi este tot mai rău, tratamentele și boala concurând pentru a o omorî, iar mama ei se îndrăgostește de negustorul olandez de lalele, căruia Anna îi spune *Olandezul-cu-Lalele*. Olandezul-cu-Lalele are o mulțime de bani și de idei ciudate despre cum să tratezi cancerul, dar Anna crede că tipul ăsta ar putea fi un fost pușcăriaș și probabil că nu e nici măcar olandez și apoi, exact când posibilul olandez și mama ei sunt pe punctul de a se căsători, iar ea pe cale de a începe acest nou regim de vindecare care include pir și doze mici de arsenic, cartea se termină taman în mijlocul unei

Știu că este o decizie cum nu se poate mai literară și așa mai departe și probabil o parte a motivului pentru care iubesc această carte atât de mult, însă există ceva pentru a recomanda o carte care se termină. Și dacă nu se poate termina, atunci ar trebui cel puțin să continue la nesfârșit asemenea aventurilor pe care le are plutonul sergentului-major Max Mayhem.

Înțeleg că povestea se termină întrucât Anna moare sau e prea bolnavă pentru a mai scrie, iar această frază neterminată se presupune că reflectă felul în care ia sfârșit

viața adevărată și tot tacâmul, dar mai există și alte personaje în poveste în afară de Anna și mi se pare incorect că nu voi afla ce s-a întâmplat cu ele. Îi scrisesem, prin intermediul editorului său, peste zece scrisori lui Peter Van Houten, în fiecare solicitându-i niște răspunsuri despre ce se întâmplă după sfârșitul povestirii: dacă Olandezul-cu-Lalele este un fost pușcăriaș, dacă mama Annei sfârșește prin a se căsători cu el, ce i se întâmplă prostului de hamster al Annei (pe care mama ei îl urăște), dacă prietenii Annei absolvă liceul – toate chestiile. Dar el nu mi-a răspuns niciodată la niciuna dintre scrisorile mele.

ODS era singura carte pe care o scrisese Peter Van Houten și tot ceea ce se știa despre el era că, după ce a apărut cartea, s-a mutat din Statele Unite în Olanda și a devenit cumva retras. Mi-am închipuit că lucra la o continuare, a cărei acțiune să se petreacă în Olanda – poate că mama Annei și Olandezul-cu-Lalele au sfârșit prin a se muta acolo, încercând să înceapă o viață nouă. Dar trecuseră zece ani de la publicarea cărții *O durere supremă*, iar Van Houten nu mai publicase nimic, nici măcar o postare pe blog. Nu puteam să aștept la nesfârșit.

În timp ce o reciteam în seara aceea, gândurile îmi zburau la Augustus Waters, pe care mi-l imaginam citind aceleași cuvinte. Mă întrebam dacă îi plăcea sau o abandonase, considerând-o prea pretențioasă.

Apoi mi-am amintit de promisiunea mea de a-l suna după ce voi fi citit *Prețul zorilor*, așa că i-am găsit numărul pe pagina de titlu și i-am trimis un sms.

Recenzie Prețul zorilor: prea multe cadavre. Insuficiente adjective. Cum ți se pare ODS?

Mi-a răspuns un minut mai târziu:

Din câte-mi amintesc, mi-ai promis să mă SUNI, nu să-mi trimiți mesaje.

Așa încât l-am sunat.

– Hazel Grace, a spus când a răspuns.

– Deci, ai citit-o?

– Păi, n-am terminat-o. Are șase sute de pagini, iar eu am avut numai douăzeci și patru de ore.

– Unde ai ajuns?

– La patru sute cincizeci și trei.

– Și?

– Mă abțin să o judec până n-o termin. Oricum, am să-ți spun că mă simt oarecum stânjenit că ți-am dat *Prețul zorilor*.

– Nu-i cazul. Deja citesc *Recviem pentru Mayhem*.

– O continuare strălucită a seriei. Așadar, tipul cu lalelele e un escroc? Am o senzație neplăcută în legătură cu el.

– Fără spoilere, i-am spus.

– Dacă e orice altceva și nu un gentleman adevărat, am de gând să-i scot ochii.

– Deci, te-a captivat.

– Mă abțin de la a emite judecăți! Când pot să te văd?

– Cu certitudine, nu înainte de a termina *O durere supremă*. Îmi face plăcere să fiu rezervată.

– Atunci, mai bine închid și încep să citesc.

– Așa să faci, i-am spus, însă legătura s-a întrerupt.

Flirtul era ceva nou pentru mine, dar îmi plăcea.

A doua zi dimineața, la MCC, aveam cursul de poezia americană a secolului XX. Acea doamnă în vârstă ne-a

ținut un curs în care ne-a vorbit timp de nouăzeci de minute despre Sylvia Plath, fără să citeze măcar un cuvânt din Sylvia Plath.

Când am ieșit de la ore, mama stătea la marginea trotuarului din fața clădirii.

– Ai așteptat aici în tot timpul ăsta? am întrebat-o pe când ea se grăbea să mă ajute să-mi salt căruciorul și butelia în mașină.

– Nu, am luat hainele de la curățătorie și am fost și la poștă.

– Și apoi?

– Am avut o carte de citit, mi-a spus ea.

– Și cică eu aș fi aia care are nevoie să-și trăiască viața!

I-am zâmbit, iar ea a încercat să-mi zâmbească la rându-i, dar era un zâmbet forțat. După o secundă, am întrebat-o:

– Vrei să mergem la un film?

– Sigur că da. E ceva ce ți-ai dori să vezi?

– Hai să mergem și vedem la fața locului ce film rulează.

A închis portiera de pe partea mea, a ocolit mașina și s-a urcat la volan. Am mers la cinematograful Castleton și am vizionat un film 3D despre gerbillii vorbitori. Chiar a fost amuzant.

Când am ieșit de la film, aveam patru mesaje de la Augustus.

Spune-mi că din exemplarul meu lipsesc ultimele douăzeci de pagini sau ceva de genul.

Hazel Grace, spune-mi că n-am ajuns la sfârșitul cărții.

O, Doamne, s-au căsătorit sau nu?

O, Doamne, ce e asta?

Bănuiesc că Anna a murit și prin urmare s-a terminat? Crud. Sună-mă când poți. Sper că totul e ok.

Așa că, de îndată ce am ajuns acasă, m-am dus în curtea din spate și m-am așezat pe scaunul de grădină, cu cadrul ruginit, și l-am sunat. Era o zi înnorată, specifică pentru Indiana: genul de vreme de care nu scapi. Curticica noastră era dominată de leagănul copilăriei mele, care arăta jalnic și plin de apă.

Augustus a răspuns la al treilea apel.

– Hazel Grace, a zis el.

– Deci, bine ai venit la dulcea tortură de a fi citit *O durere...*

M-am oprit când am auzit suspine violente la capătul celălalt al firului.

– Ești bine? l-am întrebat.

– Mă simt colosal, mi-a răspuns Augustus. Oricum, sunt cu Isaac, care pare că se decompensează.

Și mai multe tânguieli. Semănau cu țipetele unui animal rănit, pe moarte. Gus vorbea cu Isaac.

– Amice. Amice. Grupul de Sprijin al lui Hazel face ca lucrurile să fie mai bune sau mai rele? Isaac! Concentrează-te. La mine.

După o clipă, Gus mi-a zis:

– Ne putem întâlni la mine acasă în, să zicem, douăzeci de minute?

– Cum să nu, i-am spus și am închis.

Dacă ai putea conduce în linie dreaptă, ar dura doar cinci minute să ajungi de la mine la Augustus acasă, dar nu poți să mergi în linie dreaptă, deoarece între noi se află Holliday Park.

Cu toate că reprezenta o inconveniență geografică, mie chiar îmi plăcea Holliday Park. Când eram mică, obișnuiam să mă bălăcesc în White River cu tata și mereu existau momentele acelea grozave când el mă arunca în sus, apoi departe de el, iar eu întindeam brațele, în timp ce zburam și el își întindea la rându-i brațele, apoi vedeam amândoi că brațele noastre nu se atingeau și că nimeni n-avea să mă prindă, iar asta ne speria grozav pe amândoi, dar apoi atingeam apa, dând din picioare, după care ieșeam la suprafață să respir, nevătămată, curentul aducându-mă înapoi la el, în timp ce îi spuneam: *Încă o dată, tati, încă o dată!*

Am oprit pe alee chiar lângă o Toyota sedan, neagră și veche, care bănuiam că era mașina lui Isaac. Trăgând căruciorul cu butelia după mine, m-am dus spre ușă. Am ciocănit. Mi-a deschis tatăl lui Gus.

- Doar Hazel, a zis el. Mă bucur să te văd.
- A spus Augustus că s-ar putea să trec pe-aici?
- Da, el și cu Isaac sunt la subsol.

Moment în care s-a auzit de dedesubt un vaiet.

– Țsta trebuie să fie Isaac, a spus tatăl lui Gus, după care a clătinat ușor din cap. Cindy a trebuit să conducă pe cineva cu mașina. Sunetul... a spus el, pornind. Oricum, cred că ești așteptată jos. Vrei să-ți duc eu... ăăă... tubul? m-a întrebat.

- Nu, mă descurc. Mulțumesc, domnule Waters.
- Mark, mi-a spus el.

Îmi era frică să cobor acolo. Să ascult oamenii care urlă din pricina nefericirii nu e una dintre modalitățile mele preferate de petrecere a timpului liber, dar m-am dus.

– Hazel Grace, a spus Augustus, auzindu-mi pașii. Isaac, Hazel de la Grupul de Sprijin vine jos. Hazel, o amintire blândă: Isaac e în toiul unei crize psihice.

Augustus și Isaac stăteau așezați pe podea, pe scaune pentru joc, în forma unor L-uri leneșe, zgâindu-se la un televizor imens. Ecranul era împărțit între zona de joc a lui Isaac, în stânga, și cea a lui Augustus, în dreapta. Ei erau soldați, care se luptau într-un oraș modern, aflat sub bombardament. Am recunoscut locul din *Prețul zorilor*. Apropiindu-mă, n-am văzut nimic neobișnuit: doar doi băieți stând în lumina de la televizorul uriaș, prefăcându-se că omoară oameni.

Numai când am ajuns în dreptul lor i-am văzut fața lui Isaac. Lacrimile îi curgeau pe obrajii înroșiți într-un șuvoi constant, chipul lui fiind o mască încordată a durerii. Se uita fix la ecran, la mine nici măcar n-a aruncat o privire, și urla, izbind consola de joc.

– Ce faci, Hazel? m-a întrebat Augustus.

– Sunt bine, i-am răspuns. Isaac?

Niciun răspuns. Nici cel mai mic semn că era conștient de prezența mea. Numai lacrimile care îi curgeau de pe față pe tricoul negru.

Augustus își lua din când în când privirea de la ecran.

– Arăți bine, mi-a spus.

Eram îmbrăcată cu rochia care îmi acoperea genunchii, pe care o aveam dintotdeauna.

– Fetele consideră că numai lor le este îngăduit să poarte rochii la ocazii formale, dar îmi place o femeie care spune, știi tu: *Mă duc să văd un băiat care are o criză gravă de nervi, un băiat a cărui legătură cu simțul văzului*

este fragilă și, la naiba, am de gând să mă îmbrac cu o rochie pentru el.

– Și totuși, am zis eu, Isaac nu vrea să se uite câtuși de puțin la mine. Prea îndrăgostit de Monica, presupun.

Ceea ce a avut ca rezultat un suspin catastrofal.

– Ai atins un punct nevralgic, mi-a explicat Augustus. Isaac, nu știu cum stai tu, dar am vaga impresie că am fost înconjurați pe flancuri.

Apoi din nou către mine:

– Isaac și Monica nu mai sunt de actualitate, dar el nu vrea să vorbească despre asta. Vrea numai să plângă și să joace *Counterinsurgence 2: Prețul zorilor*.

– Mi se pare destul de corect, am spus eu.

– Isaac, simt o îngrijorare crescândă în legătură cu poziția noastră. Dacă ești de acord, îndreaptă-te către acea centrală electrică și eu te voi acoperi.

Isaac a alergat spre o clădire greu de descris, în timp ce Augustus trăgea nebunește cu o mitralieră în serii rapide, alergând în spatele lui.

– Oricum, mi-a spus Augustus, n-o să-i faci rău dacă îi vorbești. Dacă ai sfaturi din înțelepciunea feminină.

– Cred, de fapt, că reacția lui e probabil cea mai potrivită, am zis, în timp ce o rafală de-a lui Isaac a ucis un dușman care și-a scos capul din spatele unei camionete cu prelata arsă.

Augustus a dat din cap spre ecran.

– Durerea cere să fie trăită, a spus el, ceea ce reprezenta o replică din *O durere supremă*.

– Ești sigur că nu e nimeni pe urmele noastre? I-a întrebat Isaac.

Câteva momente mai târziu, proiectilele zburau vâjâind pe deasupra capetelor lor.

– O, fir-ar să fie, Isaac, a spus Augustus. Nu vreau să te critic în momentele tale de mare slăbiciune, dar ai permis să fim înconjurați pe flancuri și acum nu mai e nimic între teroriști și școală.

Personajul lui Isaac a rupt-o la fugă spre foc, în zigzag, pe o alee îngustă.

– Ai putea să treci podul și să-i încercuiești iar, i-am spus, o tactică despre care știam grație *Prețului zorilor*.

Augustus a oftat.

– Din păcate, podul este deja sub controlul insurgenților din pricina strategiei discutabile a acolitului meu nefericit în dragoste.

– Eu? a întrebat Isaac cu o voce șoptită. Eu? Tu ești cel care a sugerat să găurim afurisita aia de centrală electrică.

Preț de o secundă, Gus s-a întors cu spatele la ecran și i-a oferit un zâmbet strâmb lui Isaac.

– Amice, știam eu că poți să vorbești, i-a spus. Acum, hai să salvăm niște școlari fictivi!

Împreună, au alergat pe alee, trăgând și ascunzându-se în momentele potrivite, până ce au ajuns în clădirea școlii, o construcție cu un singur etaj cu o singură încăpere. S-au ghemuit în spatele unui zid de pe partea cealaltă a străzii și i-au omorât pe dușmani, unul câte unul.

– De ce au vrut să intre în școală? am întrebat.

– Ca să ia copiii ostatici, mi-a răspuns Augustus.

S-a aplecat deasupra consolei, izbind butoanele, cu antebrațele încordate, cu venele vizibile. Isaac s-a lăsat în față, cu consola dansându-i în mâinile cu degete subțiri.

– Prinde-l, prinde-l, prinde-l! a strigat Augustus.

Valurile de teroriști continuau, iar ei îi secerau rând pe rând, trăgând cu precizie, așa cum și trebuia să fie, ca nu cumva să nimerească în școală.

– Grenada! Grenada! a țipat Augustus, pe când ceva s-a arcurit pe ecran, s-a legănat în fața intrării în școală, apoi s-a rostogolit în ușă.

Dezamăgit, Isaac și-a scăpat consola.

– Dacă ticăloșii nu pot lua ostatici, îi omoară pur și simplu și pretind că noi am făcut-o.

– Acoperă-mă! a cerut Augustus, în timp ce sărea de după zid și alerga spre școală.

Isaac mânia cu stângăcie consola și apoi a început să tragă, în timp ce gloanțele zburau spre Augustus, care a fost împușcat o dată, apoi de două ori, dar care continua să alerge, urlând: Nu-l puteți omorî pe Max Mayhem! și, cu o ultimă apăsare de butoane pe consola lui, s-a aruncat asupra grenadei, care a explodat sub el.

Trupul lui dezmembrat a țâșnit asemenea unui gheizer, iar ecranul a devenit roșu. O voce gătuită a rostit: Misiune eșuată, dar Augustus era de altă părere, căci zâmbea rămășițelor sale de pe ecran. A dus mâna în buzunar, a scos o țigară și și-a vârât-o între dinți.

– Temporar, am subliniat eu.

– Toate salvările sunt temporare, a răspuns Augustus. Le-am făcut rost de-un minut. Poate că e minutul care le oferă o oră, oră care le dă un an. Nimeni nu le poate da infinitul, Hazel Grace, dar viața mea le-a dat un minut. Și asta e ceva.

– Stai așa, i-am spus. Vorbim despre pixeli.

A ridicat din umeri, de parcă ar fi crezut că jocul chiar ar fi putut să fie adevărat. Isaac se văicărea din nou. Augustus a dat capul pe spate spre el.

– Caporale, încercăm o altă misiune?

Isaac a clătinat din cap că nu. S-a aplecat peste Augustus pentru a se uita la mine și a rostit cu o voce încordată:

– N-a vrut s-o facă după aceea.

– N-a vrut să părăsească un orb, am spus.

A dat aprobator din cap, lacrimile părănd mai mult un metronom – constant, fără sfârșit și nu lacrimi.

– Zicea că nu s-ar putea descurca, mi-a spus el. Eu sunt pe punctul de a-mi pierde vederea, iar ea nu s-ar descurca.

Mă gândeam la cuvântul *descurcă*, la lucrurile care se încurcă și care sfârșesc prin a fi descurcate.

– Îmi pare rău, am spus.

Și-a șters cu mânăca fața udă de lacrimi. Îndărătul ochelarilor, ochii lui Isaac păreau atât de mari, încât orice altceva de pe chipul său dispărea și nu mai erau decât acești doi ochi plutitori, fără trup, care se zgâiau la mine – unul adevărat, unul din sticlă.

– E de neacceptat, mi-a spus el. E total de neacceptat.

– Ei bine, ca să fiu sinceră, am continuat eu, vreau să spun că ea probabil nu s-ar putea descurca. Nici tu n-ai putea, dar ea nu este obligată să se descurce, însă tu da.

– Astăzi i-am tot spus *mereu, mereu, mereu, mereu*, dar ea m-a tot întrerupt și n-a rostit nici măcar o dată cuvântul. Era de parcă aș fi fost deja mort, știi? *Mereu* era o promisiune! Cum poți să-ți încalci promisiunea?

– Uneori, oamenii nu-și înțeleg promisiunile pe care le fac atunci când le fac, i-am spus.

Isaac m-a fulgerat cu privirea.

– Da, bine, cum să nu. Dar îți ții oricum promisiunea. Așa e în dragoste. A iubi înseamnă a-ți ține promisiunea oricum. Nu crezi în dragostea adevărată?

Nu i-am răspuns. Nu aveam ce să-i răspund. Însă m-am gândit că, dacă dragostea adevărată ar exista cu adevărat, aceasta ar fi o definiție destul de potrivită.

– Ei bine, eu cred în dragostea adevărată, a spus Isaac. Și o iubesc. Iar ea mi-a promis. Mi-a promis mereu.

S-a ridicat în picioare și a făcut un pas spre mine. M-am ridicat și eu, crezând că vroia o îmbrățișare, ceva, dar apoi, el s-a răsucit pur și simplu pe călcâie, de parcă n-ar fi putut să-și amintească de ce se ridicase, după care, atât Augustus, cât și eu i-am văzut furia întipărită pe chip.

– Isaac, a spus Gus.

– Ce-i?

– Pari puțin... scuză-mi expresia, prietene, dar e ceva îngrijorător în ochii tăi.

Brusc, Isaac a început să tragă cu piciorul în scaunul de joc, azvârlindu-l spre patul lui Gus.

– Poffim, a spus Augustus.

Isaac a fugit după scaun și l-a lovit din nou.

– Da, a zis Augustus. Sari pe el! Bate-l de să-i meargă fulgii!

Isaac a lovit iar scaunul, până ce acesta s-a izbit de patul lui Gus, apoi a înșfăcat una dintre perne și a început să dea cu ea de perete, între pat și raftul cu trofee de deasupra.

Augustus, cu țigara între buze, s-a uitat la mine și a zâmbit ușor.

– Nu mă pot opri să nu mă gândesc la cartea asta.

– Știu, nu-i așa?

– Autorul n-a spus niciodată ce se întâmplă cu celelalte personaje?

– Nu.

Isaac continua să lovească peretele cu perna.

– S-a mutat la Amsterdam, ceea ce m-a făcut să cred că poate scrie o continuare care să-l aibă ca protagonist pe Olandezul-cu-Lalele, dar n-a mai publicat nimic. N-a fost intervievat niciodată. Nu pare să fie niciodată online. I-am scris o grămadă de scrisori, întrebându-l ce li se întâmplă tuturor, dar nu mi-a răspuns niciodată. Așa că... mda.

M-am oprit, căci, aparent, Augustus nu mă mai asculta. În schimb, îl privea pe furiș pe Isaac.

– Stai așa, a murmurat spre mine.

S-a dus spre Isaac și l-a prins de umeri.

– Amice, pernele nu se sparg. Încearcă ceva ce se sparge.

Isaac a întins mâna spre un trofeu de baschet de pe raftul de deasupra și l-a ținut ridicat deasupra capului, de parcă ar fi cerut permisiunea.

– Da, i-a spus Augustus. Da!

Trofeul s-a spart de podea; brațul din plastic al jucătorului de baschet s-a desprins, dar ținea în continuare mingea. Isaac a călcat peste trofeu.

– Da! i-a spus Augustus. Pe el!

Apoi, din nou spre mine:

– Am tot căutat o modalitate prin care să-i spun tatei că, de fapt, urăsc baschetul și tocmai cred că am găsit-o.

Trofeele erau doborâte unul după altul, iar Isaac le călca pe toate în picioare, țipând, în timp ce eu și Augustus stăteam la câțiva metri distanță, fiind martori la toată nebunia. Bietele trupuri schilodite ale jucătorilor din plastic zăceau sfărâmate pe covor: aici, o minge ținută de o mână dezmembrată; dincolo, două picioare surprinse în timpul unei sărituri. Isaac continua să atace trofeele, sărind pe ele cu ambele picioare, țipând, până ce, într-un final, s-a prăbușit deasupra resturilor de trofee.

Augustus s-a dus lângă el și s-a uitat în jur.

– Te simți mai bine? I-a întrebat.

– Nu, a murmurat Isaac, iar pieptul i se ridica și cobora cu greutate.

– Așa stă treaba cu durerea, i-a spus Augustus, apoi mi-a aruncat o privire. Cere să fie trăită.

CAPITOLUL 5

N-am mai vorbit cu Augustus timp de o săptămână. Îl sunasem în Noaptea Trofeelor Sparte, așa că, în conformitate cu tradiția, era rândul lui să sune. Dar el n-a făcut-o. Acum, nu că aș fi stat cu telefonul în mână, transpirată, toată ziua, zgâindu-mă la el, în timp ce eram îmbrăcată cu Rochia mea Galbenă Specială, așteptând răbdătoare ca domnul pretendent al meu să se ridice la înălțimea poreclei. Mi-am văzut de viața mea: într-o după-amiază m-am întâlnit cu Kaitlyn și iubitul ei (drăguț, dar, sincer, nu un augustinian) la o cafea; mi-am înghițit doza zilnică de Phalanxifor; în trei dimineți am mers la MCC la

cursuri; iar în fiecare seară, am luat cina cu mama și cu tata.

Duminică seara, am avut pizza cu ardei gras și broccoli. Stăteam în bucătărie, așezați în jurul mesei rotunde, când mobilul meu a început să sune, însă nu-mi era îngăduit să văd cine era, căci avem o regulă strictă: fără telefoane în timpul cinei.

Așa că apucasem să mănânc ceva, în timp ce mama și cu tata vorbeau despre un cutremur care tocmai avusese loc în Papua Noua Guinee. Ei se cunoscuseră în Corpul de Menținere a Păcii în Papua Noua Guinee, prin urmare, orice se întâmpla acolo, chiar și ceva cumplit, era ca și cum ei n-ar mai fi fost niște ființe mature, sedentare, ci persoanele tinere și idealiste, și independente, și neînduplecate care fuseseră cândva, iar extazul lor era de așa natură încât mie nu-mi aruncau nici măcar o privire, cu toate că mâncam mai rapid decât mâncasem vreodată, mutând în gură bucățelele din farfurie cu o viteză și o ferocitate care mă lăsa fără suflu – ceea ce, desigur, mă făcea să mă îngrijorez că plămânii mei înotau din nou într-o mare de lichid în creștere. Încercam să-mi alung gândul ăsta pe cât de mult puteam. Eram programată la o tomografie în două săptămâni. În caz că ceva era în neregulă, aveam să aflu în curând. N-aveam nimic de câștigat dacă mă îngrijoram până atunci.

Și totuși, eram îngrijorată. Îmi plăcea să fiu o persoană. Vroiam să rămân așa. Îngrijorarea era un alt efect secundar al morții.

În cele din urmă, am isprăvit și am întrebat:

– Pot să mă retrag?

Iar ei de-abia s-au oprit din conversația lor despre punctele tari și slabe ale infrastructurii din Guineea. Mi-am scos mobilul din poșeta aflată pe blatul de bucătărie și mi-am verificat apelurile recente. *Augustus Waters*.

Am ieșit pe ușa din spate. Afară se însera. Am văzut leagănul și mi-a trecut prin minte să mă duc acolo și să mă dau în el în timp ce aș fi vorbit la telefon, dar mi se părea destul de departe, iar mâncatul mă obosise.

În loc de asta, m-am întins pe iarbă, m-am uitat la Orion, singura constelație pe care o recunoșteam, și l-am sunat.

– Hazel Grace, a spus el.

– Bună, i-am zis. Ce faci?

– Grozav, mi-a răspuns el. Am tot vrut să te sun în fiecare minut, dar am preferat să aștept până ce mi-am format o părere coerentă *in re* O durere supremă. (A spus *in re*. Zău că așa a spus. Băiatul ăla...)

– Și?

– Cred că îmi place. Citind-o, am tot avut senzația asta... asta.

– Asta... care? l-am tachinat eu.

– Că a fost un dar? a rostit el întrebător. Că mi-ai dat ceva important.

– A, am șoptit eu.

– Asta-i cam siropos, a zis el. Îmi pare rău.

– Ba nu, i-am spus. Nu, nu te scuza.

– Dar n-are sfârșit.

– Da, am fost eu de acord.

– Tortură. Pricep pe deplin, pricep că ea moare sau așa ceva.

– Corect, așa presupun și eu, i-am zis.

– Și, ok, destul de corect, dar există un contract nescris între autor și cititor, iar eu consider că neterminarea cărții încalcă acest contract.

– Nu știu, am zis, simțind nevoia să-i iau apărarea lui Peter Van Houten. Asta e o parte din ceea ce-mi place la cartea asta. Descrie moartea cu sinceritate. Mori la jumătatea vieții, la jumătatea unei fraze. Dar eu chiar... Doamne, chiar vreau să știu ce li se întâmplă tuturor celorlalți. Asta este ceea ce l-am întrebat în scrisorile mele, dar el, mda, nu mi-a răspuns niciodată.

– Bine. Ai spus cumva că e retras?

– Corect.

– Imposibil de depistat.

– Corect.

– Cum nu se poate mai de neatins, a spus Augustus.

– Din nefericire, așa stau lucrurile, am zis.

– Dragă domnule Waters, a început el. Îți scriu ca să-ți mulțumesc pentru corespondența electronică primită via doamna Vliegenthart în șase aprilie, din Statele Unite ale Americii, în măsura în care se poate spune că geografia există în contemporaneitatea noastră cucerită de mediile digitalizate.

– Augustus, ce naiba?

– Are o asistentă, a spus Augustus. Lidewij Vliegenthart. Am găsit-o. l-am transmis un e-mail. Ea i-a dat e-mailul. El mi-a răspuns via contul ei de e-mail.

– Bine, bine. Continuă să citești.

– Răspunsul meu este scris cu cerneală pe hârtie în glorioasa tradiție a strămoșilor noștri și transcris apoi de doamna Vliegenthart într-o serie de 1 și 0 pentru a călători prin insipidul web, care a prins în mrejele sale specia

noastră, prin urmare, îți cer scuze pentru eventualele erori și omisiuni. Dat fiind dezmățul aflat la dispoziția tinerilor și al tinerelor din generația ta, îi sunt recunoscător oricărei persoane care-și dedică niște ore necesare lecturii cărții mele. Dar, în mod deosebit, îți sunt îndatorat ție, domnule, atât pentru amabilele cuvinte despre *O durere supremă*, cât și pentru că ți-ai luat răgazul de a-mi spune că, și aici te citez, *cartea a însemnat mult* pentru tine. Acest comentariu, invariabil, mă face să mă întreb: ce ai vrut să spui prin *a însemnat*? Ținând cont de inutilitatea finală a luptei noastre, ar putea fi șocul pasager al sensului că arta ne dă valoare? Sau că unica valoare constă în a-ți petrece timpul cât mai confortabil cu putință? Augustus, ce ar trebui să imite o povestire? Un semnal de alarmă? O chemare la arme? O picătură de morfină? Desigur, ca toate căutările din univers, această serie de întrebări ne reduce în mod inevitabil la întrebarea: ce este aceea o ființă umană și dacă – pentru a împrumuta o propoziție din personalitatea ta de șaisprezece ani, împovărată de anxietate, fără îndoială ultragiată – există un rost în asta. Mă tem că nu există, prietene, și că nu vei primi suficiente încurajări de la cei care se vor întâlni pe viitor cu scrisul meu. Dar pentru a-ți răspunde la întrebare: nu, n-am mai scris nimic altceva și nici nu voi mai scrie. Nu cred că a continua să-mi împărtășesc gândurile cititorilor le-ar aduce vreun beneficiu lor sau mie. Îți mulțumesc din nou pentru generosul tău e-mail. Cu mult drag, Peter Van Houten, via Lidewij Vliegenthart.

– Uau! am exclamat. Inventezi cumva?

– Hazel Grace, cum aș putea eu, cu sărmanele mele capacități intelectuale, să inventez o scrisoare de la Peter

Van Houten, redând sintagme cum ar fi *contemporaneitatea noastră cucerită de mediile digitale?*

– N-ai putea, am fost eu de acord. Poți, te rog, să-mi dai adresa de e-mail?

– Desigur, mi-a spus Augustus, de parcă n-ar fi fost cel mai grozav dar din lume.

Mi-am petrecut următoarele două ore scriindu-i un e-mail lui Peter Van Houten. De fiecare dată când îl rescriam, părea să fie din ce în ce mai prost, dar nu mă puteam abține.

*Dragă domnule Peter Van Houten,
(în atenția doamnei Lindewij Vliegenthart)*

Mă numesc Hazel Grace Lancaster. Prietenul meu, Augustus Waters, care a citit O durere supremă la recomandarea mea, tocmai a primit un e-mail de pe această adresă. Sper că nu v-ați supărat că mi-a făcut cunoscut acest mesaj.

Domnule Van Houten, înțeleg din e-mailul către Augustus că nu intenționați să mai publicați alte cărți. Într-un fel, sunt dezamăgită, dar, în egală măsură, mi-am luat o piatră de pe inimă: nu va trebui să-mi fac griji dacă următoarea dumneavoastră carte va atinge perfecțiunea magnifică a originalului. Ca supraviețuitoare aflată în cel de-al treilea an al unui cancer în stadiul IV, vă pot spune că ați surprins totul perfect în O durere supremă. Sau, cel puțin, m-ați descris perfect pe mine. Cartea dumneavoastră îmi spune ce simt înainte ca eu să simt cu adevărat și am recitit-o de douăsprezece ori.

Însă mă întreb dacă v-ar deranja să-mi clarificați câteva nelămuriri pe care le am în legătură cu ce se întâmplă

după sfârșitul cărții. Înțeleg că romanul se termină deoarece Anna moare sau ajunge prea bolnavă pentru a continua să scrie, dar chiar mi-ar plăcea să știu ce se întâmplă cu mama Annei – dacă se căsătorește cu Olandezul-cu-Lalele, dacă va mai avea un alt copil și dacă rămâne la adresa din 917 W. Temple etc. De asemenea, este Olandezul-cu-Lalele un ticălos prefăcut sau el chiar le iubește? Ce se întâmplă cu prietenii Annei – mai ales cu Claire și cu Jake? Rămân împreună? Și, în sfârșit – îmi dau seama că aceasta este genul de întrebare profundă și care necesită reflecție, pe care ați sperat dintotdeauna s-o auziți de la cititorii dumneavoastră –, ce s-a ales de Hamsterul Sisif? Aceste întrebări m-au bântuit ani în șir – și n-am idee cât mi-a mai rămas pentru a primi răspunsurile la ele.

Știu că acestea nu sunt chestiuni literare importante și că romanul dumneavoastră este plin de chestiuni literare deosebit de importante, dar chiar mi-aș dori să aflu răspunsurile despre care v-am vorbit.

Și, desigur, dacă vă veți hotărî vreodată să mai scrieți și altceva, dacă veți dori vreodată să publicați, mi-ar face o deosebită plăcere să citesc.

Sincer, aș citi și lista dumneavoastră de cumpărături.

A dumneavoastră, cu o imensă admirație,

Hazel Grace Lancaster

(16 ani)

După ce l-am trimis, l-am sunat pe Augustus și am stat de vorbă până târziu, discutând despre *O durere supremă*, iar eu i-am citit poezia lui Emily Dickinson pe care Van Houten

o folosise drept titlu, iar el mi-a spus că aveam o voce potrivită pentru a citi și că nu mă oprisem prea mult după fiecare vers, apoi mi-a spus că cel de-al șaselea volum din *Prețul zorilor, Sângele aprobă*, începe cu un citat dintr-un poem. I-au trebuit câteva minute să găsească cartea, dar, în cele din urmă, mi-a citit versurile:

*Spui că viața ta s-a frânt. Ultimul sărut bun
De care ai avut partea a fost cu ani în urmă.*

– Nu-i rău, i-am spus. Puțin cam pretențios. Cred că Max Mayhem s-ar referi la asta ca la un *rahat de doi bani*.

– Da, printre dinții încleștați, fără doar și poate. Doamne, Mayhem scrâșnește mult din dinți în cărțile astea! Cu siguranță că, dacă va supraviețui luptelor, o să facă o luxație de mandibulă.

Și, după o secundă, Gus m-a întrebat:

– Când ai avut parte de ultimul tău sărut bun?

M-am gândit la asta. Toate săruturile de care avusesem parte – și toate înainte de a mi se pune diagnosticul – au fost inconfortabile și băloase și, într-un anume sens, mereu aveam senzația unor copii jucându-se de-a adulții. Dar, desigur, asta se întâmplase cu ceva timp în urmă.

– Acum câțiva ani, i-am spus într-un final.

– Eu am avut parte de câteva săruturi bune cu fosta mea prietenă, Caroline Mathers.

– Acum câțiva ani?

– Ultimul a fost cu mai puțin de un an în urmă.

– Ce s-a întâmplat?

– În timpul sărutului?

– Nu, cu Caroline.

– A, a spus el. Caroline nu mai suferă de starea de a fi o persoană.

– A, am făcut.

– Da, a zis el.

– Îmi pare rău, i-am spus.

Și eu cunoscusem o mulțime de persoane care muriseră, dar nu-mi dădusem niciodată întâlniri cu vreuna. Nici nu-mi puteam măcar imagina așa ceva, zău.

– Nu e vina ta, Hazel Grace. Suntem cu toții efecte secundare, nu?

– *Scoici pe cargobotul conștiinței*, i-am spus, citând din ODS.

– Bine, a spus el. Trebuie să mă culc. E aproape unu.

– Bine, i-am zis și eu.

– Bine, a repetat el.

Am chicotit și i-am spus:

– Bine.

Apoi s-a lăsat tăcerea, dar contactul nu s-a întrerupt. Aproape că-l simțeam acolo, în cameră, alături de mine, dar într-un fel mai bun, de parcă nu eram în camera mea și nici el într-a lui, ci, în schimb, eram împreună într-o a treia dimensiune invizibilă și fragilă, care nu putea fi vizitată decât telefonic.

– Bine, a spus el după un timp care a părut o veșnicie. Poate că bine va fi mereul nostru.

– Bine, i-am zis.

Augustus a fost cel care, în cele din urmă, a închis.

Peter Van Houten a răspuns la e-mailul lui Augustus în patru ore, dar, două zile mai târziu, mie încă nu-mi răspunsese. Augustus m-a asigurat că e-mailul meu era mai bun și că necesita un răspuns mai elaborat, căci Van

Houten era ocupat să scrie răspunsuri la întrebările mele și că proza strălucită necesită timp, dar tot eram îngrijorată.

Martți, în timpul cursului de poezie americană pentru nătângi începători, am primit un mesaj de la Augustus:

Isaac a ieșit din operație. E în mod oficial NUC.

NUC înseamnă nicio urmă de cancer. A urmat un alt mesaj, câteva secunde mai târziu.

Adică, e orb. Deci, e nenorocit.

În acea după-amiază, mama a consimțit să-mi împrumute mașina, astfel încât să pot merge la Spitalul Memorial pentru a-l vedea pe Isaac.

Am găsit camera lui de la etajul cinci și am ciocănit, în pofida faptului că ușa era deschisă, iar o voce de femeie mi-a spus:

– Intră!

Era o asistentă medicală care făcea ceva la bandajele de pe ochii lui Isaac.

– Bună, Isaac, i-am spus.

Iar el a întrebat:

– Mon?

– A, nu. Îmi pare rău. Nu, sunt... ăăă... eu, Hazel. Ăăă, Hazel, de la Grupul de Sprijin? Hazel cea din Noaptea Trofeelor Sparte?

– A, a făcut el. Da, lumea tot spune că, în compensație, mi se vor îmbunătăți toate celelalte simțuri, dar în mod evident, încă nu s-a întâmplat. Bună, Hazel, de la Grupul de Sprijin! Vino înapoi să-ți pot examina fața cu mâinile și să-

ți pătrund în profunzimea sufletului așa cum o persoană care nu e oarbă n-ar putea s-o facă.

– Glumește, mi-a spus sora.

– Da, am zis eu. Îmi dau seama.

Am făcut câțiva pași spre pat. Mi-am tras un scaun și m-am așezat, luându-i mâna.

– Bună, i-am spus.

– Bună, mi-a răspuns el.

Apoi, o vreme, nimic.

– Cum te simți? l-am întrebat.

– Bine, a zis. Nu știu.

– Nu știi cum? l-am întrebat.

l-am privit mâna, căci nu vroiam să mă uit la fața lui cu bandaje pe ochi. Isaac își rodea unghiile și am zărit câteva picături de sânge la marginile a vreo două cuticule.

– Ea nici măcar nu m-a vizitat, mi-a zis. Vreau să spun, am fost împreună timp de paisprezece luni. Paisprezece luni e o perioadă lungă. Doamne, asta doare.

Isaac mi-a dat drumul la mână pentru a băjbâi după butonul perfuziei, care, dacă îl rotești, îți oferă o doză de narcotice.

Asistenta, terminând de schimbat bandajele, s-a dat înapoi.

– Isaac, n-a trecut decît o zi, i-a spus ea cu o oarecare condescendență. Trebuie să ai răbdare cu tine pentru a te vindeca. Și paisprezece luni nu înseamnă chiar atît de mult timp, nu în ordinea lucrurilor. De-abia te pornești, amice. O să vezi.

După care asistenta a ieșit din cameră.

– A plecat?

Am încuviințat din cap, apoi mi-am dat seama că n-avea cum să mă vadă.

– Da, i-am confirmat.

– O să vadă? Zău? A vorbit serios?

– Calitățile unei bune sore: să începem, am spus.

– 1. Nu face poante pe seama dizabilității tale, a zis Isaac.

– 2. Îți ia sânge din prima, i-am spus eu.

– Serios, asta-i important. Adică, ăsta e nenorocitul meu de braț sau o tablă de darts? 3. Nici urmă de voce condescendentă.

– Ce faci, scumpule? I-am întrebat, prefăcându-mă plictisită. Acum am să te înțep cu un ac. S-ar putea să te doară puțin.

– Ce face bolnăviorul meu deștept? mi-a răspuns el.

Apoi, după o secundă:

– De fapt, cele mai multe dintre ele sunt bune. Vreau doar să mă car dracului din locul ăsta.

– Te referi la spital?

– Și la asta, a răspuns el.

Gura i s-a încordat. Durerea era vizibilă.

– Sincer, mă gândesc mult mai mult la Monica decât la ochiul meu. E nebunesc? E nebunesc.

– E cam nebunesc, am fost eu de acord.

– Însă, după cum știi, eu cred în dragostea adevărată. Poate că nu toată lumea e sănătoasă, poate că unii își pierd vederea sau se îmbolnăvesc, dar toată lumea ar trebui să aibă parte de dragoste adevărată și asta ar trebui să dureze toată viața.

– Da, i-am spus.

– Uneori îmi doresc ca toată povestea să nu se fi întâmplat. Toată povestea cu cancerul.

Vorbea tot mai rar. Medicamentul își făcea efectul.

– Îmi pare rău, i-am spus.

– Gus a fost pe-aici mai devreme. A fost aici când m-am trezit. S-a cărăbănit la școală. El...

Și-a întors puțin capul într-o parte.

– E mai bine, a spus în șoaptă.

– Durerea? I-am întrebat.

A dat ușor din cap.

– Bine, i-am spus.

Apoi, ca o scorpie ce sunt:

– Ziceai ceva de Gus?

Dar Isaac adormise. Am coborât la magazinașul fără vitrine, unde se vindeau cadouri și am rugat-o pe voluntara decrepită, care stătea așezată pe un taburet în spatele casei de marcat, să-mi spună care flori au mirosul cel mai puternic.

– Toate miros la fel. Le dau cu spray Super Scent, mi-a spus ea.

– Zău?

– Da, le impregnează cu asta.

Am deschis răcitorul din stânga ei și am adulmecat o duzină de trandafiri, apoi m-am aplecat spre niște garoafe. Același miros, în cantități mari. Garoafele erau mai ieftine, așa că am luat o duzină galbene. Costau paisprezece dolari. M-am întors în salon; mama lui era acolo, ținându-l de mână. Era tânără și chiar drăguță.

– Ești o prietenă de-a lui Isaac? m-a întrebat, ceea ce m-a izbit ca fiind una dintre acele întrebări grosolane în mod neintenționat și la care n-ai ce să răspunzi.

– Ăăă... da, i-am răspuns. Sunt din Grupul de Sprijin. Astea sunt pentru el.

Le-a luat și le-a pus în poala ei.

– O cunoști pe Monica? m-a întrebat.

Am dat din cap că nu.

– Isaac doarme, mi-a spus.

– Da. Am vorbit cu el puțin mai înainte, când îl pansau sau ceva de genul.

– Nu mi-a plăcut deloc că a trebuit să plec chiar atunci, dar m-am dus să-l iau pe Graham de la școală, mi-a spus ea.

– A fost ok, i-am spus.

Ea a dat aprobator din cap.

– Ar trebui să-l las să doarmă.

Din nou a dat din cap. Am plecat.

A doua zi dimineață m-am trezit devreme și primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi verific e-mailurile.

lidewij.vliegenthart@gmail.com răspunsese în cele din urmă.

Dragă domnișoară Lancaster,

Mă tem că ți-ai pus credința în cine nu trebuia – dar nu e mai puțin adevărat că așa se întâmplă în general cu credința. Nu-ți pot răspunde la întrebările pe care mi le-ai adresat în scris, deoarece a concepe asemenea răspunsuri echivalează cu a scrie o continuare la O durere supremă, ceea ce ar putea fi publicat apoi de tine sau împărtășit în altă manieră pe networkul care a înlocuit creierile generației tale. Există telefonul, dar să nu uităm că, în acest caz, ai putea înregistra conversația. Nu că n-aș avea încredere în tine, dar nu am încredere în tine. Vai, dragă

Hazel, n-aș putea răspunde la asemenea întrebări decât în persoană, dar tu ești acolo, în timp ce eu sunt aici.

Acestea fiind spuse, trebuie să mărturisesc că primirea neașteptată a corespondenței tale via doamna Vliegenthart m-a încântat: ce lucru minunat să știu că am făcut ceva care-ți este de folos – chiar dacă această carte mi se pare atât de îndepărtată de mine, încât am senzația că a fost scrisă de cu totul altcineva. (Autorul acestui roman era atât de subțire, de fragil, atât de optimist, prin comparație!)

Dacă vei ajunge într-o bună zi la Amsterdam, te rog, fă-mi o vizită pe îndelete. De obicei sunt acasă. Îți voi permite chiar să tragi cu coada ochiului la lista mea de cumpărături.

Cu sinceritate,

Peter Van Houten

(prin amabilitatea lui Lidewij Vliegenthart)

– Poffim? am țipat eu. Ce viață este asta?

Mama a intrat.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, am asigurat-o eu.

Încă speriată, mama a îngenuncheat să-l verifice pe Philip și să se asigure că elibera oxigenul în mod coresponzător. M-am imaginat stând într-o cafenea scaldată de soare, împreună cu Peter Van Houten, în timp ce el se sprijinea cu coatele pe masă, vorbind pe un ton scăzut, astfel încât nimeni altcineva să nu poată auzi adevărul celor întâmplate personajelor la care mă gândisem ani în șir. Îmi scrisese că nu putea să-mi spună

decât personal și apoi mă invitase la Amsterdam. I-am explicat asta mamei, apoi i-am zis:

– Trebuie să mă duc.

– Hazel, te iubesc și știi că aș face orice pentru tine, dar noi nu... nu avem bani pentru călătoriile în străinătate, iar cheltuielile pentru a cumpăra echipamentul de acolo... scumpo, nu e doar...

– Da, am întrerupt-o eu.

Mi-am dat seama cât de caraghioasă fusesem numai și pentru că luasem în calcul o asemenea posibilitate.

– Nu-ți face griji.

Dar ea își făcea griji.

– E cu adevărat important pentru tine, nu? m-a întrebat, stând jos, cu o mână pe gamba mea.

– Ar fi ceva cu adevărat uimitor, i-am spus, ca în afară de el, să fiu singura persoană care să știe ce se întâmplă.

– Chiar că ar fi ceva uimitor, mi-a spus ea.

Am să vorbesc cu tatăl tău.

– Nu, te rog, n-o face, i-am zis. Te rog numai să nu cheltuiești niciun ban pentru asta. O să mă gândesc eu la ceva.

Mi-a trecut prin minte că motivul pentru care părinții mei n-aveau bani eram eu. Epuizasem resursele familiei cu plata pentru Phalanxifor, iar mama nu putea lucra pentru că avea profesia cu normă întreagă de a sta pe lângă mine. Nu vroiam să-i fac să se îndatoreze și mai mult.

I-am spus mamei că vroiam să-l sun pe Augustus numai pentru a o face să iasă din camera mea, căci nu mă puteam descurca cu mutra ei tristă de *nu pot să fac în așa fel încât visurile fetei mele să devină realitate*.

În stilul Augustus Waters, i-am citit scrisoarea *au lieu* de salut.

– Uau! a făcut el.

– Știu, i-am spus. Cum o să ajung eu la Amsterdam?

– Ai o Dorință? m-a întrebat, referindu-se la organizația aceea, Fundația Djinnilor, care se ocupă cu a le asigura copiilor bolnavi împlinirea unei dorințe.

– Nu, i-am spus. Mi-am epuizat Dorința pre-Miracol.

– Ce-ai făcut?

Am oftat adânc.

– Aveam treisprezece ani, i-am spus.

– Sper că nu Disney, mi-a zis el.

N-am spus nimic.

– Doar nu te-ai dus la Disney World!

N-am spus nimic.

– Hazel Grace! a țipat el. Nu pot să cred că ți-ai epuizat Dorința înainte de moarte pentru a te duce la Disney World cu părinții tăi.

– De asemenea, și la Epcot Center, am mormăit eu.

– O, Doamne-Dumnezeule! a spus Augustus. Nu-mi vine să cred că am făcut o pasiune pentru o fată care are asemenea dorințe-clîșeu.

– Aveam treisprezece ani, am spus din nou, cu toate că, desigur, eu nu mă gândeam decât la *pasiune pasiune pasiune pasiune pasiune*.

Eram flatată, dar am schimbat subiectul imediat.

– Tu n-ar trebui să fii la școală sau ceva de genul ăsta?

– Chiulesc de la școală pentru a-mi petrece timpul cu Isaac, așa că acum sunt în amfiteatru și lucrez la geometrie.

– El ce face? l-am întrebat.

– Fie nu e pregătit să se confrunte cu seriozitatea dizabilității sale, fie îi pasă cu adevărat mai mult de faptul că a fost părăsit de Monica, dar refuză să vorbească despre orice altceva.

– Mda, am zis. Cât mai rămâne în spital?

– Câteva zile. Apoi, pentru un timp, se va duce la un centru de reabilitare sau ceva de genul, dar va ajunge să doarmă și acasă, așa cred.

– Nasol, am spus.

– O văd pe mama lui. Trebuie să plec.

– Bine, i-am spus.

– Bine, a răspuns el.

Puteam să-i aud zâmbetul ciudat.

Sâmbătă, am mers împreună cu părinții mei la piață, în Broad Ripple. Era o zi însorită, o raritate pentru Indiana în aprilie, și toată lumea purta mânecă scurtă, cu toate că temperatura nu prea justifica lucrul acesta. Eu și cu mama ne-am așezat pe o bancă, vizavi de un fabricant de săpun din lapte de capră, un bărbat în salopetă, care trebuia să le explice tuturor celor care treceau pe lângă el că da, erau caprele lui, și că nu, săpunul nu miroase precum caprele.

Mi-a sunat mobilul.

– Cine e? a întrebat mama înainte ca eu să apuc să verific.

– Nu știu, i-am spus.

Desigur, era Gus.

– Acum ești acasă la tine? m-a întrebat el.

– Ăăă... nu, i-am spus.

– Asta a fost o întrebare-capcană. Știam răspunsul, deoarece eu sunt acum la tine acasă.

– A! Ăăă... Păi, noi suntem în drum spre casă, cel puțin așa sper.

– Minunat. Ne vedem în curând.

Când am tras pe aleea de la intrare, Augustus Waters stătea așezat pe treptele din față. Ținea în mână un buchet de lalele portocalii și era îmbrăcat cu un tricou al echipei de baschet Indiana Pacers pe sub pardesiu, o alegere vestimentară care părea cât se poate de contrară firii sale, în pofida faptului că îi stătea bine. S-a ridicat, mi-a dat lalelele și m-a întrebat:

– Vrei să mergem la un picnic?

Am încuviințat din cap și am luat florile.

Tata, care venea în urma mea, i-a strâns mâna lui Gus.

– Acesta e un tricou Rik Smits? I-a întrebat tata.

– Exact.

– Doamne, ce-mi place băiatul ăsta! a spus tata și, imediat, s-au angrenat într-o discuție despre baschet la care nu puteam (și nu vroiam) să particip, așa încât mi-am dus lalelele înăuntru.

– Vrei să le pun într-o vază? m-a întrebat mama cu un zâmbet larg pe față.

– Nu, e în regulă, i-am spus eu.

Dacă le puneam într-o vază din camera de zi, aveau să fie florile tuturor. Le vroiam numai ale mele.

M-am dus în camera mea, însă nu m-am schimbat. Mi-am periat părul și m-am spălat pe dinți, apoi m-am dat cu puțin luciu de buze și cu cea mai mică picătură de parfum cu putință. Nu mi-am luat privirea de la flori. Erau agresiv de portocalii, aproape prea portocalii pentru a fi drăguțe. Nu aveam nicio vază sau altceva, așa că am scos periuța de

dinți din suportul ei, pe care l-am umplut apoi pe jumătate cu apă și am lăsat florile acolo, în baie.

Când am revenit în cameră, îi auzeam vorbind, așa că m-am așezat pe marginea patului și am ascultat ce venea prin ușa subțire a dormitorului meu.

Tata:

– Deci ai cunoscut-o pe Hazel la Grupul de Sprijin.

Augustus:

– Da, domnule. Aveți o casă tare drăguță. Îmi plac obiectele dumneavoastră de artă.

Mama:

– Mulțumesc, Augustus.

Tata:

– Și tu ești un supraviețuitor?

Augustus:

– Da, sunt. Nu l-am tăiat pe individul ăsta numai din pură plăcere, deși e o modalitate excelentă de a slăbi. Picioarele sunt grele!

Tata:

– Și cum stai acum cu sănătatea?

Augustus:

– Sunt *NUC* de paisprezece luni.

Mama:

– Asta-i minunat. Posibilitățile de tratament din ziua de azi sunt cu adevărat remarcabile.

Augustus:

– Știu. Sunt un norocos.

Tata:

– Trebuie să înțelegi că Hazel e în continuare bolnavă, Augustus, și așa va fi tot restul vieții ei. Ea va dori să țină pasul cu tine, dar plămânii ei...

Moment în care mi-am făcut eu apariția, reducându-l la tăcere.

– Deci, unde vă duceți? a întrebat mama.

Augustus s-a ridicat și s-a aplecat spre ea, șoptindu-i răspunsul, apoi a dus un deget la buze.

– Sst! i-a spus el. E secret.

Mama i-a surâs.

– Ți-ai luat mobilul? m-a întrebat.

I l-am arătat, mi-am ridicat căruciorul pe roțile din față și am pornit. Augustus s-a repezit să-mi ofere brațul, pe care l-am acceptat. Mi-am înfășurat degetele în jurul bicepsului său.

Din păcate, a insistat să conducă el, astfel încât surpriza să fie surpriză. În timp ce ne hurducam spre destinația noastră, i-am spus:

– Aproape că ai fermecat-o de tot pe mama.

– Da, iar tatăl tău e fan Smits, ceea ce ajută. Crezi că mă plac?

– Cu siguranță. Deși, cui îi pasă? Ei sunt doar părinți.

– Sunt părinții tăi, a zis el, aruncându-mi o privire. În plus, îmi place să fiu plăcut. E aiurea?

– Ei bine, nu trebuie să te precipiți să-mi deschizi ușile sau să mă îneci în complimente ca să te plac.

A călcat brusc pe pedala de frână, iar eu am zburat în față, destul de tare încât simțeam că respir ciudat și insuficient. M-am gândit la CT. *Nu-ți face griji. Grijiile sunt inutile.* Oricum îmi făceam.

Am demarat în trombă de la un semafor, cu cauciucurile scârțâind, apoi am făcut la stânga pe strada numită impropriu Grandview (există o pravești, desigur, spre un golf, așa cred, dar nimic grandios). Singurul lucru la care

mă puteam gândi în această direcție era cimitirul. Augustus a întins mâna spre torpedou, a desfăcut un pachet plin de țigări și a scos una.

– Le arunci? I-am întrebat eu.

– Unul dintre multele beneficii ale nefumatului este că pachetele de țigări durează o veșnicie. Pe ăsta îl am de aproape un an. Câteva dintre ele sunt rupte la filtru, dar consider că pachetul ar putea cu ușurință să-mi ajungă până la majorat.

A ținut filtrul între degete, apoi l-a pus în gură.

– Deci, bine, a spus el. Enumeră-mi câteva lucruri pe care nu le vezi în Indianapolis.

– Ăăă... Adulți slăbănogi, i-am zis.

El a izbucnit în râs.

– Bun. Continuă.

– Mmm, plaje. Restaurante deținute de familii. Topografie.

– Toate exemple excelente de ceea ce ne lipsește. De asemenea, cultura.

– Da, suntem puțin cam în urmă în ceea ce privește cultura, i-am spus, dându-mi în sfârșit seama unde mă ducea. Mergem la muzeu?

– Poți să spui și-așa.

– A, mergem în parcul acela sau ce-o fi el?

Gus părea puțin dezumflat.

– Da, mergem în parcul acela sau ce-o fi el, mi-a spus. Ți-ai dat seama, nu-i așa?

– Ăăă... să-mi dau seama de ce?

– Nimic.

În spatele muzeului exista un parc unde o mână de artiști făcea sculpturi mari. Auzisem de el, dar nu-l vizitasem

niciodată. Am trecut de muzeu și am parcat exact lângă terenul de baschet, plin de arcuri imense, din oțel, albastru cu roșu, închipuind traseul descris de o minge lovită.

Am urcat pe ceea ce în Indianapolis trece drept un deal, spre un luminiș, unde puștani se cățărau peste tot pe această sculptură-schelet supradimensionată. Oasele erau toate înalte până la talie, iar femurul era mai lung decât mine. Arăta ca un schelet desenat de un copil și care ieșea din pământ.

Mă durea umărul. Eram îngrijorată de posibilitatea extinderii cancerului de la plămâni. Îmi imaginam tumoarea cuprinzându-mi oasele, săpând găuri în schelet, un țipar alunecos cu intenții perfide.

– Funky Bones, a spus Augustus. Create de Joep Van Lieshout.

– Pare a fi olandez.

– Chiar este, a spus Gus. Așa cum și Rik Smits este. Așa cum sunt și lalelele.

Gus s-a oprit în mijlocul luminișului, cu oasele în fața noastră, și și-a dat jos rucsacul de pe un umăr, apoi de pe celălalt. I-a deschis fermoarul, scoțând o pătură portocalie, un litru de suc de portocale și niște sendvișuri împachetate în folie de plastic, feliile de pâine având coaja scoasă.

– Ce e cu portocaliul? I-am întrebat, nevoind totuși să-mi îngădui să visez că astea toate duceau către Amsterdam.

– Culoarea națională a Olandei, desigur. Îți amintești de Wilhelm de Orania și de tot?

– Nu făcea parte din bibliografia pentru testul de absolvire.

I-am zâmbit, încercând să-mi domolesc încântarea.

– Un sendviș? m-a întrebat.

– Dă-mi voie să ghicesc, i-am spus.

– Brânză de Olanda. Și roșii. Roșiile sunt din Mexic. Îmi pare rău.

– Augustus, ești mereu o dezamăgire. N-ai putut să găsești măcar roșii portocalii?

A râs, apoi ne-am mâncat sendvișurile în liniște, privindu-i pe copiii care se jucau cu sculptura. Nu puteam așa, hodoronc-tronc, să-l întreb. Prin urmare am stat pur și simplu acolo, înconjurată de chestii olandeze, simțindu-mă ciudat și sperând.

În depărtare, scâldați în lumina fără pată a soarelui, un cârd de copii au transformat un schelet într-un loc de joacă, sărind înainte și înapoi printre oasele sintetice.

– Două lucruri îmi plac la sculptura asta, a spus Augustus.

Ținea țigara neaprinsă între degete, scuturând-o de parcă ar fi vrut să îndepărteze scrumul. Și-a pus-o înapoi între buze.

– Mai întâi, oasele sunt destul de distanțate, astfel încât, dacă ești puști, nu poți rezista imboldului de a sări între ele. Cum ar fi, trebuie să sari de la cutia toracică la craniu, ceea ce înseamnă că, în al doilea rând, sculptura îi obligă pe copii să se joace pe oase. Rezonanțele simbolice sunt nefârșite, Hazel Grace.

– Ție chiar îți plac simbolurile, i-am spus, sperând să aduc discuția înapoi la multele simboluri ale Olandei, de la picnicul nostru.

– Da, ai dreptate. Probabil te întrebi de ce mănânci un sendviș cu brânză proastă și bei suc de portocale și de ce sunt eu îmbrăcat în tricoul unui olandez care a practicat un sport pe care am ajuns să-l urăsc.

– Mi-a trecut prin minte, i-am spus.

– Hazel Grace, asemenea multor copii înaintea ta – și spun asta cu mare afecțiune –, te-ai repezit să-ți irosești dorința, fără să-ți pese de consecințe. Moartea cu coasa te privea în ochi și teama de moarte, având încă proverbiala Dorință în buzunar, negarantată, te-a făcut să te repezi la prima Dorință care ți-a trecut prin minte și tu, aidoma multor altora, ai ales plăcerile reci și artificiale ale parcurilor tematice.

– De fapt, m-am distrat de minune în acea excursie. I-am întâlnit pe Goofy și pe Minn...

– Sunt în toiul unei tirade! Am scris-o și am învățat-o pe de rost, iar dacă tu mă întrerupi, o s-o dau cu totul în bară, m-a oprit Augustus. Te rog, mănâncă-ți sendvișul și ascultă! (Sendvișul era incredibil de sec, dar am zâmbit și am luat oricum o gură.) Bine, unde rămăsesem?

– La plăcerile artificiale.

A pus țigara la loc în pachet.

– Corect, la plăcerile reci și artificiale ale parcurilor tematice. Dar dă-mi voie să afirm că adevărații eroi din fabrica de Dorințe sunt tineri bărbați și femei care așteaptă așa cum Vladimir și Estragon îl așteaptă pe Godot, iar cinstitele creștine așteaptă să se mărite. Acești tineri eroi așteaptă stoici și fără să se plângă ca unica și adevărata lor Dorință să li se îndeplinească. Sigur, se poate ca lucrul ăsta să nu se întâmple niciodată, dar, cel puțin, ei se pot odihni în pace în mormântul lor, știind că și-au îndeplinit micul lor rol de a păstra integritatea Dorinței ca idee. Dar, pe de altă parte, poate că se va îndeplini: poate că îți vei da seama că unica și adevărata ta Dorință este să-l vizitezi pe strălucitul Peter Van Houten în exilul lui amsterdamian și vei fi cu adevărat fericită că-ți vei fi economisit Dorința.

Augustus a făcut o pauză destul de lungă ca eu să-mi imaginez că tirada lui se terminase.

– Dar eu nu mi-am economisit Dorința, i-am spus.

– A, a zis el.

Apoi, după o pauză pe care am perceput-o ca fiind îndelung exersată, a adăugat:

– Dar eu am economisit-o pe a mea.

– Zău?

Eram surprinsă că Augustus era eligibil pentru Dorință, fiind la școală și de un an în remisiune. Trebuia să fii tare bolnav ca Djinnii să-ți îndeplinească Dorința.

– Am primit-o la schimb pentru picior, mi-a explicat el.

Fața lui era toată numai lumină; a trebuit să mijiească ochii ca să se uite la mine, ceea ce a făcut ca nasul să i se încrețească într-un fel adorabil.

– Acum, n-am de gând să-ți dau ție Dorința mea sau ceva de genul, dar, de asemenea, sunt interesat să-l întâlnesc pe Peter Van Houten și n-ar avea niciun sens să-l întâlnesc fără fata care m-a introdus în lumea acestei cărți.

– În mod cert n-ar avea, am spus eu.

– Așa că am vorbit cu Djinnii și ei sunt întru totul de acord. Au spus că Amsterdamul e minunat la începutul lui mai. Au propus să plecăm pe trei mai și să ne întoarcem pe șapte mai.

– Augustus, tu vorbești serios?

A întins mâna și mi-a atins obrazul și, preț de o clipă, am crezut că s-ar putea să mă sărute. Tot corpul mi se încordase și cred că el a remarcat, căci și-a retras mâna.

– Augustus, i-am spus. Zău, nu trebuie să faci asta.

– Ba sigur că da, a zis el. Mi-am găsit Dorința.

– Doamne, ești cel mai tare! am exclamat.

– Pariez că le spui asta tuturor băieților care îți finanțează călătoriile în străinătate, mi-a răspuns el.

CAPITOLUL 6

Când am ajuns acasă, mama îmi împătorea lenjeria în timp ce urmărea o emisiune la televizor, *The view*. I-am spus că lălelele și artistul olandez și toate celelalte erau deoarece Augustus își folosea Dorința pentru a mă duce la Amsterdam.

– E prea mult, a spus ea, clătinând din cap. Nu putem accepta asta de la un străin.

– Nu e străin. Pot spune că este cel de-al doilea prieten foarte bun pe care-l am.

– După Kaitlyn?

– După tine, i-am spus.

Era adevărat, dar o spuseseam mai mult fiindcă vroiam să merg la Amsterdam.

– O s-o întreb pe doamna doctor Maria, a zis ea după o clipă.

Doamna doctor Maria a zis că nu puteam să merg la Amsterdam fără un adult familiarizat cu cazul meu, ceea ce însemna mai mult sau mai puțin fie mama, fie doamna doctor Maria. (Tata înțelegea cancerul așa ca mine: în felul vag și incomplet în care oamenii înțeleg circuitele electrice sau mările oceanelor. Însă mama știa mai multe despre carcinoamele tiroidiene diferențiate la adolescenți decât mulți dintre oncologi.)

– Deci, mergi și tu, i-am spus. Djinnii plătesc. Au o mulțime de bani.

– Dar tatăl tău? a întrebat ea. Îi va fi dor de noi. N-ar fi cinstit față de el, iar el nu-și poate lua liber de la serviciu.

– Glumești? Nu crezi că tata se va bucura să se uite câteva zile la emisiuni care nu sunt despre fete care vor să ajungă modele și să comande pizza în fiecare seară, folosind prosoape de hârtie drept farfurii pentru a nu fi nevoit să spele vase?

Mama a izbucnit în râs. Într-un final, a început să se entuziasmeze, notându-și sarcini de rezolvat în telefonul ei mobil: să-i sune pe părinții lui Gus, să vorbească cu Djinnii despre nevoile mele medicale și dacă au vreun hotel, și care sunt cele mai bune ghiduri, și dacă ar trebui să facem cercetări dacă aveam numai trei zile și așa mai departe. Un soi de durere de cap, așa că am dat pe gât două pastile de Advil și m-am decis să trag un pui de somn.

Dar am sfârșit prin a zăcea întinsă în pat și a relua în minte întregul picnic cu Augustus. N-am putut să nu mă gândesc la momentul în care m-am încordat când el m-a atins. Cumva, blânda familiaritate părea ceva greșit. M-am gândit că poate din pricina felului în care fusese orchestrat totul: Augustus era uimitor, însă exagerase la picnic, de la sendvișurile care rezonau din punct de vedere metaforic, dar care aveau un gust îngrozitor, până la tirada învățată pe de rost, care împiedicase conversația. Aveai impresia de romantism, dar, de fapt, nu era.

Însă, adevărul era că nu voisem niciodată ca el să mă sărute, nu în felul în care se presupune că îți dorești aceste lucruri. Adică, el era arătos. Eram atrasă de el. Mă gândeam la el în felul acela, asta ca să împrumut o expresie din limbajul de gimnaziu. Dar atingerea în sine, atingerea înfăptuită era cu totul greșită.

Apoi m-am surprins făcându-mi griji că va trebui să o fac cu el ca să ajung la Amsterdam, ceea ce nu reprezenta genul de lucruri la care să vrei să te gândești, deoarece: (a) nici n-ar fi trebuit să se pună problema dacă vroiam să-l sărut și (b) să te săruți cu cineva ca să capeți o excursie gratis e periculos de aproape de a agăța și, trebuie să mărturisesc că, în vreme ce nu mă credeam în mod deosebit o persoană bună, niciodată nu-mi imaginasem că primul meu act sexual avea să fie de genul practicat de prostituate.

Dar, pe de altă parte, el nu încercase să mă sărute; doar îmi atinsese fața, ceea ce nu e nici măcar pe departe un gest cu conotații sexuale. N-a fost o mișcare menită să stârnească excitarea, dar cu certitudine fusese o mișcare cu un scop, căci Augustus Waters nu era genul care improvizează. Prin urmare, ce încercase el să transmită? Și de ce nu voisem eu să accept?

La un moment dat, mi-am dat seama că analizam întâlnirea în termeni kaitlynici, așa că m-am hotărât să-i dau un mesaj lui Kaitlyn și să-i cer sfatul. M-a sunat imediat.

- Am o problemă cu un băiat, i-am spus.
- Delicios, mi-a răspuns ea.

I-am povestit totul, inclusiv ciudata atingere a feței, lăsând la o parte Amsterdamul și numele lui Augustus.

- Ești sigură că e sexy? m-a întrebat când am terminat.
- Cum nu se poate mai sigură, i-am spus.
- Athletic?
- Mda, a jucat baschet la North Central.
- Uau! Cum v-ați cunoscut?
- La hidoșenia aia de Grup de Sprijin.

– Ha, a spus Kaitlyn. Din curiozitate, câte picioare are tipul ăsta?

– Păi 1,4, i-am răspuns zâmbind.

Jucătorii de baschet erau renumiți în Indiana și, în pofida faptului că nu mergea la North Central, legăturile sociale ale lui Kaitlyn erau infinite.

– Augustus Waters, mi-a spus ea.

– Ăăă... poate.

– O, Dumnezeule! L-am văzut la petreceri. Ce i-aș face băiatului ăstuia! Vreau să spun, nu acum, că știu că ești tu interesată de el. Dar, Doamne-Dumnezeule, ce l-aș mai călări prin grajd pe poneiul ăsta cu un singur picior.

– Kaitlyn! am oprit-o eu.

– Iartă-mă. Crezi că va trebui să stai tu deasupra?

– Kaitlyn! am repetat eu.

– Despre ce vorbeam noi? A, da, despre Augustus Waters. Poate... ești lesbi?

– Nu cred. Vreau să spun, îmi place sigur de el.

– Are mâini urâte? Uneori, oamenii frumoși au mâini urâte.

– Nu, are mai degrabă niște mâini uimitoare.

– Hmm, a făcut ea.

– Hmm, am zis și eu.

După o secundă, Kaitlyn a spus:

– Îți amintești de Derek? A rupt-o cu mine săptămâna trecută deoarece s-a hotărât că, în esență, există ceva incompatibil între noi și că ne vom face rău dacă îi vom da drumul. El i-a zis părăsire preventivă. Așadar, se poate să ai o premoniție că există ceva în esență incompatibil și acționezi preventiv.

– Hmm, am zis.

-
- Eu gândesc cu voce tare.
 - Îmi pare rău pentru Derek.
 - O, scumpo, am trecut peste. Mi-au trebuit o cutie de prăjiturile și patruzeci de minute să trec peste băiatul ăsta. Am izbucnit în râs.
 - Păi, Kaitlyn, mulțumesc.
 - În eventualitatea că o faci cu el, aștept detaliile senzuale.
 - Să n-ai nicio grijă, am asigurat-o, iar Kaitlyn a imitat sunetul unui sărut, apoi i-am spus *pa* și a închis.

* * *

Mi-am dat seama, în timp ce o ascultam pe Kaitlyn, că n-aveam o premoniție că o să-i fac rău. Aveam o postmoniție.

Mi-am scos laptopul și am căutat Caroline Mathers. Asemănările fizice erau izbitoare: aceeași față rotundă de la steroizi, același nas, aproximativ aceeași siluetă, dar ochii ei erau căprui-închis (ai mei sunt verzi) și tenul ei era mai închis la culoare – italian sau ceva de genul.

Mii de oameni – mii, în sensul literal –, lăsaseră mesaje de condoleanțe pentru ea. Era o listă nesfârșită de oameni cărora le era dor de ea, atât de mulți, încât mi-a trebuit o oră să dau clicuri pentru a trece de postările de pe perete de genul: *Îmi pare rău că ai murit*, la postările care începeau cu *Mă rog pentru tine*. Murise cu un an în urmă din cauza unei tumori pe creier. Am putut să văd unele dintre pozele ei. Augustus era și el prezent în câteva dintre cele vechi: arătând, cu degetul mare ridicat în semn de victorie, spre cicatricea de pe craniul ei ras; braț la braț la

locul de joacă de la Spitalul Memorial, cu spatele la aparatul foto; sărutându-se, în timp ce Caroline ținea aparatul, astfel încât li se vedeau numai nasurile și ochii închiși.

Cele mai recente poze erau numai cu ea, înainte, când era sănătoasă, încărcate post-mortem de către prieteni: o fată frumoasă, lată în umeri și cu forme pline, cu părul lung și negru ca noaptea, care îi cădea peste față. Eu sănătoasă semănăm foarte puțin cu ea sănătoasă, dar noi bolnave am fi putut fi surori. Nici nu era de mirare de ce se zgâise la mine când m-a văzut pentru prima dată.

Am tot dat clic pe acea postare de pe perete, scrisă în urmă cu două luni, la nouă luni de la moartea ei, de către unul dintre prieteni. *Tuturor ne este tare dor de tine. Nu se mai sfârșește. Avem senzația că am fost cu toții răniți în bătălia ta, Caroline. Mi-e dor de tine. Te iubesc.*

După un timp, mama și tata m-au anunțat că este ora cinei. Am închis computerul și m-am ridicat, dar n-am putut să-mi scot toate aceste postări din minte și, din nu știu ce motiv, asta m-a făcut să fiu emoționată și să n-am poftă de mâncare.

Continuam să mă gândesc la umărul meu, care mă dureau, și nici durerea de cap nu-mi trecuse, dar poate numai din pricina faptului că mă tot gândisem la o fată care murise în urma unei tumori pe creier. Îmi tot spuneam să împart pe compartimente, să fiu acum aici, la masa rotundă (fie vorba între noi, prea mare în diametru pentru trei persoane și, cu certitudine, prea mare pentru doi) cu acest broccoli afumat și cu acest hamburger cu fasole neagră, pe care tot ketchupul din lume nu l-ar fi putut înmuia suficient. Mi-am spus că a-mi imagina o metastază

la creier sau în umăr n-avea să afecteze realitatea invizibilă care se derula în sinea mea și că, prin urmare, toate aceste gânduri nu erau altceva decât momente irosite într-o viață compusă, în mod clar, dintr-un set finit de asemenea momente. Ba chiar am încercat să-mi spun să-mi trăiesc cea mai bună viață azi.

Mult timp, n-am putut să-mi dau seama de ce lucrurile pe care un necunoscut i le scrisese pe internet unei persoane străine, diferite (și decedate) mă deranjau atât de tare și mă făceau să mă îngrijorez că ar fi ceva acolo, în creierul meu – și asta mă durea cu adevărat, cu toate că știam din ani întregi de experiență că durerea este un instrument de diagnostic bont și nespecific.

Întrucât nu era niciun cutremur în Papua Noua Guinee în acea zi, părinții mei erau superconcentrați asupra mea, astfel că nu reușeam să ascund șuvoiul instantaneu de anxietate.

– E totul în regulă? m-a întrebat mama, în timp ce mâncam.

– Îhî, am răspuns.

Am luat o gură din hamburger. Am înghițit-o. Am încercat să spun ceva ce ar spune o persoană normală, care nu se panichează.

– Este și broccoli în burger?

– Puțin, a zis tata. Destul de incitant faptul că ai putea merge la Amsterdam.

– Da, am spus.

Încercam să nu mă gândesc la cuvântul *rănit*, ceea ce, desigur, este o modalitate de a te gândi la el.

– Hazel? a spus mama. Unde te afli acum?

– Doar mă gândesc, așa cred, i-am răspuns.

– Îndrăgostită, a adăugat tata, zâmbind.

– Nu sunt iepurașul Bocănilă și nici nu sunt îndrăgostită de Gus Waters sau de altcineva, i-am răspuns mult prea defensiv.

Rănită. Ca și cum Caroline Mathers fusese o bombă și, atunci când explodase, toată lumea din jurul ei fusese atinsă de șrapnele.

Tata m-a întrebat dacă lucram la ceva pentru școală.

– Am o temă la algebră avansată, i-am spus. Atât de avansată, încât n-aș putea să-i explic unui novice.

– Și cum se mai simte prietenul Isaac?

– Orb, am zis.

– Azi ești foarte adolescentă, a intervenit mama.

Părea supărată.

– Mamă, nu asta ai vrut? Să fiu adolescentă?

– Păi, nu neapărat în felul acesta de a fi adolescent, dar, desigur, tata și cu mine suntem încântați să vedem că devii o tânără femeie, îți faci prieteni, ai întâlniri.

– Nu am întâlniri, i-am spus. Nu vreau să am întâlniri cu nimeni. E o idee îngrozitoare și o imensă pierdere de timp și...

– Scumpo, m-a întrerupt mama. Ce se întâmplă?

– Sunt ca o... Ca o... Ca o grenadă, mamă. Sunt o grenadă și, la un moment dat, o să explodez și aș vrea să minimalizez pagubele, bine?

Tata și-a înclinat ușor capul ca un cățeluș certat.

– Sunt o grenadă, am repetat. Vreau doar să stau departe de oameni și să citesc cărți, și să mă gândesc, și să fiu cu voi, fiindcă nu pot să fac nimic să nu vă rănesc; voi sunteți prea implicați, așa că, vă rog, lăsați-mă să fac asta, bine? Nu sunt deprimată. Nu am nevoie să ies mai mult din

casă. Și nu pot să fiu o adolescentă obișnuită, pentru că sunt o grenadă.

– Hazel, a spus tata, apoi s-a înecat.

Tata plângea mult.

– Am de gând să mă duc în camera mea și să citesc, da? Sunt bine. Zău că sunt. Vreau doar să mă duc să citesc.

Am început să citesc acel roman care îmi fusese repartizat, dar locuiam într-o casă cu pereții tragic de subțiri, așa că am putut să aud o mare parte din discuția în șoaptă care a urmat. Tata spunea:

– Mă omoară.

Iar mama zicea:

– Asta este exact ce nu are ea nevoie să audă.

Iar tata spunea:

– Îmi pare rău, dar...

Iar mama zicea:

– Nu ești recunoscător?

Iar el continua:

– Dumnezeu, sigur că sunt recunoscător.

M-am străduit să încerc să mă cufund în povestire, dar nu mă puteam abține să nu-i ascult. Așa că am deschis calculatorul să ascult muzică și, cu formația preferată a lui Augustus, The Hectic Glow, drept coloană sonoră, m-am întors la paginile de omagii aduse lui Caroline Mathers, citind despre cât de eroică fusese lupta ei și cât de mult le lipsea, și despre faptul că era într-un loc mai bun, și despre cum avea ea să trăiască veșnic în amintirea lor, și cum toți care o cunoscuseră – absolut toți – fuseseră devastați de moartea ei.

Poate că ar fi trebuit s-o urăsc pe Caroline Mathers sau ceva de genul, căci fusese cu Augustus, dar n-o uram. N-o puteam vedea foarte clar printre atâtea omagii, dar nu părea să fie mult de urât la ea – părea să fie mai mult o persoană bolnavă cronic, așa ca mine, ceea ce m-a făcut să mă îngrijorez că, atunci când voi muri, nu se vor spune prea multe despre mine, cu excepția faptului că luptasem cu eroism, ca și când unicul lucru pe care îl făcusem vreodată fusese să am cancer.

Oricum, în cele din urmă, am început să citesc notițele lui Caroline Mathers, care erau cel mai probabil scrise de către părinții ei, deoarece cred că forma ei de cancer era una care te face să nu mai fii tu înainte de a te face să nu mai fii viu.

Așadar, era ceva de genul: *Caroline continuă să aibă probleme comportamentale. Se chinuie mult cu furia și frustrarea pentru că nu poate vorbi (și noi suntem frustrați în legătură cu lucrurile astea, desigur, dar noi avem căi mai acceptabile din punct de vedere social de a face față furiei). Gus a început să-i spună Carolinei Hulk smash, ceea ce rezonează cu doctorii. Nu e deloc ușor pentru niciunii dintre noi, dar îți iei umorul de unde poți. Sperăm să mergem acasă joi. Vă dăm de veste...*

Nu mai e nevoie s-o spun, n-a mai ajuns joi acasă.

Desigur, m-am încordat când m-a atins. Să fiu cu el însemna să-l rănesc – în mod inevitabil. Și așa am simțit când el a întins mâna spre mine: m-am simțit de parcă aș fi comis un act de violență împotriva lui, căci asta și făceam.

M-am hotărât să-i trimit un mesaj. Vroiam să evit o discuție întreagă despre asta.

Bună, deci bine, nu știu dacă ai să înțelegi asta, dar nu pot să te sărut sau altceva. Nu neapărat fiindcă nu vreau, nu pot.

Când încerc să mă uit la tine în felul acesta, tot ceea ce văd este la ce te voi supune. Poate că asta n-are nicio noimă pentru tine.

Oricum, îmi pare rău.

Mi-a răspuns câteva minute mai târziu:

Bine.

I-am scris și eu:

Bine.

Mi-a răspuns:

O, Doamne, încetează să mai flirtezi cu mine!

Eu nu i-am scris decât:

Bine.

Câteva secunde mai târziu, mi-a bâzâit mobilul.

Glumeam, Hazel Grace. Înțeleg. (Dar știm amândoi că bine e un cuvânt foarte potrivit pentru flirt. Bine POCNEȘTE de senzualitate.)

Eram foarte tentată să-i răspund din nou *bine*, dar mi l-am imaginat la înmormântarea mea, iar asta m-a ajutat să scriu ceea ce se cuvenea.

Îmi pare rău.

Am încercat să dorm cu căștile pe urechi, dar, după o vreme, mama și tata au intrat în cameră, iar mama l-a luat pe Bluie de pe raft și l-a lipit de pieptul ei, iar tata s-a așezat pe scaunul de la biroul meu și, fără să plângă, mi-a spus:

– Nu ești o grenadă, nu pentru noi. Gândul la moartea ta ne întristează, Hazel, dar nu ești o grenadă. Ești uimitoare. N-ai de unde să știi, scumpo, căci niciodată n-ai avut un bebeluș care să fi devenit o cititoare strălucită cu un interes secundar în emisiuni oribile de televiziune, dar bucuria pe care ne-o aduci este cu mult mai mare decât tristețea pe care o simțim în legătură cu boala ta.

– Bine, le-am spus.

– Zău, a continuat tata. Nu te-aș tromboni în legătură cu asta. Dacă ai fi fost o povară mai mare decât am putea duce, te-am fi aruncat pe străzi.

– Nu suntem niște sentimentali, a adăugat mama fără nicio expresie pe chip. Te-am fi abandonat la un orfelinat cu un bilețel prins de pijama.

Am izbucnit în râs.

– Nu trebuie să te duci la Grupul de Sprijin, a mai spus mama. Nu trebuie să faci nimic. În afară de a te duce la școală.

Mi-a dat ursulețul.

– Cred că în noaptea asta Bluie poate să doarmă pe raft, i-am spus. Dă-mi voie să-ți reamintesc că am mai mult de jumătate din treizeci și trei de ani.

– Păstrează-l în seara asta, a spus ea.

– Mamă! am exclamat eu.

– E singur, mi-a spus ea.

– O, Doamne! am zis eu.

Dar l-am luat pe prostul de Bluie și m-am cuibărit cu el, în timp ce adormeam.

Când m-am trezit, la patru dimineața, cu o durere apocaliptică ce se răspândea din central capului meu la care nu se putea ajunge, mi-am dat seama că încă aveam un braț peste Bluie.

CAPITOLUL 7

Am țipat pentru a-i trezi pe părinții mei, iar ei au năvălit în cameră, dar nu puteau face nimic pentru a diminua puterea supernovei care îmi exploda în creier, un lanț nesfârșit de artificii intracraniene care mă făceau să mă gândesc că acum chiar muream – așa cum îmi spusese în sinea mea –, că trupul meu se închidea când durerea devenea pera cruntă, că starea de conștiență este temporară, că asta va trece, dar, exact ca întotdeauna, n-am alunecat. Am fost lăsată pe țărâm cu valurile care treceau peste mine, incapabilă să mă înec.

Tata a condus, vorbind la telefon cu spitalul, în timp ce eu zăceam pe bancheta din spate, cu capul în poala mamei. Nu era nimic de făcut: țipatul înrăutățea lucrurile. De fapt, orice stimul făcea să fie mai rău.

Singura soluție era să încerc să desființez lumea, s-o fac din nou întunecată și tăcută și nelocuită, s-o fac să revină la starea de dinaintea Marelui Bang, la început, când exista Cuvântul, și să locuiesc singură, eu și Cuvântul, în spațiul vid, încă necreat.

Oamenii vorbesc despre curajul bolnavilor de cancer, iar eu nu neg acest curaj. Am fost împunsă și înjunghiată și otrăvită ani la rând, dar eu continui să pășesc. Dar să nu înțelegeți greșit: în acel moment aș fi fost foarte, foarte fericită să mor.

M-am deșteptat la terapie intensivă. Mi-am dat seama că eram la terapie intensivă, căci nu eram într-o rezervă și fiindcă se auzeau multe bipuri și eram singură. Mebrilor familiilor nu li se permite să stea non-stop la terapie intensivă, secția pentru copii, întrucât există riscul infecțiilor. De pe hol se auzeau vaiete. Copilul cuiva murise. Eram singură. Am apăsat butonul roșu pentru a chema pe cineva.

Câteva secunde mai târziu a apărut o asistentă.

– Bună, am salutat-o eu.

– Salut, Hazel. Eu sunt Alison, asistenta ta, mi-a răspuns ea.

– Bună, Alison, asistenta mea, i-am spus eu.

Aici am început să mă simt din nou obosită, dar m-am trezit puțin când au intrat părinții mei, plângând și sărutându-mi neconținut fața, iar eu am întins mâinile spre ei și am încercat să-i strâng, dar mă dureau toate când încercam să strâng, iar mama și tata mi-au spus că n-aveam nicio tumoare cerebrală, dar că durerea de cap era cauzată de proasta oxigenare, cauzată la rându-i de lichidul care îmi invadase plămânii, un litru și jumătate (!!!), dar care fusese cu succes drenat din pieptul meu, ceea ce explica posibilul ușor disconfort din lateral, unde era, *hei! ia privește!*, un tub care ieșea din pieptul meu și ducea la un recipient din plastic, pe jumătate plin cu un lichid ce semăna exact cu Berea chihlimbarie preferată a tatălui

meu. Mama mi-a spus că urma să merg acasă, că va trebui doar să revin din când în când să mi se dreneze asta și să revin la aparatul de ventilație mecanică non-invazivă, această mașinărie nocturnă care vâra și scotea forțat aerul din plămânii mei de tot rahatul.

– Doamna doctor Maria a spus azi-dimineață că ea continuă să fie optimistă, mi-a zis tata.

Îmi plăcea de doamna doctor Maria, iar ea un te păcălea, așa că mi-a făcut bine să aud asta.

– E doar un obiect, Hazel, a spus mama. Un obiect cu care ne putem obișnui.

Am dat aprobator din cap, apoi Alison, asistenta mea, i-a poftit politicos să plece. M-a întrebat dacă vroiam niște fulgi de gheață, iar eu am încuviințat dând din cap, apoi ea s-a așezat pe pat, lângă mine, și mi i-a vârât în gură cu lingurița.

– Deci, ai lipsit două zile, a spus Alison. Hmm, ce-ai pierdut... O vedetă s-a drogat. Politicienii n-au căzut de acord. O altă vedetă s-a îmbrăcat cu o pereche de bikini care îi scotea în evidență imperfecțiunea corpului. O echipă a câștigat un eveniment sportiv, dar o alta a pierdut.

Am zâmbit.

– Nu se poate să dispari și să-i părăsești așa pe toți, Hazel. Pierzi prea multe.

– Încă? am întrebat-o, făcând un gest cu capul spre paharul din plastic din mâna ei.

– N-ar trebui, a spus ea, dar sunt o răzvrătită.

Mi-a mai dat o linguriță plină cu gheață pisată. Am mormăit un *mulțumesc*. Dumnezeu să le binecuvânteze pe asistentele bune.

– Ai început să obosești? m-a întrebat ea.

Am făcut semn că da.

– Dormi puțin, mi-a zis. O să încerc să nu las pe nimeni să te deranjeze pentru vreo două ore, înainte să vină cineva să verifice semnele vitale și alte asemenea chestii.

Am mulțumit din nou. Mulțumești mult în spital. Am încercat să mă așez bine în pat.

– N-ai de gând să mă întrebi despre prietenul tău? a vrut ea să știe.

– N-am prieten, i-am spus.

– Ei bine, există un puștan care aproape că un s-a clintit din sala de așteptare de când ai ajuns tu aici, mi-a zis.

– Sper că nu m-a văzut așa, nu?

– Nu, doar familia.

Am dat din cap și m-am cufundat într-un somn adânc.

Aveau să treacă șase zile până să plec casă, șase ne-zile de zgâit la tavanul fals, de privit la televizor, de dormit, de durere și de dorit ca timpul să treacă mai repede. Nu l-am văzut pe Augustus și pe nimeni altcineva, în afară de părinții mei. Părul meu semăna cu un cuib de păsări; mersul târșâit, ca al unui pacient dement. Totuși, cu fiecare zi care trecea, mă simțeam un pic mai bine: fiecare somn se încheia dezvăluind o persoană care semăna tot mai mult cu mine. *Somnul luptă împotriva cancerului*, a spus domnul doctor Jim pentru a mia oară, zăbovind lângă mine, într-o dimineață, împreună cu o gașcă de studenți de la medicină.

– În cazul acesta, sunt ca o mașină de luptat împotriva cancerului, i-am spus eu.

– Asta ești, Hazel. Continuă să te odihnești și să sperăm că vei pleca acasă în curând!

Marti, mi-au spus că voi pleca acasă miercuri. Miercuri, două studente mediciniste, sub o minimă supraveghere, mi-au scos tubul de dren din plămâni, senzația fiind de înjunghiere inversată, dar în general n-a decurs prea bine, așadar, au decis că va trebui să mai rămân până joi. Începeam să cred că eram obiectul unui experiment existențialist cu privire la amânarea recompensei, când doamna doctor Maria a apărut vineri dimineață, a adulmecat cam un minut în jurul meu, apoi mi-a zis că pot să plec.

Prin urmare, mama a deschis geanta ei supradimensionată pentru a-mi arăta că avusese tot timpul la ea hainele mele pentru mers acasă. A intrat o asistentă și mi-a scos perfuzia. M-am simțit descătușată, cu toate că aveam tubul de oxigen pe care îl căram cu mine. Am intrat în baie, am făcut primul duș după o săptămână, m-am îmbrăcat și, când am ieșit, eram atât de obosită, încât a trebuit să mă întind și să-mi trag sufletul.

– Vrei să-l vezi pe Augustus? m-a întrebat mama.

– Așa cred, am răspuns după un minut.

M-am ridicat și am mers împleticit până la unul dintre scaunele de plastic aliniate la perete, îndesându-mi tubul sub el. Mă epuizase.

Câteva minute mai târziu, tata s-a întors cu Augustus. Părul îi era dezordonat, căzându-i pe frunte. Când a dat cu ochii de mine, a afișat un adevărat zâmbet strâmb Augustus Waters, iar eu nu m-am putut abține să nu-i zâmbesc la rându-mi. S-a așezat pe fotoliul rabatabil, tapițat cu imitație din piele, de culoare albastră, de lângă scaunul meu. S-a aplecat spre mine, părând incapabil să-și alunge zâmbetul.

Mama și tata ne-au lăsat singuri, ceea ce părea ciudat. M-am străduit din răputeri să-i susțin privirea, cu toate că avea acei ochi frumoși pe care era greu să te abții să nu-i privești.

– Mi-a fost dor de tine, mi-a spus Augustus.

Vocea mea era mai firavă decât mi-aș fi dorit să fie.

– Îți mulțumesc că n-ai încercat să mă vezi când arătam ca dracu.

– Ca să fiu cinstit, arăți în continuare cam nașpa.

Am izbucnit în râs.

– Și mie mi-a fost dor de tine. Doar că n-am vrut ca tu să vezi toate astea. Vreau numai, cum ar fi... Nu contează. Nu capeți mereu ceea ce-ți dorești.

– Chiar așa? m-a întrebat el. Mereu am crezut că lumea este o fabrică de îndeplinit dorințe.

– Se dovedește că nu e așa, i-am zis.

Era atât de frumos! S-a întins să mă ia de mână, dar eu am clătinat din cap.

– Nu, i-am spus în șoaptă. Dacă e să ieșim împreună, trebuie să fie altfel, nu așa.

– Bine, a zis el. Păi, am vești bune și rele de pe frontul de îndeplinit dorințe.

– Serios? l-am întrebat.

– Vestea proastă e că, evident, n-o să putem merge la Amsterdam până ce nu te vei simți mai bine. Oricum, Djinnii își vor face numărul de magie când vei fi bine.

– Asta e vestea bună?

– Nu, vestea bună e că, în timp ce tu dormeai, Peter Van Houten ne-a mai împărtășit ceva din strălucitoarea sa gândire.

S-a întins din nou spre mâna mea, dar de data asta pentru a-mi strecura în palmă o bucată împăturită de hârtie de scris, cu titlul *Peter Van Houten, Romancier Emerit*.

N-am citit-o până ce n-am ajuns acasă, instalată în imensul meu pat pustiu, fără vreo șansă de întrerupere medicală. Mi-a luat o veșnicie să descifrez scrisul colțuros, mângălit al lui Van Houten.

Dragă domnule Waters,

Am intrat în posesia scrisorii tale electronice datată 14 aprilie și sunt profund impresionat de complexitatea shakespeariană a tragediei voastre. Toată lumea din această poveste are o hamartia dură ca o stâncă: a ei, că este atât de bolnavă; a ta, că ești atât de bine. Dacă ea s-ar fi simțit mai bine, iar tu ai fi fost mai bolnav, atunci stelele n-ar fi fost atât de potrivnice, dar este în firea stelelor să fie potrivnice, iar Shakespeare nu s-a înșelat niciodată mai tare decât atunci când l-a pus pe Cassius să noteze: Nu stelele-s de vină, scumpe Brutus,/ Supuși de suntem vina este-a noastră. Ușor de spus când ești un nobil roman (sau Shakespeare), dar, printre stelele noastre, vina nu lipsește.

Că tot suntem la subiectul legat de neajunsurile bătrânului Will, ceea ce mi-ai scris tu despre tânăra Hazel îmi amintește de Sonetul LV al Bardului: Nici marmori, nici morminte princiare/ Nu vor trăi cât versul meu puternic;/ În miezul lui vei străluci mai tare/ Decât în piatră sub un timp nemernic. (Abătându-ne de la subiect: ce nemernic este timpul, le-o trage tuturor.) E un poem grozav, dar amăgitor: ne amintim cu adevărat de puternicele versuri ale lui Shakespeare, dar ce ne amintim despre persoana pe care o evocă? Nimic. Suntem siguri că era bărbat, restul sunt

doar supoziții. Shakespeare nu ne-a spus mai nimic despre bărbatul pe care l-a îngropat în sarcofagul său lingvistic. (Remarcați, de asemenea, că atunci când vorbim despre literatură, o facem la timpul prezent. Când vorbim despre cei răposați, nu suntem la fel de amabili.) Nu-i immortalizați pe cei pierduți scriind despre ei. Limba îngroapă, dar nu învie. (Destăinuire sinceră: nu sunt primul care să fi făcut această observație. cf, poemul lui MacLeish, Nici marmori, nici morminte princiare, care conține versul eroic: Ți spun că vei muri și că nimeni nu-și va aminti de tine.)

Divaghez, dar iată care este esența: morții sunt vizibili numai în ochiul veșnic treaz al amintirilor. Viii, slavă Domnului!, își mențin abilitatea de a surprinde și de a dezamăgi. Waters, Hazel a ta e vie, iar tu nu trebuie să-ți impui voința asupra hotărârii altcuiva, mai ales când e vorba de o hotărâre care a fost luată în urma unui proces amplu de gândire. Ea dorește să te cruțe de durere, iar tu ar trebui să-i permiți. Se prea poate să nu găsești ca fiind convingătoare logica tinerei Hazel, dar am pășit prin această vale a lacrimilor mai mult timp decât tine și, din ceea ce am înțeles, ea nu e nebună.

Al tău, cu adevărat

Peter Van Houten

Era într-adevăr scrisă de el. Mi-am lins degetul și am tamponat hârtia, iar cerneala s-a întins puțin, așa că am fost sigură că era adevărată.

– Mamă! am strigat-o eu.

N-am spus-o cu voce tare, dar nici nu era nevoie s-o fac. Ea aștepta mereu. Și-a vârât capul pe ușă.

-
- Scumpo, ești bine?
 - Am putea s-o sunăm pe doamna doctor Maria și s-o întrebăm dacă o excursie în străinătate mă va omorî?

CAPITOLUL 8

Câteva zile mai târziu am avut o mare întrunire a Echipei Oncologice. Din când în când, un grup de doctori, de asistenți sociali, de terapeuți și de oricine se mai ivea se strângea în jurul unei mese mari dintr-o sală de conferințe și discuta cazul meu. (Nu cazul lui Augustus Waters sau cazul cu Amsterdam. Cazul cu cancerul.)

Doamna doctor Maria conducea întrunirea. M-a îmbrățișat când am ajuns acolo. Era o persoană căreia îi plăcea să îmbrățișeze.

Mă simțeam ceva mai bine, cred. Să dorm cuplată la ventilatorul mecanic toată noaptea făcea ca plămânii mei să se simtă aproape normal, cu toate că, pe de altă parte, nu prea îmi aminteam normalitatea pulmonară.

Ajunseseră acolo cu toții și făceau un adevărat spectacol dând paginile și tot restul, așa că totul avea să fie despre mine, apoi doamna doctor Maria a spus:

- Așadar, vestea grozavă este că Phalanxiforul continuă să controleze dezvoltarea tumorii, dar, evident, tot întâmpinăm probleme serioase cu acumularea de lichid. Prin urmare, întrebarea este: ce ar trebui să facem mai departe?

Și atunci s-a uitat la mine, ca și când ar fi așteptat un răspuns.

– Ăăă... am spus eu, am senzația că nu sunt persoana cea mai competentă din această încăpere care să răspundă.

A zâmbit.

– Așa e. Așteptam un răspuns de la domnul doctor Simons. Doctor Simons?

Era un alt oncolog, de nu știu care fel.

– Ei bine, știm de la alți pacienți că cele mai multe dintre tumori evoluează, în cele din urmă, în pofida Phalanxiforului, dar dacă așa ar fi stat lucrurile, am fi văzut creșterea tumorală pe imagini, ceea ce nu e cazul. Deci, încă nu e asta.

Încă, am gândit eu.

Domnul doctor Simons a bătut cu arătătorul în masă.

– Părerea celor de-aici este că e posibil ca Phalanxiforul să agraveze edemul, dar ne-am confrunța cu probleme mult mai grave dacă am întrerupe administrarea lui.

Doamna doctor Maria a adăugat:

– Nu prea cunoaștem efectele pe termen lung ale Phalanxiforului. A fost administrat la foarte puțini oameni la fel de mult timp, ca în cazul tău.

– Deci nu vom face nimic?

– Vom continua, a spus doamna doctor Maria, dar va trebui să facem mai mult pentru a împiedica edemul să se formeze.

Nu știu din ce cauză, cumva îmi era greață, de parcă aveam să vomit. Detestam întrunirile Echipei Oncologice în general, însă o uram în mod deosebit pe aceasta.

– Cancerul tău n-o să dispară, Hazel, dar am văzut persoane care au supraviețuit mult timp cu același nivel de răspândire a tumorii.

(N-am întrebat cât anume însemna mult timp. Mai comiseseam aceeași greșeală și înainte.)

– Știu că la externarea de la terapie intensivă nu simți așa, dar, cel puțin deocamdată, ne putem ocupa de lichid.

– Aș putea să fac, să spunem, ceva în genul unui transplant de plămâni? am întrebat eu.

Doamna doctor Maria a strâns din buze.

– Din păcate, n-ai fi considerată un candidat potrivit pentru un transplant, mi-a răspuns ea.

Am înțeles: n-avea niciun rost să irosești niște plămâni buni pe un caz fără speranță. Am dat din cap, încercând să nu par afectată de răspuns. Tata a început să plângă încet. Nu m-am uitat la el, dar, un timp, nimeni n-a spus nimic, așa că plânsul lui cu sughițuri era singurul zgomot din încăpere.

Uram să-l rănesc. În cea mai mare parte a timpului, puteam să uit asta, dar adevărul inexorabil era următorul: se prea poate să fi fost bucuroși să mă aibă în preajma lor, dar eram alfa și omega suferinței părinților mei.

Chiar înainte de Miracol, când eram la terapie intensivă și se părea că aveam să mor, iar mama îmi spunea că era ok să renunț, iar eu încercam să renunț, dar plămânii mei tot căutau aer, mama a spus ceva suspinând la pieptul tatei, ceva ce aș fi vrut să nu fi auzit și sper că n-o să afle niciodată că am auzit. A spus: *N-am să mai fiu mama niciodată. M-a răscolit cumplit.*

Nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc la asta pe toată durata întrunirii Echipei Oncologice. Nu reușeam să mi-o scot din minte, cum sunase când o spusese, că nu

avea să mai fie în regulă niciodată, ceea ce probabil e adevărat.

Oricum, în cele din urmă, am decis să continuăm la fel, doar cu drenaje mai frecvente. La sfârșit, am întrebat dacă puteam să călătoresc la Amsterdam și domnul doctor Simons a râs, iar apoi doamna doctor Maria a spus:

– De ce nu?

Iar domnul doctor Simons, neîncrezător, a spus și el:

– De ce nu?

Iar doamna doctor Maria a continuat:

– Da, nu văd de ce nu. La urma urmelor, au oxigen în avioane.

Domnul doctor Simons a spus:

– Or să verifice la îmbarcare un ventilator mecanic non-invaziv?

Iar Maria a spus:

– Da, sau o va aștepta unul.

– Plasarea unui pacient – unul dintre cele mai promițătoare cazuri de supraviețuitori tratați cu Phalanxifor, nici mai mult, nici mai puțin – într-un zbor la opt ore distanță de singurii doctori care cunosc în amănunt cazul? E o recomandare pentru dezastru.

Doamna doctor Maria a ridicat din umeri.

– Asta va spori unele riscuri, a recunoscut ea, apoi s-a întors spre mine și a spus: Dar e viața ta.

Numai că nu prea. În drum spre casă, părinții mei au stabilit: aveam să merg la Amsterdam numai atunci când se va da o asigurare din partea doctorilor că avea să fie în siguranță.

* * *

Augustus a sunat în acea seară, după cină. Eram în pat deja – pentru moment, după cină devenise ora mea de culcare –, sprijinită de nu știu câte perne și, de asemenea, de Bluie, cu laptopul în brațe.

Am răspuns, spunând:

– Vești proaste.

Iar el a zis:

– La naiba, ce e?

– Nu pot să merg la Amsterdam. Unul dintre doctorii mei crede că nu e o idee bună.

A tăcut preț de o secundă.

– Doamne, a spus el. Ar fi trebuit să plătesc eu însumi. Ar fi trebuit să te duc direct de la Funky Bones la Amsterdam.

– Dar atunci probabil că aș fi avut episodul fatal de dezoxigenare la Amsterdam, iar corpul meu ar fi fost expediat în cala de bagaje a avionului, i-am spus eu.

– Păi, da, a spus el, dar, înainte de asta, datorită mărețului meu gest romantic, aș fi ajuns să fac dragoste.

Am râs cam tare, destul de tare încât am simțit unde fusese tubul de dren.

– Râzi fiindcă e adevărat, mi-a spus el.

Am râs din nou.

– Probabil că nu, i-am spus, iar după o clipă am adăugat: Deși nu se știe niciodată.

A gemut nefericit.

– O să mor virgin, a zis.

– Ești virgin? I-am întrebat surprinsă.

– Hazel Grace, a spus el, ai o bucată de hârtie și un pix?

I-am spus că aveam.

– Bine, desenează un cerc.

M-am conformat.

– Acum, desenează un cerc mai mic în interiorul cercului. Am făcut-o.

– Cercul mai mare reprezintă virginii. Cel mai mic reprezintă băieții de șaptesprezece ani cu un singur picior.

Am râs iar și i-am spus că, deși cele mai multe relaționări sociale au loc la spitalele pentru copii, asta nu încurajează promiscuitatea, apoi am vorbit despre comentariul genial al lui Peter Van Houten despre ticăloșia timpului și, cu toate că eu eram în patul meu, iar el în subsolul lui, chiar aveam senzația că eram din nou în cea de-a treia dimensiune necreată – reprezenta un loc pe care chiar îmi făcea plăcere să-l vizitez în compania lui.

Apoi am închis, iar tata și mama au intrat în camera mea și, deși nu era suficient de mare pentru noi toți, s-au așezat de o parte și de cealaltă a patului și am urmărit ANTM la micul televizor din camera mea. Fata aia, Selena, care nu mi plăcea deloc, a fost eliminată, ceea ce m-a făcut tare fericită.

Apoi, mama m-a conectat la ventilatorul mecanic și m-a învelit, iar tata m-a sărutat pe frunte, înțepându-mă cu barba lui nerasă, după care am închis ochii.

Ventilatorul mecanic a preluat în mod esențial controlul respirației mele, dincolo de mine, ceea ce mă cam enerva, dar chestia grozavă era că scotea sunetele alea, huruind la fiecare inspirație și zbârnâind când expiram. Mă tot gândeam că suna ca un dragon care respira în același timp cu mine, de parcă aș fi avut acest dragon drept animal de companie cuibărit lângă mine și care ținea suficient de mult la mine, încât să-și potrivească respirația după a mea. La asta mă gândeam când m-am scufundat în somn.

M-am trezit târziu în ziua următoare. M-am uitat la televizor din pat și mi-am verificat e-mailurile, iar după o vreme am început să compun un e-mail pentru Peter Van Houten despre cum nu puteam să vin la Amsterdam, dar juram pe viața mamei mele că n-aveam să împărtășesc nimănui nicio informație despre personaje, că nici măcar nu vroiam să le împărtășesc, deoarece eram o persoană teribil de egoistă și că îl rugam să-mi spună măcar dacă Olandezul-cu-Lalele e pe bune și dacă mama Annei se mărită cu el și, de asemenea, despre Hamsterul Sisif.

Dar nu l-am trimis. Era prea patetic, chiar și pentru mine.

În jur de ora trei, când mi-am imaginat că Augustus se întorsese acasă de la școală, m-am dus în curtea din spate și l-am sunat. În timp ce telefonul suna, m-am așezat pe iarbă, care nu fusese tunsă și era înțesată de păpădii. Leagănul era tot acolo, iar șanțulețul pe care îl săpasem în copilărie când îmi făceam vânt pentru a mă înălța mai sus era năpădit de ierburi. Mi-am amintit când l-a adus tata acasă de la Toys R Us și l-a montat împreună cu un vecin în curtea din spate. A insistat să se dea el primul ca să-l verifice, iar afurisitul aproape că s-a stricat.

Cerul era cenușiu și norii erau joși și plini de ploaie, dar încă nu începuse să plouă. Am închis când am auzit vocea lui Augustus la mesageria vocală și am pus mobilul jos, pe pământ, lângă mine, continuând să mă uit la leagăn, gândindu-mă că aș renunța bucuroasă la restul zilelor mele de boală pentru câteva în care să fiu sănătoasă. Am încercat să-mi spun că ar putea fi și mai rău, că lumea un era o fabrică de îndeplinit dorințe, că trăiam cu cancerul, nu muream de cancer, că nu trebuia să-l las să mă ucidă înainte să mă omoare și atunci am început pur și simplu să

murmur *stupid stupid stupid stupid stupid stupid*, iar și iar, până ce sunetul și-a pierdut cu totul înțelesul. Încă îl mai rosteam când m-a sunat el.

- Bună, i-am spus.
- Hazel Grace, a zis.
- Bună, am repetat.
- Hazel Grace, plângi?
- Cam așa ceva.
- De ce? a întrebat el.

– Deoarece tocmai... vreau să merg la Amsterdam și vreau ca el să-mi spună ce se întâmplă după ce cartea se termină, și m-am săturat de viața mea particulară, și cerul mă deprimă, și există leagănul pe care mi l-a făcut tata când eram mică.

– Trebuie să văd imediat acest leagăn de lacrimi, mi-a spus el. Ajung în douăzeci de minute.

Am rămas în curtea din spate, deoarece mama era mereu îngrijorată și mă dădăcea când plângeam, căci nu plângeam des și știam că ar fi vrut să vorbim și să discutăm dacă n-ar trebui să schimbăm medicația, iar gândul la toată conversația asta mă făcea să vomit.

Nu că aș fi avut o amintire deosebit de vie și luminoasă a unui tată sănătos împingând un copil sănătos și copilul spunând: *Mai sus, mai sus, mai sus* sau vreun moment metaforic rezonant. Leagănul stătea pur și simplu acolo, abandonat, cele două funii atârânănd triste dintr-o scândură înnegrită, conturul scaunelor semănând cu un zâmbet desenat de un copil.

Am auzit în spatele meu zgomotul ușii glisante care se deschidea. M-am întors. Era Augustus, îmbrăcat cu o

pereche de pantaloni kaki și cu o cămașă cu mâneci scurte. Mi-am șters fața cu mâneca și am surâs.

– Bună, l-am salutat eu.

l-a trebuit o secundă să se așeze jos, pe pământ, lângă mine, și a făcut o grimasă atunci când a aterizat pe fund, lipsit de grație.

– Bună, a spus și el.

L-am privit. El se uita dincolo de mine, în curte.

– Îți înțeleg punctul de vedere, a zis, punând un braț în jurul umerilor mei. E un leagăn al naibii de trist.

Mi-am îndesat capul în umărul lui.

– Îți mulțumesc că te-ai oferit să vii.

– Faptul că încerci să păstrezi distanța față de mine nu va face să-mi scadă afecțiunea pentru tine – sper că-ți dai seama de asta, mi-a spus.

– Oare?

– Toate eforturile tale de a mă salva de tine vor eșua, mi-a zis.

– De ce? De ce să-ți placă de mine? N-ai trecut prin destule de genul ăsta? l-am întrebat, gândindu-mă la Caroline Mathers.

Gus n-a răspuns. Pur și simplu, mă ținea cu degetele lui puternice de brațul meu stâng.

– Trebuie să facem ceva cu leagănul ăsta înșelător, a zis. Îți spun, reprezintă nouăzeci la sută din problemă.

Odată ce mi-am revenit, am intrat și ne-am așezat pe canapea, unul lângă celălalt, cu laptopul pe jumătate așezat pe genunchiul lui (fals) și jumătate pe al meu.

– Frige, am spus, referindu-mă la partea inferioară a laptopului.

– Zău?

Mi-a zâmbit. Apoi a căutat un site cu obiecte de dat, numit Free No Catch, și am scris împreună un anunț.

– Titlul? m-a întrebat el.

– Leagăn caută cămin, am spus eu.

– Leagăn disperat de singur caută cămin iubitor, a propus el.

– Leagăn singur, ușor pedofil, caută fese de copii, am spus eu.

El a izbucnit în râs.

– Tocmai de aceea.

– Ce?

– De aceea îmi plăci. Îți dai seama cât de rar este să dai peste o fată sexy care să creeze o versiune adjectivală a cuvântului *pedofilie*? Tu ești atât de ocupată să fii tu însăși, încât habar n-ai cât de nemaipomenit de fără precedent ești.

Am inspirat adânc pe nas. Nu era niciodată suficient aer în lume, dar lipsa lui era deosebit de acută în acel moment.

Am scris anunțul împreună, completându-ne unul pe celălalt, pe măsură ce îl compuneam. În final, ne-am hotărât la:

Leagăn disperat de singur caută cămin iubitor

Un leagăn, cam uzat, dar zdravăn în ceea ce privește structura, caută un cămin nou. Construiți-vă amintiri cu copilul sau cu copiii, astfel încât, într-o bună zi, el sau ea sau ei să privească în curtea din spate și să simtă nostalgia sentimentalismului cu aceeași disperare pe care am simțit-o și eu în această după-amiază. Totul este fragil și trecător, dragă cititorule, dar, cu acest leagăn, copiii vor cunoaște suișurile și coborâșurile vieții omenești cu blândețe și în

siguranță și, de asemenea, s-ar putea să învețe și cea mai importantă lecție din lume: nu contează cât de tare îți iei avânt, nu contează cât de sus ajungi, tot nu poți să mergi până la capăt.

În prezent, leagănul locuiește la intersecția dintre 83rd și Spring Mill.

După asta, pentru un timp, ne-am întors la televizor, dar n-am găsit nimic interesant, așa că am luat *O durere supremă* de pe noptieră și am adus-o în camera de zi, iar Augustus mi-a citit, în timp ce mama, pregătind prânzul, asculta și ea.

– *Ochiul de sticlă al mamei s-a întors spre înăuntru, a început Augustus.*

Pe măsură ce el citea, m-am îndrăgostit de felul în care adormi: lent, apoi, deodată, brusc.

Când mi-am verificat e-mailurile, o oră mai târziu, am aflat că aveam de ales dintr-o grămadă de candidați pentru leagăn. Într-un sfârșit, l-am ales pe un tip pe nume Daniel Alvarez, care inclusese și o fotografie cu cei trei copiii ai săi care jucau jocuri video, la subiect scriind *Vreau să stea mai mult afară*. L-am trimis un e-mail de răspuns și i-am zis să vină să-l ia când dorește.

Augustus m-a întrebat dacă vroiam să merg cu el la Grupul de Sprijin, dar eram cu adevărat obosită din pricina zilei mele de avut cancer, așa că am refuzat invitația. Stăteam împreună, acolo, pe canapea, iar el s-a ridicat să plece, dar apoi s-a lăsat să cadă înapoi pe canapea și m-a sărutat pe furiș pe obraz.

– Augustus! am exclamat eu.

– Prietenește, a spus el.

S-a ridicat din nou, de data asta stând în picioare, și a făcut apoi doi pași spre mama și a spus:

– Întotdeauna e o plăcere să vă văd.

Iar mama a deschis brațele să-l îmbrățișeze, moment în care Augustus s-a aplecat și a sărutat-o pe mama pe obraz. Apoi s-a întors spre mine.

– Înțelegeți? m-a întrebat el.

Imediat după cină m-am dus la culcare, cu ventilatorul mecanic înecând lumea de dincolo de camera mea.

N-am mai văzut niciodată leagănul.

* * *

Am dormit mult, zece ore, probabil din pricina vindecării lente și probabil deoarece somnul luptă împotriva cancerului și probabil fiindcă eram o adolescentă care nu avea o anumită oră la care să se trezească. Nu eram suficient de întremată să pot să merg din nou la cursuri la MCC. Când, în cele din urmă, am simțit că e timpul să mă dau jos din pat, mi-am scos ajutorul ventilatorului mecanic din nas, mi-am pus bobitele de la tubul de oxigen, l-am deschis și mi-am luat laptopul de pe pat, unde îl lăsasem cu o seară înainte.

Aveam un e-mail de la Lidewij Vliegenthart.

Dragă Hazel,

Am primit, via Djinnii, vestea că ne vei vizita împreună cu Augustus Waters și cu mama ta începând cu 4 mai. Mai e doar o săptămână! Peter și cu mine suntem încântați și de-abia așteptăm să vă cunoaștem. Hotelul vostru, Filosoof, e la o stradă distanță de casa lui Peter. Poate că ar trebui să

vă acordăm o zi pentru acomodarea cu diferența de fus orar, nu?

Așadar, dacă vă convine, ne vom întâlni acasă la Peter pe 5 mai, la ora zece, pentru o ceașcă de cafea și pentru ca el să vă dea răspunsurile la întrebările pe care le aveți în legătură cu cartea sa. Și apoi, poate că vom face un tur pe la un muzeu sau pe la casa Annei Frank?

Cu cele mai bune urări,

Lidewij Vliegenthart

Asistent executiv al domnului Peter Van Houten, autorul romanului *O durere supremă*

* * *

– Mamă! am strigat-o eu.

Nu mi-a răspuns.

– Mamă! am țipat.

Nimic. Din nou, mai tare:

– Mamă!

A venit în fuga mare, înfășurată până la subsuori într-un prosop roz uzat, cu apa picurând în jurul ei, ușor panicată.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Iartă-mă! Nu știam că ești la duș, i-am spus.

– În baie, mi-a zis ea. Tocmai...

A închis ochii.

– Tocmai încercam să fac o baie de cinci secunde. Iartă-mă! Ce se petrece?

– Poți să-i suni pe Djinni și să le spui că excursia nu mai e valabilă? Tocmai am primit un e-mail de la secretara lui Peter Van Houten. Ea crede că venim.

Și-a strâns buzele și a mijit ochii, privind dincolo de mine.

-
- Ce e?
 - N-ar trebui să-ți spun până ce nu ajunge și tatăl tău acasă.
 - Ce e? am întrebat iar.
 - Excursia e în continuare valabilă. Aseară a sunat doamna doctor Maria și ne-a convins că trebuie să-ți trăiești...
 - Mamă, te iubesc așa de mult! am urlat, iar ea a venit spre pat și m-a lăsat s-o îmbrățișez.
- I-am trimis un mesaj lui Augustus, căci știam că era la școală:

Mai ești liber pe 3 mai? :-)

Mi-a răspuns imediat:

Deja mă simt ca-n paradis.

Dacă aș putea rămâne trează o săptămână, aș cunoaște secretele nescrise ale mamei Annei și ale Olandezului-cu-Lalele. M-am uitat în jos, la bluza și la pieptul meu.

- Vă ia naiba dacă n-o să funcționați cum trebuie! le-am șoptit plămânilor mei.

CAPITOLUL 9

În ziua de dinaintea plecării la Amsterdam, m-am dus la Grupul de Sprijin pentru prima dată de când îl cunoscusem pe Augustus. Distribuția se schimbaseră un pic la cei aflați Întru Totul în Inima lui Iisus. Am ajuns devreme, timp suficient pentru ca eterna supraviețuitoare a puternicului cancer

apendiceal, Lida, să mă pună la curent în legătură cu toți, în timp ce eram rezemată de masa pentru desert, mâncând o prăjitură cu fulgi de ciocolată de la băcănie.

Leucemicul Michael, în vârstă de doisprezece ani, murise. Luptase din răspuțeri, mi-a spus Lida, de parcă ar fi existat și un alt fel de a te lupta. Toți ceilalți erau încă prin zonă. Ken era NUC după radiații. Lucas făcuse o recădere, iar ea a spus-o cu un zâmbet trist și cu o ușoară ridicare din umeri, în felul în care ai putea spune că un alcoolic se reapucase de băut.

O fetiță drăgălașă, bucălată, a trecut pe lângă masă și a salutat-o pe Lida, apoi mi s-a prezentat ca fiind Susan. Nu știam ce era în neregulă cu ea, dar avea o cicatrice care se întindea dintr-o parte a nasului spre buză și îi traversa obrazul. Își dăduse cu fond de ten peste cicatrice, dar asta nu făcea decât s-o scoată și mai tare în evidență. Simțeam că mă cam lăsa respirația de la statul în picioare, așa că am spus:

– Mă duc să stau jos.

Ușa de la lift s-a deschis și i-am văzut pe Isaac și pe mama lui. Purta ochelari de soare și se ținea strâns de brațul mamei sale cu o mână, în cealaltă ținând un baston.

– Hazel, nu Monica de la Grupul de Sprijin, am spus când a ajuns destul de aproape, iar el a zâmbit.

– Bună, Hazel. Ce mai faci?

– Bine. M-am făcut tare sexy de când ai orbit tu.

– Fac pariu c-așa e, a spus el.

Mama lui l-a condus la un scaun, l-a sărutat pe creștetul capului și s-a dus cu pași târșâiți înapoi, spre lift. El a pipăit în jurul lui și apoi s-a așezat. M-am așezat și eu pe scaunul de lângă el.

– Deci, cum îți merge?

– Bine. Bucuros să fiu acasă, cred. Gus mi-a spus că ai fost la terapie intensivă.

– Da, am zis.

– Nașpa, a zis el.

– Acum sunt mult mai bine, i-am spus. Mâine plec la Amsterdam cu Gus.

– Știu. Sunt destul de la curent cu viața ta, căci Gus niciodată nu vorbește despre nimic altceva.

Am zâmbit. Patrick și-a dres vocea și a spus:

– S-ar putea să ne așezăm cu toții?

Mi-a întâlnit privirea.

– Hazel! a exclamat el. Mă bucur tare mult să te văd!

S-au așezat cu toții și Patrick a început să povestească din nou despre lipsa boșelor sale, iar eu am intrat în rutina Grupului de Sprijin: să comunic prin oftaturi cu Isaac, să-mi pară rău pentru toți cei din încăperea și, de asemenea, pentru toți cei aflați dincolo de ea, să împart conversațiile pe zone pentru a mă concentra asupra lipsei respirației mele și a durerii. Lumea continua, așa cum o făcea, fără participarea mea integrală și m-am trezit din reverie numai atunci când cineva mi-a pronunțat numele.

Era Lida cea Puternică. Lida în remisiune. Blonda, sănătoasa, robusta Lida, cea care făcea parte din echipa de înot a liceului ei. Lida, cea căreia nu-i lipsea decât apendicele, rostindu-mi numele, spunând:

– Hazel este o adevărată inspirație pentru mine, zău că e. Ea chiar continuă să lupte, trezindu-se în fiecare dimineață și ducându-se la război fără să se plângă. Este atât de puternică! Este mult mai puternică decât mine. Mi-aș dori să am tăria ei.

– Hazel? m-a întrebat Patrick. Cum te face asta să te simți?

Am ridicat din umeri și m-am uitat spre Lida.

– Ți-aș da tăria mea, dacă aș putea avea remisiunea ta. M-am simțit vinovată de îndată ce am spus-o.

– Nu cred că asta a vrut Lida să spună, a zis Patrick. Cred că ea...

Dar eu nu mai ascultam.

După rugăciunile pentru vii și litania nesfârșită pentru cei morți (cu Michael alipit la final), ne-am prins de mâini și am spus:

– Să ne trăim cele mai bune vieți azi!

Imediat, Lida s-a repezit spre mine, plină de scuze și explicații.

– Nu, nu, e în regulă, i-am spus, expediind-o cu un gest și întorcându-mă apoi către Isaac: Vrei, te rog, să mă însoțești sus?

El m-a luat de braț și l-am condus spre lift, recunoscătoare că aveam o scuză să evit scările. Aproape că reușiserăm să parcurgem drumul spre lift, când am văzut-o pe mama lui stând într-un colț al Inimii.

– Aici sunt, i-a spus ea lui Isaac, iar el a schimbat brațul meu cu el ei, înainte să întrebe: Vrei să vii cu noi?

– Sigur, i-am spus.

Îmi părea rău pentru el. Cu toate că uram compasiunea pe care o avea lumea față de mine, nu mă puteam abține să n-o simt față de el.

Isaac locuia într-o casă de fermă în Meridian Hills, lângă moderna lui școală particulară. Ne-am așezat în camera de zi, în timp ce mama lui s-a dus în bucătărie să

pregătească cina, apoi el m-a întrebat dacă vroiam să joc un joc.

– Sigur, i-am spus.

Așa că mi-a cerut telecomanda. I-am dat-o, iar el a deschis televizorul și un calculator atașat acestuia. Ecranul televizorului a rămas negru, dar, după câteva minute, s-a auzit o voce profundă venind dinspre el.

– Deception, a spus vocea. Un jucător sau doi?

– Doi, a răspuns Isaac. Pauză.

S-a întors spre mine.

– Joc tot timpul jocul ăsta cu Gus, dar e enervant, deoarece el este un jucător de jocuri video totalmente sinucigaș. Este, cum s-ar spune, pera agresiv în legătură cu salvarea civililor și a câte și mai câte.

– Mda, am zis, amintindu-mi de Noaptea Trofeelor Sfărâmate.

– Pauza s-a terminat, a spus Isaac.

– Primul jucător, identifică-te!

– Aceasta e vocea sexy-sexy a primului jucător, a spus Isaac.

– Al doilea jucător, identifică-te!

– Cred că eu aș fi al doilea jucător, am zis.

Sergentul-major Max Mayhem și soldatul Jasper Jacks treji în întuneric, o încăpere de aproximativ patru metri pătrați.

Isaac a arătat spre televizor, de parcă ar fi trebuit să vorbesc sau cam așa ceva.

– Ăăă... am spus. Există vreun întrerupător?

Nu.

– Există vreo ușă?

Soldatul Jacks localizează ușa. Este încuiată.

Isaac a intervenit:

– E o cheie deasupra tocului ușii.

Da, este.

– Mayhem deschide ușa.

În continuare, întunericul este de nepătruns.

– Scoate cuțitul, mi-a spus Isaac.

– Scoate cuțitul, am spus și eu.

Un puști – fratele lui Isaac, presupun – s-a năpustit din bucătărie. Avea probabil zece ani, era slab și zvelt, debordând de energie. Și-a făcut vânt pe podeaua camerei de zi, înainte să strige, imitându-i bine vocea lui Isaac:

– Mă sinucid!

Sergentul Mayhem își pune cuțitul la beregată. Ești sigur că...

– Nu, a spus Isaac. Pauză. Graham, nu mă face să-ți trag un șut în fund!

Graham a râs și și-a făcut vânt să alunece pe hol.

La fel ca Mayhem și Jacks, Isaac și cu mine pipăiam pentru a ne găsi drumul prin cavernă, până ce ne-am ciocnit de un tip pe care l-am înjunghiat, după ce l-am făcut să ne spună că ne aflăm într-o pivniță dintr-o închisoare ucraineană, la mai mult de un kilometru sub pământ. Pe măsură ce înaintam, efectele sonore – un râu subteran bolborosind înfuriat, glasuri vorbind în ucraineană și cu accente englezești – te conduceau prin pivniță, dar nu era nimic de văzut în jocul acesta. După ce am jucat timp de o oră, am început să auzim strigătele unui prizonier disperat, care implora:

– Doamne, ajută-mă! Doamne, ajută-mă!

– Pauză, a spus Isaac. Aici e momentul în care Gus insistă mereu să-l găsim pe prizonier, cu toate că asta ne reține de la a câștiga jocul, și singura modalitate de a-l elibera, de fapt, pe prizonier este să câștigăm jocul.

– Mda, el ia jocurile video prea în serios, i-am spus eu. E puțin cam prea îndrăgostit de metafore.

– Îți place de el? m-a întrebat Isaac.

– Bineînțeles că-mi place de el. E grozav.

– Dar nu vrei să te combini cu el.

Am ridicat din umeri.

– E complicat.

– Știu ce încerci să faci. Nu vrei să-i dai ceva cu care să nu se descurce. Nu vrei ca el să se comporte cu tine ca Monica, mi-a spus Isaac.

– Ceva de genul, am fost eu de acord.

Dar nu era asta. Adevărul era că nu vroiam ca eu să mă port cu el ca Isaac.

– Ca să fiu dreaptă cu Monica, i-am spus, nici ce i-ai făcut tu ei n-a fost prea frumos.

– Ce i-am făcut eu ei? m-a întrebat el defensiv.

– Știi tu, orbitul și toate.

– Dar nu e vina mea, a spus Isaac.

– Nu spun că a fost vina ta. Spun că n-a fost frumos.

CAPITOLUL 10

Aveam voie să luăm numai o valiză. Eu un puteam căra una, iar mama a insistat că ea n-ar putea căra două, așa că a trebuit să îndesăm toate lucrurile în valiza aia neagră pe care părinții mei o primiseră drept cadou de nuntă cu un milion de ani în urmă, o valiză care se presupunea că

avea să-și ducă traiul în locuri exotice, dar a sfârșit prin a merge în Dayton și înapoi, unde Morris Property, Inc., deținea o filială pe care tata o vizita adesea.

M-am contrazis cu mama pe motiv că ar trebui să beneficiaz de ceva mai mult de jumătate din valiză, de vreme ce, în primul rând, fără mine și cancerul meu n-am fi mers niciodată la Amsterdam. Mama miza pe faptul că, fiind de două ori mai mare decât mine și necesitând, în consecință, mai mult material fizic pentru a-și păstra modestia, i se cuveneau cel puțin două treimi din valiză.

La sfârșit, am pierdut amândouă. Așa merge treaba.

Zborul nostru nu decola până la prânz, dar mama m-a trezit la cinci și jumătate, aprinzând lumina și strigând:

– Amsterdam!

A alergat toată dimineața, asigurându-se că aveam adaptoare internaționale și verificând de patru ori numărul de tuburi de oxigen pe care urma să le luăm cu noi și dacă erau pline etc., timp în care eu m-am rostogolit din pat, mi-am pus pe mine ținuta de călătorie la Amsterdam (jeanși, un top roz și un pulover negru, în caz că ar fi fost frig în avion).

Pe la șase și un sfert, mașina era încărcată, moment în care mama a insistat să luăm micul dejun cu tata, în pofida faptului că eu aveam o opoziție morală față de mâncatul înainte de ivirea zorilor, pe motiv că nu eram vreo țărăncuță din Rusia secolului al nouăsprezecelea care trebuia să se fortifice pentru o zi de muncă pe ogor. Dar, oricum, am încercat să-mi vâr în stomac niște ouă, în timp ce mama și cu tata savurau aceste variante de Egg McMuffins, făcute în casă, care le plăceau.

– De ce sunt alimentele pentru micul dejun alimente pentru micul dejun? i-am întrebat eu. Adică, de ce nu avem curry la micul dejun?

– Hazel, mănâncă!

– Dar de ce? am întrebat eu. Vorbesc serios: cum de au căpătat ochiurile exclusivitatea pentru micul dejun? Poți să pui costiță într-un sendviș fără s-o ia cineva razna. Dar în momentul în care sendvișul tău conține ou, *bum!*, e un sendviș pentru micul dejun.

Tata mi-a răspuns cu gura plină.

– Când vă întoarceți, vom lua micul dejun la cină. Ne-am înțeles?

– Nu vreau să iau *micul dejun la cină*, i-am răspuns eu, încrucișând furculița și cuțitul pe farfuria aproape plină. Vreau să mănânc ochiuri la cină, fără această idee ridicolă că o masă care include ochiuri e mic dejun, chiar dacă are loc la vremea cinei.

– Hazel, trebuie să-ți alegi băătăliile pe lumea asta, mi-a zis mama. Dar dacă asta e chestiunea în care vrei să izbândești, noi îți vom sta alături.

– La un pas în spatele tău, a adăugat tata, iar mama a râs.

Oricum, știam că era o prostie, dar chestia cu ochiurile mă făcuse să mă simt aiurea.

După ce au terminat de mâncat, tata a spălat vasele și ne-a condus la mașină. Bineînțeles, a început să plângă și m-a sărutat pe obraz, atingându-mă cu fața lui țepoasă și udă. Și-a lipit nasul de pometele meu și mi-a șoptit:

– Te iubesc. Sunt așa de mândru de tine!

Pentru ce? m-am întrebat eu.

– Mulțumesc, tată.

– Ne vedem peste câteva zile, bine, scumpo? Te iubesc tare mult!

– Și eu te iubesc, tati!

I-am zâmbit.

– Și nu sunt decât trei zile.

În timp ce dădeam cu spatele, ieșind de pe alee, am continuat să-i fac cu mâna. Și el îmi făcea cu mâna și plângea. Mi-a trecut prin minte că probabil se gândea că s-ar fi putut să nu mă mai vadă niciodată, ceea ce probabil gândea în fiecare dimineață a vieții lui, ducându-se la serviciu, ceea ce probabil că era nașpa.

Am mers cu mașina acasă la Augustus și, când am ajuns acolo, mama a vrut ca eu să rămân în mașină să mă odihnesc, dar, oricum, am mers și eu cu ea până la ușă. Apropiindu-ne de casă, am auzit pe cineva plângând înăuntru. Nu m-am gândit că ar fi Gus, căci nu semăna cu tonul grav al glasului lui, dar atunci mi-am dat seama că vocea era în mod cert o variantă sucită a spuselor sale:

– Deoarece este viața mea, mamă. Îmi aparține mie.

Iar mama și-a petrecut repede brațul peste umerii mei și m-a răsucit spre mașină, mergând iute, iar eu am zis:

– Mamă, ce s-a întâmplat?

Iar ea mi-a spus:

– Hazel, nu se cade să tragem cu urechea.

Am urcat din nou în mașină și i-am trimis un mesaj lui Augustus, zicându-i că suntem afară și că-l așteptăm când e gata.

O vreme, ne-am uitat lung la casă. Lucrul ciudat în legătură cu casele este că arată de parcă nu s-ar petrece nimic înăuntru, în pofida faptului că ele cuprind cea mai

mare parte a vieților noastre. M-am întrebat dacă acesta era rostul arhitecturii.

– Ei bine, a spus mama după un timp, cred că e destul de devreme.

– Aproape de parcă n-ar fi trebuit să mă trezesc la cinci treizeci, am spus eu.

Mama a întins mâna spre spațiul dintre noi, și-a luat cana de cafea și a sorbit din ea. Telefonul mi-a bâzâit. Un mesaj de la Augustus.

Nu prea pot să mă hotărâsc cu ce să mă îmbrac. Mă preferi într-un tricou polo sau o cămașă cu nasturi?

I-am răspuns:

Cu nasturi.

Treizeci de secunde mai târziu, ușa din față s-a deschis și a apărut un Augustus zâmbitor, cu o valiză cu roțile în spatele lui. Era îmbrăcat cu o cămașă de culoarea cerului, călcată, vârată în jeanși. De pe buze îi atârna un Camel Light. Mama a coborât să-l salute. El și-a scos țigara un moment și a vorbit pe tonul încrezător cu care eram obișnuită.

– Întotdeauna e o plăcere să vă văd, doamnă.

I-am privit în oglinda retrovizoare până ce mama a deschis portbagajul. Câteva secunde mai târziu, Augustus a deschis portiera din spatele meu și s-a angajat în complicata întreprindere de a se sui cu un singur picior pe bancheta din spate a unei mașini.

– Vrei să vii în față? I-am întrebat.

– Cătuși de puțin, mi-a răspuns. Și, bună, Hazel Grace!

– Bună! i-am răspuns și eu. E ok? I-am întrebat.

– E ok, a spus el.

– Ok, am spus și eu.

Mama a urcat și a închis portiera.

– Următoarea oprire, Amsterdam! a anunțat ea.

Ceea ce nu era tocmai adevărat. Următoarea oprire a fost parcare de la aeroport, apoi un autobuz ne-a luat de la terminal, apoi un electrocar descoperit ne-a dus la cabina de control. Tipul de la Administrația Securității Transporturilor din fața noastră striga despre cum ar fi bine ca bagajele noastre să nu conțină explozivi sau arme de foc sau orice lichid în cantitate mai mare de o sută de mililitri, iar eu i-am spus lui Augustus:

– Observație: statul la coadă e o formă de oprire.

Iar el a spus:

– Pe bune.

Decât să fiu percheziționată, am ales să trec prin detectorul de metale fără cărucior sau tub, ba chiar și fără bobite de plastic din nări. Trecerea prin mașinăria cu raze X a marcat prima dată în ultimele câteva luni când făceam un pas fără oxigen, și aveam o senzație uimitoare să merg așa, neconectată, să trec Rubiconul, tăcerea mașinării confirmând că eram, pentru o perioadă, oricât de scurtă, o ființă nemetalizată.

Simțeam o suveranitate trupească pe care un prea pot s-o descriu – vreau doar să spun că eram un copil obișnuit să aibă un rucsac destul de greu pe care îl căram pretutindeni cu mine, cu toate cărțile în el, iar dacă mergeam cu rucsacul în spate mult timp, când îl scoteam, aveam senzația că pluteam.

După circa zece secunde, îmi simțeam plămâni de parcă s-ar fi închis în ei înșiși aiidoma florilor la apus. M-am așezat pe o banchetă gri chiar lângă mașinărie și am încercat să-mi recapăt suflul, tusea mea semănând cu o ploaie fină huruitoare, și m-am simțit foarte nefericită, până ce mi-am recăpătat canula și am pus-o la locul ei.

Chiar și atunci, mă durea. Durerea era mereu acolo, trăgându-mă în interiorul meu, pretinzând să fie simțită. Întotdeauna aveam senzația că mă trezeam din durere, când ceva din lumea exterioară necesita brusc atenția sau comentariul meu. Mama se uita la mine îngrijorată. Tocmai spusese ceva. Ce spusese? Apoi mi-am amintit. Mă întrebase ce nu era în regulă.

– Nimic, i-am răspuns.

– Amsterdam! aproape că a țipat ea.

I-am surâs.

– Amsterdam, i-am răspuns.

A întins mâna spre mine și m-a ajutat să mă ridic.

Am ajuns la poarta de îmbarcare cu o oră mai devreme decât ora planificată.

– Doamnă Lancaster, sunteți o persoană impresionant de punctuală, a spus Augustus, în timp ce se așeza jos, alături de mine, în zona de îmbarcare aproape pustie.

– Păi, ajută faptul că, practic, nu sunt foarte ocupată, a spus ea.

– Ba ești foarte ocupată, i-am spus eu, cu toate că mi-a trecut prin minte că ocupația mamei eram eu, în cea mai mare parte a timpului.

Mai exista și ocupația de a fi măritată cu tata – el nu prea avea habar de astea, cum ar fi mersul la bancă, angajarea instalatorilor, gătitul și făcutul unor lucruri, altele

decât de a lucra pentru Morris Property, Inc. – dar în cea mai mare parte eram eu. Principala ei rațiune de a exista și principala mea rațiune de a trăi erau îngrozitor de împletite între ele.

Pe măsură ce locurile din sala de îmbarcare începuseră să se umple, Augustus a spus:

– Mă duc să iau un hamburger înainte să plecăm. Vreți să vă iau ceva?

– Nu, am spus, dar apreciez cu adevărat refuzul tău de a ceda convențiilor sociale privitoare la micul dejun.

Încurcat, m-a privit cu capul înclinat într-o parte.

– Hazel a dezvoltat o chestiune cu ghetozarea ouălor prăjite, a spus mama.

– E jenant că pur și simplu trecem cu toții prin viață acceptând orbește că ouăle prăjite sunt în mod fundamental asociate dimineților.

– Vreau să vorbim mai mult despre asta, a spus Augustus. Dar mor de foame. Revin imediat.

Când, după douăzeci de minute, Augustus tot n-a apărut, am întrebat-o pe mama dacă ea credea că ceva nu era în regulă, dar ea și-a ridicat privirea din revista ei îngrozitoare cât să-mi spună:

– Probabil că s-a dus la baie sau ceva de genul ăsta.

Un agent de la poarta de îmbarcare a venit și mi-a înlocuit tubul de oxigen cu unul asigurat de linia aeriană. Eram stânjenită că această doamnă îngenunchease în fața mea, în timp ce toată lumea ne privea, așa că, în timp ce o făcea, i-am trimis un mesaj lui Augustus.

Nu mi-a răspuns. Mama nu părea îngrijorată, dar eu îmi imaginam tot felul de nenorociri care să ne strice excursia la Amsterdam (arestare, rănire, criză nervoasă) și simțeam

că era ceva necanceros în neregulă cu pieptul meu pe măsură ce minutele zburau.

Și, exact când doamna din spatele ghișeului anunța că urmau să înceapă procedurile de preîmbarcare a persoanelor care ar fi avut nevoie de ceva timp în plus și toată lumea din zonă s-a întors drept spre mine, l-am văzut pe Augustus șchiopătând spre noi, cu o pungă de la McDonald's într-o mână și cu rucsacul atârnat pe un umăr.

– Unde ai fost? l-am întrebat.

– Iartă-mă, coada a fost superlungă, a spus el, oferindu-mi o mână.

Am acceptat-o și am pornit unul lângă celălalt spre poarta de preîmbarcare.

Simțeam cum toată lumea mă privea, întrebându-se ce era în neregulă cu noi și dacă aveam să murim și cât de curajoasă trebuia să fi fost mama mea și toate celelalte. Uneori, asta e partea cea mai rea când ai cancer: dovada fizică a bolii te separă de restul lumii. Eram în mod ireconciliabil altfel și nu fusese nicicând mai evident decât atunci când noi trei am pășit în avionul gol, stewardesele dând compătimitor din cap și gesticulând spre rândul nostru aflat în partea din spate. M-am așezat în mijlocul șirului de trei scaune, cu Augustus lângă hublou și mama pe locul de lângă culoar. Mă simțeam un pic înghesuită de mama, așa că, desigur, m-am lăsat spre Augustus. Eram exact în spatele unei aripi. El a deschis punga și și-a despachetat hamburgerul.

– Totuși, chestia cu ouăle, a spus el, e că micdejunizarea conferă ochiurilor o anumită sacralitate, nu? Poți căpăta niște costiță sau brânză Cheddar oricând și oriunde, de la

tacos și sendvișurile de la micul dejun până la brânza gratinată, dar ochiurile – sunt importante.

– Absurd, am spus.

Avionul începea să se umple de oameni. Nu am vrut să mă uit la ei, așa că am privit în altă parte, iar privitul în altă parte însemna privitul la Augustus.

– Eu spun așa: poate că ochiurile sunt ghetoizate, dar, de asemenea, sunt și speciale. Au un loc și un timp, așa cum și biserica are.

– N-ai putea să te înșeli mai mult, i-am zis. Dai crezare sentimentelor brodate pe pernele părinților tăi. Argumentezi că lucrul rar, fragil este frumos pur și simplu fiindcă e fragil și rar. Dar e o minciună, și tu știi prea bine.

– Ești o persoană greu de mulțumit, a spus Augustus.

– Mulțumirea ușoară nu e mulțumire, am răspuns eu. Cândva ai fost o floare rară și fragilă. Îți amintești.

Pentru moment, n-a spus nimic.

– Hazel Grace, tu chiar știi cum să-mi închizi gura.

– Sunt privilegiul și responsabilitatea mea, i-am răspuns.

Înainte să întrerup contactul vizual cu el, a spus:

– Ascultă, iartă-mă că am evitat zona de așteptare de la îmbarcare. Coada de la McDonald's nu era chiar atât de lungă; pur și simplu... pur și simplu nu am vrut să stau acolo cu toți oamenii ăia care se uitau la noi sau, mă rog.

– Mai mult la mine, i-am spus.

Puteai să-l privești pe Gus și să nu-ți dai seama că e bolnav, dar eu îmi purtam boala cu mine în exterior, ceea ce constituia un motiv pentru care devenisem un corp-cămin.

– Augustus Waters, renumit pentru carisma sa, este stânjenit să stea alături de o fată cu un tub de oxigen.

– Nu stânjenit, a spus el. Uneori, ei mă scot din sărite. Iar eu nu vreau să fiu scos din sărite azi.

După un minut, a vârât mâna în buzunar și și-a deschis pachetul de țigări.

Nouă secunde mai târziu, o stewardesă blondă a venit grăbită spre locurile noastre și i-a spus:

– Domnule, nu aveți voie să fumați în acest avion. Sau în orice avion.

– Nu fumez, i-a explicat el, cu țigara dansându-i în gură în timp ce vorbea.

– Dar...

– E o metaforă, i-am explicat eu. El își introduce obiectul ucigaș în gură, dar nu-i dă puterea să-l ucidă.

Preț de numai o clipă, stewardesa a rămas perplexă.

– Ei bine, această metaforă este interzisă în zborul de azi, i-a spus ea.

Gus a dat aprobator din cap și și-a pus țigara la loc.

În cele din urmă, am ieșit pe pista de decolare, iar pilotul a spus: *Însoțitorii de zbor să se pregătească pentru decolare* și apoi două motoare colosale cu reacție au început să mugească, în timp ce avionul accelera.

– Asta e senzația pe care o ai când mergi într-o mașină condusă de tine, i-am spus zâmbind, însă el nu și-a descleștat fălcile, așa că l-am întrebat: Ești bine?

Luam viteză și, brusc, Gus s-a apucat strâns de cotiere, iar eu mi-am pus mâna peste mâna lui și l-am întrebat iar:

– Ești bine?

N-a spus nimic. Pur și simplu, se uita lung la mine, cu ochii larg deschiși și l-am întrebat:

– Ți-e frică să mergi cu avionul?

– Îți spun într-un minut, mi-a răspuns el.

Botul avionului s-a ridicat și iată-ne în aer. Gus se zgâia pe hublou, privind cum planeta se micșora sub noi și i-am simțit mâna relaxându-i-se sub a mea. Mi-a aruncat o privire, apoi a continuat să privească afară.

– Zburăm, a anunțat el.

– N-ai mai zburat niciodată cu avionul?

A clătinat din cap.

– Uite! aproape că a țipat el, arătând prin hublou.

– Da, am spus. Da, văd. Arată de parcă am fi într-un avion.

– Nimic n-a arătat vreodată așa în toată istoria omenirii, a spus el.

Entuziasmul lui era adorabil. N-am putut să rezist și să nu mă aplec să-l sărut pe obraz.

– Ca să știi, sunt chiar aici, a spus mama. Stând lângă tine. Mama ta. Care te-a ținut de mână când ai făcut primii pași de bebeluș.

– E prietenesc, i-am reamintit eu, întorcându-mă s-o sărut pe obraz.

– Nu e prea prietenesc, a mormăit Gus suficient de tare încât să-l aud.

Când Gus cel surprins și bucuros și inocent ieșea la lumină din Augustus cel Înclinat spre mărețe gesturi metaforice, pur și simplu nu puteam să rezist.

A fost un zbor rapid spre Detroit, unde micul electrocar ne aștepta și ne-a condus spre poarta de îmbarcare spre Amsterdam. Avionul avea televizoare în spatele fiecărui scaun și, odată ce ne-am aflat deasupra norilor, Augustus și cu mine ne-am cronometrat și am început să urmărim aceeași comedie romantică în același timp, pe ecrane separate.

Dar în ciuda faptului că eram perfect sincronizați când apăsam pe butoane, filmul lui a început cu două secunde înaintea filmului meu, așa că la fiecare scenă amuzantă, el râdea chiar când eu începeam să aud despre ce glumă era vorba.

* * *

Mama avea planul ei măreț cum că urma să dormim în ultimele ore ale zborului, astfel încât, atunci când aveam să aterizăm la 8 a.m., aveam să luăm contact din plin cu orașul și să ne bucurăm de tot ce se putea sau, mă rog, cam pe acolo. Astfel, când filmul s-a terminat, mama, Augustus și cu mine am luat pilule de dormit. Mama a adormit în câteva secunde, dar Augustus și cu mine am rămas treji și am privit pe hublou o vreme. Era o zi senină și, cu toate că nu puteam vedea soarele apunând, vedeam răspunsul cerului.

– Doamne, e minunat! am spus eu mai mult pentru mine.

– *Soarele răsărit e prea strălucitor în ochii ei pierduți*, a citat el din *O durere supremă*.

– Dar nu răsare, i-am spus eu.

– Undeva răsare, a replicat el, iar după o clipă a spus: Observație – ar fi grozav să poți zbura într-un avion super-rapid care ar urmări, o vreme, răsăritul soarelui în lume.

– De asemenea, aș trăi mai mult.

M-a privit pieziș.

– Știi tu, datorită relativității sau cam așa ceva.

Părea în continuare confuz.

– Îmbătrânim mai lent când ne mișcăm mai repede versus atunci când stăm nemișcați. Deci, chiar acum,

timpul trece mai lent pentru noi decât pentru oamenii de pe pământ.

– Gagicile de la colegiu, a spus el. Sunt așa de deștepte!

Mi-am dat ochii peste cap. Și-a ciocnit genunchiul lui (cel real) de genunchiul meu și eu mi-am ciocnit genunchiul de al lui.

– Ți-e somn? l-am întrebat eu.

– Deloc, mi-a răspuns el.

– Mda, am spus. Nici mie.

Medicamentele pentru dormit și narcoticele un aveau același rezultat la mine, așa cum aveau la oamenii normali.

– Vrei să vedem alt film? m-a întrebat el. Au un film cu Portman din perioada ei Hazel.

– Vreau să vedem ceva ce tu n-ai mai văzut.

În cele din urmă, am vizionat *300*, un film de război despre 300 de spartani care apărau Sparta de o invazie a unei armate de, să spunem, un miliard de persani. Din nou, filmul lui Augustus a început înaintea filmului meu și, după ce l-am auzit câteva minute zicând: *Fir-ar!* sau *Fatalitate!* de fiecare dată când cineva era ucis într-un mod dur, mă rezemam de cotieră și-mi lăsam capul pe umărul lui, astfel încât să-i văd ecranul și să putem, de fapt, să vizionăm împreună filmul.

300 înfățișa o colecție considerabilă de flăcăi fără cămăși, robuști și unși cu ulei din belșug, așa că nu era în mod special dificil de privit, dar era mai mult o chestiune de săbii încrucișate inutil. Trupurile persanilor și ale spartanilor începuseră să se adune grămezi și nu-mi puteam da seama de ce persanii erau atât de răi și spartanii atât de grozavi. *Contemporaneitatea*, pentru a cita din *ODS*, se specializează în genul de bătălii în care

nimeni nu pierde nimic de valoare, cu excepția discutabilă a propriilor vieți. Și așa era și cu încleștarea dintre acei titani.

Spre sfârșitul filmului, aproape toți sunt morți și există acel moment de nebunie când spartanii încep să construiască un zid de cadavre. Morții se transformă într-un obstacol stând între persani și drumul către Sparta. Am găsit sângele puțin cam nejustificat, așa că, pentru o secundă, mi-am luat privirea de la ecran, întrebându-l pe Augustus:

– Câți morți crezi că sunt?

El m-a concediat cu un gest din mână.

– Sst! Sst! Devine interesant.

Când persanii au atacat, au fost nevoiți să se cațäre pe zidul din cadavre, iar spartanii au putut să cucerească poziția din vârful mormanului de cadavre, iar pe măsură ce trupurile se adunau, zidul din martiri devenea tot mai înalt și, prin urmare, tot mai greu de urcat și făceau cu toții uz de săbii/ trăgeau săgeți, iar râuri de sânge curgeau la vale de pe Muntele Morții etc.

Mi-am ridicat o clipă capul de pe umărul lui pentru a lua o pauză de la sânge și de a-l privi pe Augustus cum se uita la film. Am privit propriul meu ecran printre gene, pe măsură ce muntele se mărea din pricina cadavrelor persanilor și ale spartanilor. Când persanii i-au învins pe spartani, m-am uitat din nou la Augustus. Cu toate că băieții buni tocmai pierduseră, Augustus părea de-a dreptul cuprins de veselie. M-am lipit iar de el, dar am continuat să țin ochii închiși până ce bătălia a luat sfârșit.

Când se derula genericul, și-a scos căștile și mi-a spus:

– Iartă-mă, eram pătruns de noblețea sacrificiului. Ce spunea?

– Câți morți crezi că sunt?

– Vrei să spui, câte personaje fictive au murit în filmul de ficțiune? Nu destui, a glumit el.

– Nu, vreau să spun, dintotdeauna. Câți oameni au murit în total?

– Întâmplător, știu răspunsul la întrebarea asta, mi-a spus el. Există șapte miliarde de oameni în viață și circa nouăzeci și opt de miliarde de morți.

– A, am spus eu. Aș fi zis că poate de vreme ce creșterea demografică a fost atât de rapidă, sunt mai mulți oameni în viață decât au murit în total.

– Sunt circa paisprezece morți la un om viu, a spus el.

Genericul a continuat să se deruleze. A durat destul să identifice toate acele cadavre, bănuiesc. Continuam să țin capul pe umărul lui.

– Am făcut niște cercetări pe această temă în urmă cu vreo doi ani, a continuat Augustus. Mă întrebam dacă ar putea fi amintiți toți. Adică, dacă ne-am organiza și i-am repartiza fiecărei persoane în viață un anumit număr de cadavre, ar fi oare suficienți oameni vii care să și-i amintească pe cei morți?

– Și sunt?

– Bineînțeles, oricine poate numi paisprezece morți, dar suntem bocitori dezorganizați, astfel încât mulți sfârșesc prin a și-l aminti pe Shakespeare și nimeni nu ajunge să și-i amintească pe cel pentru care a scris Sonetul LV.

– Da, am spus.

A tăcut preț de un minut, apoi a întrebat:

– Vrei să citești sau ceva de genul?

Am răspuns afirmativ. Citeam un poem lung, numit *Urlet*, de Allen Ginsberg, pentru cursul meu de poezie, iar Gus citea *O durere supremă*.

După un timp, a întrebat:

– E bun?

– Poemul? am întrebat.

– Da.

– Da, e grozav. Tipii din poem iau mai multe medicamente decât iau eu. Cum e ODS?

– Tot perfect, a spus el. Citește-mi-l.

– Nu e chiar un poem pe care să-l citești cu voce tare când stai lângă mama ta care doarme. Are, cum ar fi, sodomie și cocaină în el, i-am spus.

– Tocmai ai numit două dintre modalitățile mele preferate de petrecere a timpului liber, a spus el. Bine, în cazul acesta citește-mi altceva.

– Ăăă, am spus. Nu am altceva.

– Asta-i tare rău. Am așa un chef de poezie! Nu știi nimic pe de rost?

– *Să mergem deci, tu și cu mine*, am început eu emoționată, *Când seara s-a întins pe cer în fine/ Asemenea unui bolnav cloroformizat pe masă*.

– Mai rar, a spus el.

Mă rușinasem, așa ca atunci când îi spuseseam pentru prima dată despre *O durere supremă*.

– Ăăă, bine. *Să mergem deci, tu și cu mine/ Când seara s-a întins pe cer în fine/ De nopțile fără somn în hotelurile ieftine de-o noapte/ Și birturi cu rumeguș și cu găoci de stridii:/ Străzi care se urmează una-ntr-alta ca o ceartă rea, sâcâitoare/ Și cu subînțelesuri care sunt niște insidii/ Care*

te-mping spre o aceeași mare întrebare.../ O, să nu-ntrebi: «și ce mai e și asta?»/ Să mergem să ne facem vizita.

– Sunt îndrăgostit de tine, a spus el în șoaptă.

– Augustus! i-am spus.

– Chiar sunt, a zis el.

Se uita lung la mine și îi vedeam colțurile ochilor făcând cute.

– Sunt îndrăgostit de tine și nu am chef să-mi refuz simpla plăcere de a spune lucruri adevărate. Sunt îndrăgostit de tine și știu că iubirea e doar un strigăt în neant și că uitarea este inevitabilă și că suntem cu toții condamnați și că va veni o zi când toată munca noastră se va fi prefăcut în pulbere și știu că soarele va înghiți unicul pământ pe care-l vom avea vreodată și sunt îndrăgostit de tine.

– Augustus! am spus iar, neștiind ce altceva să spun.

Aveam senzația că totul răsărea în mine, de parcă m-aș fi înecat în această ciudată bucurie dureroasă, dar nu puteam să i-o spun și eu. Nu puteam să-i răspund nimic. Pur și simplu m-am uitat la el și l-am lăsat să se uite și el la mine, până ce el a dat din cap, cu buzele țuguiate, și s-a întors cu spatele, lipindu-și tâmpla de fereastră.

CAPITOLUL 11

Cred că, probabil, am adormit. Am adormit și, în cele din urmă, m-am trezit când se scotea trenul de aterizare. Aveam un gust oribil în gură și am încercat s-o țin închisă de teamă să nu otrăvesc avionul.

M-am uitat spre Augustus, care se zgâia pe hublou pe măsură ce coboram sub plafonul norilor. Mi-am îndreptat spinarea ca să văd Olanda. Pământul părea să se

scufunde în ocean, mici dreptunghiuri verzi înconjurate pe toate laturile de canale. Am aterizat, de fapt, paralel cu un canal, de parcă ar fi existat două piste: una pentru noi și una pentru păsările de apă.

După ce ne-am luat bagajele și am trecut de controlul vamal, ne-am înghesuit toți într-un taxi condus de un tip chel, deșirat, care vorbea engleza la perfecție – mai bine chiar decât mine.

– Hotelul Filosoof? am spus eu.

Apoi el a întrebat:

– Sunteți americani?

– Da, i-a răspuns mama. Suntem din Indiana.

– Indiana, a spus el. Au furat pământul indienilor și au păstrat numele, nu?

– Cam așa ceva, i-a răspuns mama.

Taxiul a pătruns în trafic și ne-am îndreptat spre o autostradă cu multe indicatoare albastre cu vocale duble: Oosthuizen, Haarlem. Dincolo de autostradă se întindea, pe kilometri întregi, terenul neted, întrerupt pe alocuri de imense cartiere de clădiri de birouri. Pe scurt, Olanda semăna cu Indianapolis, numai că avea mașini mai mici.

– Acesta e Amsterdamul? l-am întrebat pe șoferul de taxi.

– Da și nu, mi-a răspuns el. Amsterdamul este asemenea inelelor unui copac: devine tot mai bătrân pe măsură ce te apropii de centrul său.

Totul s-a întâmplat deodată: am ieșit de pe autostradă și iată șirurile de case care se înclinau riscant spre canale, biciclete omniprezente și cafenele care făceau publicitate: *Încăpere mare pentru fumat*. Am trecut peste un canal și, de pe pod, am văzut zecile de ambarcațiuni-case

acostate de-a lungul canalului. Nu semăna deloc cu America. Semăna cu un tablou vechi, dar adevărat – totul dureros de idilic în lumina dimineții –, și m-am gândit la cât de minunat de straniu ar fi să locuiești într-un loc unde aproape totul fusese construit de cei care muriseră.

– Casele astea sunt foarte vechi? l-a întrebat mama.

– Multe dintre casele de pe canal datează din Perioada de Aur, secolul al șaptesprezecelea, a răspuns el. Orașul nostru are o istorie vastă, cu toate că mulți turiști nu vor să viziteze decât Cartierul Roșu.

S-a oprit.

– Unii dintre turiști consideră Amsterdamul ca fiind orașul păcatului, dar, în realitate, e orașul libertății. Iar în libertate, cei mai mulți oameni descoperă păcatul.

Toate camerele din hotelul Filosoof purtau numele unor filosofi: mama și cu mine eram cazate la parter, în Kierkegaard; Augustus era la un etaj deasupra noastră, în camera Heidegger. Camera noastră era mică: un pat dublu lipit de perete, cu ventilatorul meu mecanic, un concentrator de oxigen și o duzină de tuburi de oxigen la picioarele patului. Lângă echipament, exista un scaun tapițat cu un model în linii șerpuite, zdrențuit, un birou și un raft de cărți deasupra patului, care conținea colecția de opere a lui Søren Kierkegaard. Pe birou am găsit un coș din nuiele plin cu daruri de la Djinni: saboți din lemn, un tricou portocaliu cu Olanda, ciocolată și alte delicatese.

Hotelul Filosoof era localizat alături de cel mai faimos parc olandez, Vondelpark. Mama a vrut să se ducă să se plimbe, dar eu eram super-obosită, așa că am dat drumul la ventilatorul mecanic și mi-am pus masca. Detestam să vorbesc cu ea pe față, dar am spus totuși:

– Du-te în parc, iar când mă trezesc, te sun.

– Bine, a spus ea. Somn ușor, iubito!

Dar, când m-am trezit câteva ore mai târziu, ea stătea așezată pe scaunul antic din colț, citind un ghid.

– Bună dimineața, i-am spus eu.

– De fapt, e după-amiază târziu, mi-a răspuns ea, ridicându-se cu un oftat de pe scaun.

A venit lângă pat, a pus un tub în cărucior și l-a conectat, în timp ce eu mi-am scos masca ventilatorului și mi-am vârât bobitele în nas. L-a reglat pentru 2,5 litri pe minut – șase ore până ce aveam să-l schimb –, apoi m-am ridicat.

– Cum te simți? m-a întrebat ea.

– Bine, i-am spus. Grozav. Cum ți s-a părut Vondelpark?

– Am sărit peste el, mi-a spus ea. Însă am citit totul despre el în ghid.

– Mamă! am spus eu, nu trebuie să stai aici.

A ridicat din umeri.

– Știu. Așa am vrut eu. Îmi place să te privesc cum dormi.

– Spuse ciudata.

A râs, dar eu tot prost mă simțeam.

– Vreau să te distrezi sau ceva de genul ăsta, bine?

– Bine. O să mă distrez în seara asta, în regulă? O să fac lucruri nebunești, de-ale mamelor, în timp ce tu cu Augustus veți lua cina.

– Fără tine? am întrebat-o.

– Da, fără mine. De fapt, aveți rezervări într-un loc care se cheamă Oranje, mi-a spus ea. Asistentă domnului Van Houten a aranjat totul. E într-o zonă din apropiere care se numește Jordaan. Foarte șic, conform ghidului. După colț, există o stație de tramvai. Augustus deține toate indicațiile.

Puteți lua masa afară, privind ambarcațiunile care trec. Va fi minunat. Cât se poate de romantic.

– Mamă!

– Zic și eu, a spus ea. Ar trebui să te îmbraci. Rochia de vară, din bumbac, poate?

Cineva s-ar putea minuna din pricina nebuniei situației: o mamă care își trimite fiica de șaisprezece ani singură, cu un băiat de șaptesprezece ani, într-un oraș străin, renumit pentru permisivitatea sa. Dar și acesta e un efect secundar al morții: n-aș fi putut să alerg, să dansez sau să mănânc alimente bogate în azot decât în orașul libertății, iar eu mă număram printre cei mai eliberați dintre locuitorii acestuia.

Chiar m-am îmbrăcat cu rochia de vară din bumbac – chestia aia cu imprimeu albastru, cloș, până la genunchi, de la Forever 21 – și cu colanți și balerini Mary Janes, căci vroiam să fiu puțin mai scundă decât el. Am intrat în baia caraghios de mică și m-am luptat cu părul meu până ce totul arăta a Natalie Portman de la începutul anilor 2000. La șase după-amiaza fix (ora prânzului acasă), s-a auzit un ciocănit la ușă.

– Da? am întrebat eu prin ușă.

La hotelul Filosoof nu exista gaura cheii.

– Bine, a răspuns Augustus.

Îi auzeam țigara din gură. M-am examinat. Rochia de vară expunea o mare parte din cutia mea toracică și din claviculă, așa cum Augustus nu mai văzuse niciodată. Nu era obscen sau ceva de genul ăsta, dar dezvelea mult mai multă piele decât am permis eu vreodată. (Mama avea un motto în legătură cu chestia asta: *Cei din familia Lancaster nu-și dezgolesc buricele.*)

Am deschis ușa. Augustus purta un costum negru, cu revere înguste, impecabil croit, peste o cămașă albastră și o cravată neagră îngustă. Din colțul gurii sale serioase atârna o țigară.

– Hazel Grace, a spus el, arăți superb.

– Am... am zis.

Am continuat să mă gândesc că restul propoziției avea să țâșnească din aerul care îmi străbătea corzile vocale, dar nu s-a întâmplat nimic. Apoi, într-un sfârșit, am spus:

– Am senzația că sunt îmbrăcată sumar.

– A, chestia asta veche? m-a întrebat el, zâmbindu-mi.

– Augustus, l-a salutat mama din spatele meu, arăți extrem de chipeș.

– Vă mulțumesc, doamnă, a zis el.

Mi-a oferit brațul. L-am acceptat, aruncându-l o privire mamei.

– Ne vedem la unsprezece, a spus ea.

Așteptând tramvaiul numărul unu pe o stradă largă, cu trafic aglomerat, i-am spus lui Augustus:

– Presupun că e costumul pe care îl porți la înmormântări.

– De fapt, nu, mi-a zis el. Costumul acela un e nici pe departe așa de drăguț ca acesta.

Tramvaiul albastru cu alb a sosit, iar Augustus i-a înmănat cele două carduri ale noastre conductorului, care ne-a explicat că trebuia să le fluturăm în fața senzorului circular. În timp ce traversam vagonul aglomerat, un bătrân s-a ridicat pentru a ne da posibilitatea să ne așezăm unul lângă celălalt, iar eu am încercat să-i spun să se așeze la loc, dar el gesticula insistent. Am mers cu tramvaiul trei

stații, eu aplecându-mă spre Gus pentru a putea privi împreună pe fereastră.

Augustus a arătat spre copaci și m-a întrebat:

– Vezi?

Vedeam. Peste tot, de-a lungul canalelor, erau ulmi, iar vântul le împrăștia semințele. Dar nu semănau a semințe. Păreau a fi petale miniaturale de trandafiri din care se ștersese culoarea. Acele petale pale se adunau în vânt asemenea unor stoluri de păsări – erau mii, de parcă ninge furtunos primăvara.

Bătrânul care ne cedase locul a remarcat că observaserăm și ne-a spus în engleză:

– În Amsterdam acum e primăvară. Iepen-ii aruncă cu confetti pentru a celebra primăvara.

Am schimbat tramvaiul și, după alte patru stații, am ajuns pe o stradă împărțită în două de un canal minunat, reflexiile vechiului pod și ale caselor pitorești făcând vălurele pe apă.

Oranje era la numai câțiva pași de stația de tramvai. Restaurantul se găsea pe o parte a străzii; terasa, pe cealaltă, pe o platformă betonată, chiar în dreapta malului. Ochii femeii care ne-a întâmpinat s-au luminat atunci când eu și Augustus ne-am îndreptat spre ea.

– Domnul și doamna Waters?

– Așa cred, i-am răspuns.

– Masa dumneavoastră, a spus ea, arătând cu un gest pe partea cealaltă a străzii spre o masă aflată la câțiva centimetri de canal. Șampania este din partea casei.

Gus și cu mine ne-am privit reciproc, zâmbind. După ce am traversat strada, a tras un scaun și m-a ajutat să mă așez. Într-adevăr, existau două cupe de șampanie pe

masa noastră, acoperită cu o față de masă albă. Răcoarea din aer era magnific contrabalansată de soarele care strălucea; pe una dintre laturi pedaleau bicicliști – bărbați și femei îmbrăcați elegant, îndreptându-se spre casele lor, fete blonde, puțin atrăgătoare, care mergeau așezate într-o parte pe șaua bicicletelor unor prieteni, puști mici, fără căști, care se legănau pe scaunele lor din plastic, în spatele părinților. Iar pe cealaltă parte, apa canalului era sufocată de milioanele de semințe-confetti. Ambarcațiuni mici erau ancorate la cheiurile din cărămidă, pe jumătate pline de apă de ploaie, unele dintre ele aproape scufundându-se. Puțin mai departe pe canal, vedeam casele-ambarcațiuni plutind la pontoane, iar în mijlocul canalului, un vas cu fundul plat, deschis, pe a cărui punte se găseau scaune pentru grădină și o combină stereo portabilă, se îndrepta alene spre noi. Augustus a luat cupa lui de șampanie și a ridicat-o. Am luat-o și eu pe a mea, cu toate că nu mai băusem niciodată, cu excepția câtorva sorbituri din berea tatălui meu.

– Bine, a spus el.

– Bine, am spus și eu, apoi am ciocnit paharele.

Am luat o gură. Bulele micuțe mi se topeau în gură și apoi călătoreau înspre nord, spre creierul meu. Dulce. Înțepătoare. Delicioasă.

– E cu adevărat bună, i-am spus. N-am mai băut niciodată șampanie.

A apărut un chelner tânăr, bine clădit, cu păr blond, ondulat. Era probabil și mai înalt decât Augustus.

– Știți, ne-a întrebat el cu un accent delicios, ce a spus Dom Pérignon după ce a inventat șampania?

– Nu, i-am răspuns eu.

– I-a chemat pe câțiva dintre călugări, tovarășii săi: *Veniți repede: gust stelele*. Bine ați venit în Amsterdam! Ați dori să vedeți meniul sau ați prefera să alegeți varianta bucătarului-șef?

M-am uitat la Augustus, iar el s-a uitat la mine.

– Varianta bucătarului-șef sună minunat, dar Hazel este vegetariană.

Îi menționasem asta lui Augustus o singură dată, exact în ziua în care ne cunoscuserăm.

– Asta nu constituie o problemă, a spus chelnerul.

– Grozav. Și mai putem căpăta din asta? a întrebat Gus despre șampanie.

– Desigur, a spus chelnerul nostru. Tinerii mei prieteni, am îmbuteliat toate stelele din seara asta. Îh, confetti, a spus el și a înlăturat o sămânță de pe umărul meu gol. De mulți ani n-a mai fost atât de rău. Sunt pretutindeni. Foarte enervant.

Chelnerul a plecat. Am privit semințele de confetti căzând din cer, sărind pe pământ, purtate de briză, duse apoi în canal.

– Mi-e greu să cred că așa ceva ți se poate părea enervant, a spus Augustus după un timp.

– Cu toate astea, oamenii se obișnuiesc cu frumusețea.

– Eu încă nu m-am obișnuit cu tine, mi-a spus el, zâmbind.

Am simțit că roșesc.

– Îți mulțumesc că ai venit la Amsterdam, mi-a spus el.

– Eu îți mulțumesc că m-ai lăsat să-ți deturnez dorința, i-am răspuns.

– Îți mulțumesc pentru că te-ai îmbrăcat cu rochia asta care e... uau! a exclamat el.

Am clătinat din cap, încercând să nu zâmbesc. Nu vroiam să fiu o grenadă. Dar totuși el știa ce face, nu-i așa? Era și alegerea lui.

– Hei, cum se termină poemul acela? m-a întrebat.

– Care?

– Cel pe care mi l-ai recitat în avion.

– A, *Prufrock*? Se termină: *Și-am adăstat în iatacurile mării adânci/ Lângă sirenele cu creștetul de ierburile mării încununat/ Până când glasurile omenești ne-au trezit – și atunci ne-am înecat.*

Augustus și-a scos o țigară și a bătut filtrul de masă.

– Glasurile stupide ale oamenilor mereu strică totul.

Chelnerul a sosit cu încă două pahare de șampanie și cu ceea ce el numea *Sparanghel alb Belgian cu infuzie de lavandă*.

– Nici eu n-am mai băut șampanie, a spus Gus după ce el a plecat. În caz că te întrebai sau mă rog. De asemenea, nici sparanghel alb n-am mai mâncat.

Mi-am mușcat buza.

– E uimitor, l-am lăudat eu.

A luat o gură și a înghițit.

– Doamne! Dacă sparanghelul ar avea mereu gustul ăsta, aș fi și eu vegetarian.

Pe canalul de sub noi s-au apropiat niște persoane într-o barcă lăcuită. Una dintre ele, o femeie cu părul blond, ondulat, de vreo treizeci de ani, bea bere, apoi a ridicat paharul spre noi și a strigat ceva.

– Nu vorbim olandeza, a strigat Gus înapoi, spre ea.

Altcineva a strigat o traducere:

– Frumosul cuplu e frumos.

Mâncarea era atât de bună, încât cu fiecare fel conversația noastră evolua în celebrări fragmentare ale gustului delicios al acesteia:

– Mi-aș dori ca risotto Dragon cu morcovi să fie o persoană, să-l pot lua la Las Vegas și să mă căsătoresc cu el.

– Șerbet de mazăre dulce, ești atât de magnific!

Aș fi vrut să-mi fost mult mai foame.

După gnocchi cu usturoi și frunze de muștar roșu, chelnerul a spus:

– Urmează desertul. Dar, mai întâi, mai doriți niște stele?

Am clătinat din cap. Două pahare erau suficiente pentru mine. Șampania nu constituia nicio excepție pentru toleranța mea ridicată la depresive și analgezice; mă simțeam încălzită, dar nu beată. Însă nici nu vroiam să mă îmbăt. Serii ca aceea nu se întâmplau prea des și vroiam să mi-o pot aminti.

– Mmm, am spus după ce a plecat chelnerul, iar Augustus zâmbea nătâng privind canalul în aval, în timp ce eu îl priveam în amonte.

Aveam o mulțime de lucruri la care să ne uităm, așa încât tăcerea nu părea stânjenitoare, dar vroiam ca totul să fie perfect. Era perfect, așa cred, dar aveam senzația că cineva încerca să pună în scenă Amsterdamul din imaginația mea, făcând greu de uitat faptul că această cină, ca de altfel toată excursia, era o indemnizație specială pentru cancer. Vroiam ca noi să vorbim și să glumim nestânjeniți, ca și cum am fi fost acasă, pe canapea, dar în toate se resimțea o stare de tensiune.

– Nu e costumul meu pentru înmormântări, a spus el după o vreme. Când am aflat prima oară că eram bolnav

– vreau să zic, mi-au spus că aveam optzeci și cinci la sută șanse să mă vindec. Știu că asta înseamnă o mare șansă, dar mă tot gândeam că era un joc de ruletă rusească. Adică, aveam să trec prin chinurile iadului timp de șase luni sau un an și să-mi pierd piciorul și, la sfârșit, tot se putea foarte bine să nu funcționeze, înțelegi?

– Înțeleg, i-am spus, cu toate că nu prea pricepeam.

Eu nu fusesem niciodată nimic altceva decât în fază terminală; toate tratamentele fuseseră pentru prelungirea vieții, nu pentru vindecarea cancerului. Phalanxiforul introdusese o măsură de ambiguitate în povestea cancerului meu, dar era ceva diferit față de povestea lui Augustus: capitolul meu final fusese scris odată cu diagnosticul. Gus, asemenea multor supraviețuitori ai cancerului, trăia cu nesiguranța.

– În regulă, a spus el. Așa că am trecut prin toată chestia asta legată de dorința de a fi pregătit. Am cumpărat un loc în Crown Hill – într-o zi m-am plimbat pe-acolo cu tata și am ales o parcelă. Și mi-am planificat toată înmormântarea și tot și, exact înainte de operație, i-am întrebat pe părinții mei dacă puteam să-mi cumpăr un costum, unul frumos, în caz că nu reușeam. Oricum, n-am avut niciodată șansa să-l îmbrac. Până în seara asta.

– Deci, e costumul pentru propria ta înmormântare.

– Corect. Tu nu ai o ținută pentru moarte?

– Ba da, i-am spus. E o rochie pe care am cumpărat-o pentru aniversarea mea de cincisprezece ani. Dar n-o port la întâlniri.

I s-au luminat ochii.

– Suntem la o întâlnire? m-a întrebat.

Am privit în jos, cuprinsă de jenă.

– Nu forța nota!

Amândoi eram ghiftuiți cu adevărat, însă desertul – o *crèmeaux* suculentă înconjurată de fructul-pasiunii – era prea bun să nu încerci măcar să ciugulești din el, așa încât am mai zăbovit la desert, încercând să ni se facă iar foame. Soarele era ca un copilaș care refuza insistent să se ducă la culcare: era opt treizeci și încă era lumină.

Din senin, Augustus a întrebat:

– Crezi în viața de apoi?

– Cred că veșnicia e un concept incorect, i-am răspuns.

A zâmbit atotștiutor.

– Tu ești un concept incorect.

– Știu. De aceea sunt scoasă din rotație.

– Asta nu e amuzant, mi-a spus, privind strada.

Treceau două fete pe o bicicletă, una mergând cu picioarele într-o parte, pe roata din spate.

– Hai, i-am spus. A fost o glumă.

– Gândul ca tu să fii scoasă din rotație nu mi se pare amuzant, mi-a spus. Totuși, răspunde-mi serios: viața de după?

– Nu, i-am spus, apoi am revizuit. Ei bine, poate că n-aș merge atât de departe să spun un *nu* categoric. Tu?

– Da, a spus cu o voce plină de încredere. Da, absolut. Nu un rai unde poți să călărești pe inorogi, să cânți la harpă și să trăiești într-un conac făcut din nori. Dar, da. Cred în ceva cu C mare. Întotdeauna am crezut.

– Zău? I-am întrebat.

Eram surprinsă. Întotdeauna asociasem credința în rai cu, cinstit vorbind, un soi de deraiere intelectuală, dar Gus nu era tâmpit.

– Da, a spus el liniștit. Cred în replica aia din *O durere supremă: Soarele răsărit e prea strălucitor în ochii ei pierduți*. Acesta-i Dumnezeu, așa cred, soarele care răsare, iar lumina este prea puternică și ochii ei sunt pierduți, dar nu s-au rătăcit. Nu cred că ne întoarcem să-i bântuim sau să-i alinăm pe cei vii sau ceva de genul acesta, dar cred că ne transformăm în ceva.

– Dar te temi de uitare.

– Sigur, de uitarea pământeană. Dar, vreau să spun, sper să nu sune ca o maximă spusă de părinții mei, că eu cred că oamenii au suflete și mai cred în supraviețuirea sufletelor. Teama de uitare este altceva, teama că nu voi mai putea da ceva în schimbul vieții mele. Dacă nu-ți trăiești viața în slujba unui bine mai mare, trebuie cel puțin să mori în slujba unui bine mai mare, înțelegi? Și mă tem că nu voi avea nicio viață și nicio moarte care să însemne ceva.

M-am mulțumit doar să dau din cap.

– Ce este? m-a întrebat el.

– Obsesia ta legată de, să zicem, să mori pentru ceva sau să lași în urmă vreo măreață dovadă de eroism sau ce-o fi acela. E pur și simplu ciudată.

– Toată lumea dorește să ducă o viață extraordinară.

– Nu toată lumea, i-am spus, incapabilă să-mi ascund plictiseala.

– Ești nebună?

– E doar... i-am spus și apoi n-am mai reușit să termin fraza. Doar... am spus iar.

Între noi pâlpâia flacăra lumânării.

– E chiar urât din partea ta să spui că singurele vieți care contează sunt viețile celor care au trăit pentru ceva sau au

murit pentru ceva. E o dovadă de răutate din partea ta să-mi spui așa ceva.

Nu știu din ce motiv mă simțeam ca un copil și am luat o înghițitură din desert pentru a face să pară că nu era mare lucru pentru mine.

– Iartă-mă, a spus el. N-am intenționat să sune așa. Pur și simplu mă gândeam la mine însumi.

– Da, exact asta făceai, i-am spus.

Eram prea plină să pot termina. De fapt, eram îngrijorată că aș fi putut să vomit, deoarece adesea vomitam după ce mâncam. (Nu era vorba de bulimie, ci de cancer.) Am împins farfuria cu desertul meu spre Gus, dar el a clătinat din cap.

– Iartă-mă, a repetat el, întinzând mâna peste masă spre mâna mea.

L-am lăsat să mă ia de mână.

– Vezi tu, ar putea fi mai rău.

– Cum? I-am întrebat, tachinându-l.

– Vreau să spun, am o lucrare de caligrafie deasupra toaletei mele pe care scrie: *Scaldă-te zilnic în mângâierea cuvintelor lui Dumnezeu*. Hazel, aș putea fi cu mult mai rău.

– Sună nesănătos, i-am spus.

– Aș putea fi mai rău.

– Ai putea fi mai rău.

I-am surâs. El chiar mă plăcea. Poate că eram vreo narcisică sau ceva de genul, dar când mi-am dat seama de asta. În acel moment la Oranje, m-a făcut să-mi placă de el și mai tare.

Când chelnerul nostru a apărut să ia desertul, a spus:

– Masa dumneavoastră a fost plătită de către domnul Peter Van Houten.

Augustus a zâmbit.

– Tipul acesta, Peter Van Houten, nu e nici pe jumătate rău.

Am mers pe jos de-a lungul canalului în timp ce se întuneca. La o stradă depărtare de Oranje, ne-am oprit lângă o bancă înconjurată de bicicleta vechi ruginite, prinse cu lacăte de grilaje și între ele. Ne-am așezat, unul lângă altul, cu fața la canal, iar el m-a cuprins după umeri cu brațul.

Se vedea haloul de lumină provenind din Cartierul Roșu. În pofida faptului că era acea zona promiscuă, strălucirea care venea dintr-acolo avea o nuanță ciudată de verde. Mi-am imaginat mii de turiști îmbătându-se, drogându-se și bântuind pe străduțele înguste.

– Nu-mi vine să cred că mâine o să ne spună, am zis eu. Peter Van Houten ne va spune faimosul sfârșit nescris al celei mai bune cărți din toate timpurile.

– Plus că ne-a plătit și cina, a zis Augustus.

– Îmi tot închipui cum are să ne perchiziționeze căutând dispozitive de înregistrare înainte să ne spună. Și apoi, se va așeza între noi, pe canapeaua din camera de zi, și va șopti dacă mama Annei s-a măritat cu Olandezul-cu-Lalele.

– Nu uita de Hamsterul Sisif, a adăugat Augustus.

– Exact și, de asemenea, ce soartă îl așteaptă pe Hamsterul Sisif.

M-am aplecat în față pentru a privi canalul. Erau atât de multe petale palide de ulm în canale, încât era ridicol.

– O continuare care va exista numai pentru noi, am spus.

– Deci, care e presupunerea ta? m-a întrebat.

– Chiar nu știu. Am disecat totul de o mie de ori. De fiecare dată când o recitesc, am o altă părere, știi?

El a dat aprobator din cap.

– Tu ai vreo teorie?

– Da. Nu cred că Olandezul-cu-Lalele e un fost pușcăriaș, dar nici nu este așa de bogat cum le face pe ele să creadă. Și mai cred că, după ce Anna moare, mama ei pleacă cu el în Olanda și crede că vor trăi veșnic acolo, dar nu merge, deoarece ea vrea să fie acolo unde a murit fiica ei.

Nu-mi dădusem seama că el se gândise atât de mult la carte, că *O durere supremă* contase pentru Gus, indiferent de faptul că eu contam pentru el.

Apa lovea liniștită malurile din piatră ale canalului de sub noi; un grup de tineri a trecut pe lângă noi, strigând unii către ceilalți într-o olandeză guturală, în rafale rapide; bărcuțele, care nu depășeau înălțimea mea, se înecau pe jumătate în canal; mirosul apei care stătuse liniștită prea mult timp; brațul lui care mă trăgea mai aproape de el; piciorul lui adevărat lipit de piciorul meu, de la talpă până la șold. M-am lăsat puțin spre corpul lui. Gus a tresărit.

– Iartă-mă, ești bine?

A șoptit un *da*, evident îndurerat.

– Iartă-mă, i-am spus. Un umăr osos.

– E în regulă, a zis el. Drăguț, de fapt.

Am stat acolo destul de mult timp. În cele din urmă, mâna lui mi-a abandonat umărul și s-a așezat pe spătarul băncii. În cea mai mare parte a timpului, am privit țință la canal. Mă întrebam cum făcuseră ca acest loc să existe, deși, probabil, fusese scufundat sub ape, și îmi imaginam că eram pentru doamna doctor Maria un soi de Amsterdam, pe jumătate înecată în mod nefiresc, iar asta m-a făcut să mă gândesc la moarte.

– Pot să te întreb despre Caroline Mathers?

– Și mai spui că nu există viața de apoi, mi-a răspuns el fără să se uite la mine. Dar, da, desigur. Ce-ai vrea să știi?

Aș fi vrut să știu dacă el ar fi fost în regulă dacă eu aveam să mor. Vroiam să nu fiu o grenadă, să nu fiu o forță malefică în viețile oamenilor pe care îi iubeam.

– Doar, ceva de genul, ce s-a întâmplat.

A oftat, expirând atât de prelung, încât plămânilor mei de rahat li s-a părut că se mândrea. Și-a vârât o țigară în gură.

– Știi că nu există un loc de joacă mai puțin frecventat decât un loc de joacă dintr-un spital, nu?

Am încuviințat din cap.

– Ei bine, eram la Memorial de vreo două săptămâni când mi-au tăiat piciorul și tot tacâmul. Eram la etajul al cincilea și aveam o praveștițe asupra locului de joacă, care era, desigur, cât se poate de pustiu. Eram cufundat în rezonanța metaforică a terenului de joacă pustiu din curtea spitalului. Dar atunci, fata asta a început să se arate zilnic, singură pe terenul de joacă, dându-se într-un leagăn de una singură, așa cum ai vedea într-un film sau ceva de genul. Prin urmare, am rugat-o pe una dintre asistentele mai drăguțe să vorbească cu fata, iar asistenta mi-a adus-o în vizită și ea era Caroline, iar eu mi-am folosit carisma imensă ca s-o cuceresc.

S-a oprit, așa încât eu m-am decis să spun ceva.

– Nu ești chiar așa de carismatic, i-am spus.

A râs batjocoritor, nevenindu-i să creadă.

– Ești mai mult sexy, i-am explicat.

A izbucnit în hohote de râs.

– Chestia cu morții... a spus, apoi s-a oprit. Chestia e că pari un ticălos dacă nu-i idealizezi puțin, dar adevărul este... complicat, așa cred. Cum s-ar spune, ești familiarizată cu figura stoicului și a victimei cancerului, hotărâte să lupte eroid împotriva cancerului care îi macină cu puteri supraomenești și să nu se plângă niciodată sau să înceteze să zâmbească chiar și la sfârșit etcetera?

– Mda, am spus. Ei sunt suflete generoase și bune a căror simplă respirație e o inspirație pentru noi toți. Sunt atât de puternici! Îi admirăm atât de mult!

– Corect, dar zău, vreau să spun că, în afară de noi, evident, din punct de vedere statistic, e puțin probabil ca puștii bolnavi de cancer să fie grozavi sau miloși sau perseverenți sau altfel. Caroline era mereu irascibilă și nefericită, dar eu o plăceam. Îmi plăcea sentimentul că ea mă alesese drept singura persoană din lume pe care să n-o urască, așa că vezi tu, ne-am petrecut tot timpul glumind pe seama celorlalți. Glumind pe seama asistentelor și a celorlalți copii și a familiilor noastre și a oricui altcuiva. Dar nu știu dacă asta era ea sau tumoarea. Adică, una dintre asistentele ei mi-a spus odată că acel gen de tumoare pe care îl avea Caroline e cunoscut printre cei din lumea medicală drept Tumoarea Ticăloasă, căci te transformă într-un monstru. Așa că, iat-o pe fata căreia îi lipsea o cincime din creier și care tocmai suferise o revenire a Tumorii Ticăloase, astfel încât ea nu era, știi tu, tocmai modelul de perfecțiune al eroismului copilului stoic, bolnav de cancer. Era... vreau să spun, era o ticăloasă. Dar nu poți să spui asta, căci avea tumoarea și, până la urmă, a murit. Și avea o mulțime de motive să fie neplăcută, știi?

Știam.

– Știi partea aia din *O durere supremă* când Anna se plimbă pe terenul de fotbal pentru a se duce la ora de educație fizică sau ce-o fi fost și cade cu fața în iarbă și atunci își dă seama că i-a revenit cancerul în sistemul ei nervos, și nu se poate ridica, și fața ei e la un centimetru distanță de iarba de pe terenul de fotbal, iar ea este blocată acolo, uitându-se la iarba de aproape, observând modul în care cade lumina și... nu-mi amintesc replica, dar există ceva de genul că Anna are o revelație în stilul lui Whitman a definiției umanității, care este oportunitatea de a te minuna de măreția creației sau așa ceva. Știi partea asta?

– Știu partea asta, i-am spus.

– Așa că, după aceea, în timp ce-mi scoteam maștele cu chimioterapia, din nu știu ce motiv, m-am hotărât să mă simt cu adevărat plin de speranță. Nu în mod deosebit în legătură cu supraviețuirea, dar mă simțeam așa cum se simte Anna în carte, acel sentiment de bucurie și de recunoștință doar pentru a putea să te minunezi de toate. Între timp, lui Caroline îi era din ce în ce mai rău. După un timp s-a dus acasă și au fost momente când am crezut că am fi putut avea, să spunem, o relație normală, dar, de fapt, nu puteam, zău, căci ea un avea niciun filtru între gândurile și discursul ei, ceea ce era trist și neplăcut și adesea dureros. Dar, vreau să spun, nu poți părăsi o fată cu tumoare cerebrală. Iar părinții ei mă plăceau și ea avea un frățior care e chiar un puști grozav. Te întreb, cum s-o părăsești? E pe moarte. A durat o veșnicie. A durat aproape un an și a fost anul în care ieșeam cu fata asta care izbucnea pur și simplu în răs fără niciun motiv și arăta spre proteza mea și mă striga Ciot.

– Nu se poate! am spus eu.

– Ba da. Adică, era tumoarea. Îi devora creierul, știi? Sau nu era tumoarea. N-aveam cum să știu, căci ele erau inseparabile, ea și tumoarea. Dar era tot mai bolnavă, adică, tot repeta aceleași povești și râdea de propriile-i comentarii, chiar dacă mai spusese același lucru de o sută de ori în ziua respectivă. Ca de exemplu, făcea aceeași glumă întruna, săptămână de săptămână: *Gus are picioare grozave. Vreau să spun picior.* Apoi râdea ca o nebună.

– O, Gus! am zis. Asta e...

Nu știam ce să spun. El nu se uita la mine și aveam impresia că îi invadez intimitatea dacă mă uitam la el. Simțeam că vroia să continue. Și-a scos țigara din gură și s-a zgâit la ea, rulând-o între degetul mare și arătător, apoi a pus-o înapoi.

– Păi, a spus el, ca să fiu cinstit, chiar am un picior grozav.

– Îmi pare rău, i-am spus, îmi pare tare rău.

– Totul e bine, Hazel Grace. Dar, ca să fie limpede, când am crezut că am văzut stafia lui Caroline Mathers la Grupul de Sprijin, n-am fost cu totul fericit. Mă zgâiam, dar nu tânjeam, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Și-a scos din nou pachetul și a pus țigara la loc.

– Îmi pare rău, i-am spus din nou.

– Și mie, a zis el.

– N-aș vrea niciodată să-ți fac așa ceva, i-am spus.

– O, nu m-ar deranja, Hazel Grace. Ar fi un adevărat privilegiu ca tu să-mi frângi inima.

CAPITOLUL 12

M-am trezit la patru în dimineața în Olanda, pregătită pentru acea zi. Toate încercările de a mai dormi au eșuat, așa încât stăteam culcată, cu ventilatorul mecanic pompând aerul și scoțându-l, bucurându-mă de sunetele dragonului, dar dorindu-mi să fi putut să-mi aleg felul în care să respir.

Am recitat din *O durere supremă* până ce s-a trezit mama și s-a întors spre mine, în jurul orei șase. Și-a cuibărit capul pe umărul meu, ceea ce părea inconfortabil și ușor augustinian.

Spre încântarea mea, personalul hotelului ne-a adus micul dejun în cameră, care consta în delicatese, printre alte lucruri interzise de alcătuirile americane ale micului dejun. Rochia pe care plănuisem să o port când aveam să-l întâlnesc pe Peter Van Houten era cea pe care o îmbrăcasem pentru cina de la Oranjee, așa că, după ce am făcut duș și mi-am pieptănat părul să stea întins de la jumătate, mi-am petrecut următoarele treizeci de minute discutând cu mama numeroasele beneficii și neajunsuri ale ținutelor, înainte să mă decid să mă îmbrac cât mai asemănător cu Anna: papuci Chuck Taylor și jeanși negri, așa cum purta ea mereu, și un tricou albastru-deschis.

Tricoul avea un imprimeu ce trimeea la o faimoasă operă de artă suprarealistă a lui René Magritte în care el desenase o pipă, iar sub aceasta scria cu litere înclinate: *Ceci n'est pas une pipe* (Aceasta nu e o pipă).

– Nu înțeleg tricoul ăsta, mi-a spus mama.

– Peter Van Houten îl va înțelege, crede-mă. Există cam șapte mii de aluzii la Magritte în *O durere supremă*.

– Dar este o pipă.

– Ba nu, nu este, i-am spus eu. E desenul unei pipe. Ai înțeles? Toate reprezentările unui lucru sunt în mod inerent abstracte. E foarte ingenios.

– Cum de te-ai maturizat într-atât încât să pricepi lucruri care o zăpăcesc pe bătrâna ta mamă? m-a întrebat ea. Parcă mai ieri îi spuneam unei Hazel de șapte ani de ce este cerul albastru. Pe atunci, mă credeai un geniu.

– De ce este cerul albastru? am întrebat-o.

– De aia, mi-a răspuns.

Am râs.

Pe măsură ce se apropia ora zece, deveneam din ce în ce mai emoționată: emoționată să-l cunosc pe Peter Van Houten; emoționată că ținuta mea nu era una potrivită; emoționată că n-aveam să găsim casa care trebuia, de vreme ce toate casele din Amsterdam cam semănau unele cu altele; emoționată că aveam să ne rătăcim și n-aveam să mai găsim drumul înapoi spre Filosoof; emoționată, emoționată, emoționată. Mama tot încerca să-mi vorbească, însă eu nu prea puteam s-o ascult. Eram pe punctul de a o ruga să urce și să se asigure că Augustus se trezise, când el a ciocănit la ușă.

Am deschis. El s-a uitat la tricoul meu și a zâmbit.

– Nostim, a spus.

– Nu spune că sânii mei sunt nostimi, i-am zis.

– Chiar aici, a spus mama din spatele nostru.

Dar îl făcusem pe Augustus să roșească și să-l scot suficient din joc încât să pot, în cele din urmă, să suport să-l privesc.

– Ești sigură că nu vrei să vii? am întrebat-o pe mama.

– Azi mă duc la Rijksmuseum și în Vondelpark, a spus ea. În plus, eu una nu pricep cartea asta. Fără supărare. Mulțumiți-i lui și lui Lidewij din partea noastră, bine?

– Bine, i-am spus.

Am îmbrățișat-o pe mama, iar ea m-a sărutat deasupra urechii.

Casa lui Peter Van Houten, albă și cu acoperișul terasat, se găsea, exact după ce dădeai colțul de la hotel, pe Vondelstraat, cu fața spre parc. Numărul 158. Augustus m-a luat de braț și, cu cealaltă mână, a luat căruciorul pentru tubul de oxigen și am urcat cele trei trepte spre ușa de la intrare, vopsită în negru-albăstrui. Inima îmi bubuia. Mă despărțea o ușă de răspunsurile la care visasem de când citisem prima dată pagina neterminată.

Înăuntru se auzea un ritm de bas, destul de tare pentru a face să se zgâlțâie pervazurile ferestrelor. Mă întrebam dacă Peter Van Houten avea vreun copil căruia îi plăcea muzica rap.

Am apucat ciocănelul în formă de cap de leu și am ciocănit într-o doară. Ritmul continua.

– Poate că nu se aude din pricina muzicii? a spus Augustus.

A apucat el capul leului și a ciocănit mult mai tare.

Muzica a încetat, înlocuită fiind de pași târșâiți. Un zăvor a alunecat. Apoi altul. Ușa s-a întredeschis. Un bărbat cu un abdomen proeminent, cu părul rar, cu gușă și neras de o săptămână a mijit ochii din pricina soarelui. Era îmbrăcat în pijamale bleu ca tipii din filmele vechi. Fața și pânțelele îi erau atât de rotunde, iar brațele atât de subțiri, încât semăna cu o gogoasă cu patru bețe înfipte în ea.

– Domnul Van Houten? a întrebat Augustus, cu vocea tremurându-i puțin.

Ușa s-a închis, trântindu-se. Îndărătul ei, am auzit o voce stridentă și bâlbâită strigând:

– LIII-DU-VIG! (Până atunci, îi pronunțasem numele asistentei ceva de genul: lid-ă-uigi).

Prin ușă se auzea totul.

– Peter, au ajuns? a întrebat o femeie.

– Există... Lidewij, dincolo de ușă sunt două apariții adolescente neașteptate.

– Apariții? a întrebat ea cu un plăcut accent olandez cântat.

Van Houten a răspuns grăbit:

– Apariții fantasmatic spectre vampiri vizitatori post-terestri, Lidewij. Cum poate cineva care are o diplomă de master în literatură americană să dea dovadă de asemenea îngrozitoare abilități de limbă engleză?

– Peter, aceia nu sunt post-terestri. Ei sunt Augustus și Hazel, tinerii fani cu care ai corespondat.

– Ei sunt... ce? Ei... am crezut că sunt în America!

– Da, dar i-ai invitat aici, nu uita.

– Lidewij, știi de ce am plecat din America? Ca să nu mai fiu nevoit niciodată să întâlnesc americani.

– Dar tu ești american.

– Incurabil, se pare, dar, în ceea ce-i privește pe americanii ăștia, trebuie să le spui să plece pe dată, că s-a făcut o greșală îngrozitoare, că binecuvântatul Van Houten le-a făcut o ofertă retorică de a-i întâlni, nu una adevărată, că asemenea oferte trebuie citite simbolic.

Am crezut că aveam să vomit. M-am uitat la Augustus, care se zgâia la ușă, și am văzut cum i se încovoiaie umerii.

– Peter, nu voi face una ca asta, i-a răspuns Lidewij. Trebuie să te întâlnești cu ei. Trebuie. Trebuie să-i vezi. Ai nevoie să vezi în ce fel contează munca ta.

– Lidewij, m-ai înșelat cu bună-știință ca să aranjezi asta?

A urmat o tăcere lungă, apoi, în cele din urmă, ușa s-a deschis din nou. Bărbatul întorcea capul de la Augustus la mine, într-un ritm de metronom, continuând să privească printre gene.

– Care dintre voi este Augustus Waters? a întrebat el.

Augustus a ridicat mâna într-o doară. Van Houten a dat aprobator din cap și a spus:

– Ai încheiat afacerea cu puicuța aia?

Moment în care am întâlnit pentru prima și singura dată un Augustus Waters rămas fără replică.

– Eu... a început el, ăăă... Hazel... ăăă... Ei bine.

– Băiatul acesta se pare că are un soi de întârziere în dezvoltare, i-a spus Peter lui Lidewij.

– Peter! l-a certat ea.

– Ei bine, a spus Van Houten, întinzându-mi o mână. Oricum e o plăcere să întâlnesc asemenea creaturi neverosimile din punct de vedere ontologic.

l-am scuturat mâna umflată, apoi el a dat mâna cu Augustus. Mă întrebam ce însemna *ontologic*. Indiferent ce ar fi însemnat, îmi plăcea. Augustus și cu mine eram împreună în Clubul Creaturilor Neverosimile: noi și ornitorincii cu cioc de rață.

Desigur, sperasem că Peter Van Houten avea să fie întreg la minte, dar lumea nu e o fabrică de îndeplinit dorințe. Lucrul important era că ușa era deschisă și că treceam pragul pentru a afla ce se întâmpla la sfârșitul cărții *O durere supremă*. Asta era de ajuns. l-am urmat pe

el și pe Lidewij înăuntru, trecând de o masă imensă din stejar cu numai două scaune, într-o cameră de zi sterilă, care îți dădea fiori. Semăna cu un muzeu, exceptând faptul că pe pereții albi și goi nu exista niciun obiect de artă. În afara unei canapele și a unui șezlong, ambele un amestec de inox și piele neagră, încăperea părea goală. Apoi, în spatele canapelei, am observat doi saci menajeri, negri, mari, plini și legați la gură.

– Gunoi? am murmurat către Augustus îndeajuns de ușor ca nimeni altcineva să nu mai audă.

– Corespondență de la fani, a răspuns Van Houten, în timp ce se așeza pe șezlong. Optsprezece ani demni de asta. N-o pot deschide. Îngrozitoare. Ale voastre sunt primele misive la care am răspuns și uite unde m-a dus asta. Sincer, găsesc realitatea cititorilor cu totul neapetisantă.

Asta explica de ce nu-mi răspunsese niciodată la scrisori: nu le citea niciodată. Mă întrebam de ce le păstra pe toate, nemaivorbind de faptul că le ținea într-o cameră de zi formală și goală. Van Houten și-a ridicat picioarele pe sofa și le-a încrucișat. A făcut un gest cu mâna spre canapea. Augustus și cu mine ne-am așezat unul lângă celălalt, dar nu prea aproape.

– Ați vrea să luați micul dejun? a întrebat Lidewij.

Am dat să-i spun că tocmai luaserăm micul dejun, când Peter a intervenit:

– Lidewij, e mult prea devreme pentru micul dejun.

– Păi, ei sunt din America, Peter, așa că pentru ei e trecut de prânz.

– Atunci, e prea târziu pentru micul dejun, a spus el. Oricum, fiind trecut de prânz, ar trebui să savurăm un cocktail. Bei scotch? m-a întrebat pe mine.

– Dacă beau... ăăă, nu, mulțumesc, i-am spus.

– Augustus Waters? I-a întrebat Van Houten, dând din cap spre Gus.

– Ăăă, nu, mulțumesc.

– Atunci, numai mie, Lidewij. Scotch și apă, te rog.

Peter și-a îndreptat atenția spre Gus, întrebându-l:

– Știi cum preparăm un scotch cu apă în casa asta?

– Nu, domnule, i-a răspuns Gus.

– Turnăm scotch într-un pahar și invocăm în minte gânduri despre apă, apoi amestecăm scotchul real cu ideea abstractă de apă.

Lidewij a spus:

– Poate totuși un mic dejun mai întâi, Peter.

El s-a uitat spre noi și a șoptit ca pe scenă:

– Ea crede că am probleme cu băutura.

– Iar eu cred că soarele a răsărit, i-a replicat Lidewij.

Cu toate acestea, s-a întors spre barul din camera de zi, a întins mâna spre o sticlă de scotch și a umplut un pahar pe jumătate. I l-a dus. Peter van Houten a luat o înghițitură, apoi s-a îndreptat de spate.

– O băătură atât de bună merită cea mai bună postură a cuiva, a spus el.

Am devenit conștientă de propria-mi postură și m-am îndreptat și eu pe canapea. Mi-am rearanjat canula. Tata îmi spunea mereu că poți să-i judeci pe oameni după felul în care îi tratează pe chelneri și pe secretare. Conform acestei scale, Peter Van Houten era probabil cel mai ficălos nenorocit din lume.

– Așadar, îți place cartea mea, i-a spus el lui Augustus, luând încă o sorbitură.

– Da, i-am spus, vorbind în numele lui Augustus. Și, da, noi... ei bine, Augustus a făcut ca întâlnirea cu dumneavoastră să fie Dorința lui, astfel încât să putem veni aici, să ne spuneți ce se întâmplă după sfârșitul cărții *O durere supremă*.

Van Houten n-a spus nimic, ci doar a sorbit din pahar.

După un minut, Augustus a spus:

– Cartea dumneavoastră e genul acela de lucru care ne-a adus împreună.

– Dar nu sunteți împreună, a remarcat el fără să se uite la mine.

– Lucrul care ne-a adus aproape împreună, i-am spus eu. În acest moment s-a întors spre mine.

– Te-ai îmbrăcat dinadins ca ea?

– Anna? am întrebat eu.

El continua să mă fixeze cu privirea.

– Oarecum, i-am spus.

A mai luat o înghițitură mare, strâmbându-se.

– Nu am probleme cu băutura, ne-a anunțat el cu o voce inutil de sonoră. Am o relație churchilliană cu alcoolul: pot să fac glume și să guvernez Anglia și să fac orice vreau eu să fac. Cu excepția băutului.

S-a uitat pieziș la Lidewij și a dat din cap spre paharul lui. Ea l-a luat, apoi s-a dus la bar.

– Lidewij, numai ideea de apă, a instruit-o el.

– Mda, am priceput, i-a răspuns ea cu un accent aproape american.

A sosit și cea de a doua băătură. Spinarea lui Van Houten a înțepenit din nou în semn de respect. Și-a aruncat

papucii din picioare. Avea picioare tare urâte. Mai degrabă strica toată afacerea geniului actorial pentru mine. Dar avea răspunsurile.

– Ei bine... ăăă... am spus. Mai întâi, vrem să vă mulțumim pentru cina de ieri și...

– Le-am plătit cina de ieri? a întrebat-o Van Houten pe Lidewij.

– Da, la Oranje.

– A, da. Păi, crede-mă când îți spun că un mie trebuie să-mi mulțumești, ci mai curând lui Lidewij, care este excepțional de talentată în domeniul cheltuirii banilor mei.

– A fost plăcerea noastră, a spus Lidewij.

– Ei bine, mulțumim oricum, a spus Augustus.

Puteam să-i simt enervarea din glas.

– Iată-mă, așadar, a spus Van Houten după o clipă. Care vă sunt întrebările?

– Ăăă... a început Augustus.

– În scris părea tare inteligent, i-a spus Van Houten lui Lidewij, privindu-l pe Augustus. Poate că, în creierul lui, cancerul a creat un cap de pod.

– Peter! I-a mustrat Lidewij îngrozită cu adevărat.

Și eu eram îngrozită, dar era ceva plăcut la tipul acesta atât de detestabil, încât n-avea să ne trateze respectuos.

– De fapt, chiar avem niște întrebări, i-am spus. Am făcut referire la ele în e-mail. Nu știu dacă vă mai amintiți.

– Nu-mi amintesc.

– Ținerea lui de minte este compromisă, a spus Lidewij.

– Dacă numai ținerea mea de minte ar face compromisuri, a replicat Van Houten.

– Așadar, întrebările noastre, am repetat eu.

– Folosește regescul *noi*, a spus Peter fără să se adreseze cuiva anume.

O altă sorbitură. Nu știam ce gust avea scotchul, dar dacă semăna la gust cu șampania, nu-mi puteam imagina cum de putea să bea atât de mult, atât de repede, atât de devreme.

– Cunoști paradoxul țestoasei lui Zenon? m-a întrebat el.

– Avem întrebări despre ce li se întâmplă personajelor la sfârșitul cărții, mai ales mamei Annei...

– Presupui greșit că trebuie să-ți aud întrebările pentru a-ți putea răspunde. Ești familiarizată cu filosoful Zenon?

Am dat vag din cap.

– Vai mie! Zenon a fost un filosof presocratic care se spune că ar fi descoperit cele patruzeci de paradoxuri în interiorul viziunii despre lume afirmate de către Parmenide – cu siguranță știi despre Parmenide, a spus el, iar eu am dat din cap că da, știam despre Parmenide, cu toate că nu știam. Slavă Domnului! a exclamat el. Zenon s-a specializat în mod profesional în dezvăluirea inadvertențelor și supersimplificărilor lui Parmenide, ceea ce nu era dificil, de vreme ce Parmenide se înșela spectaculos pretutindeni și mereu. Parmenide este valoros în exact felul în care este valoros să ai o cunoștință care alege de fiecare dată calul greșit atunci când o iei la cursele de cai. Dar ceea ce este cel mai important la Zenon... stai, dă-mi un reper al bunei tale cunoașteri a hip-hop-ului suedez.

Nu-mi dădeam seama dacă Van Houten glumea. După un moment, Augustus a răspuns pentru mine:

– Limitată, a zis el.

– Bine, dar e de presupus că știi albumul fundamental al lui Afasi och Filthy, *Fläcken*.

– Nu-l știm, am spus pentru amândoi.

– Lidewij, pune *Bomfalleralla* imediat.

Lidewij s-a îndreptat spre un MP3-player și a apăsât apoi un buton. O piesă rap a izbucnit din toate direcțiile. Semăna cu o piesă rap obișnuită, numai cuvintele erau în suedeză.

După ce s-a terminat, Peter Van Houten s-a uitat la noi plin de speranță, cu ochii atât de mari pe cât îi putea el deschide.

– Da? a întrebat. Da?

Am spus:

– Îmi pare rău, domnule, dar noi nu vorbim suedeza.

– Păi, sigur că nu. Nici eu. Cine naiba vorbește suedeza? Lucrul important nu este ce prostii spun vocile, ci ceea ce simt. Cu certitudine știți că nu există decât două sentimente, iubirea și frica, și că Afasi och Filthy navighează printre ele cu genul acela de ușurință pe care pur și simplu n-o întâlnești în muzica hip-hop din afara Suediei. Să o pun din nou?

– Glumiți? l-a întrebat Gus.

– Poffim?

– Acesta e vreun fel de spectacol?

El s-a uitat la Lidewij și a întrebat-o:

– Este?

– Mă tem că nu, a răspuns Lidewij. El nu e mereu... asta e neobișnuit.

– O, taci din gură, Lidewij! Rudolf Otto a spus că, dacă n-ai întâlnit numinosul, dacă n-ai experimentat o întâlnire nonrațională cu *mysterium tremendum*, atunci opera lui n-a fost pentru tine. Și vă spun eu, tinerii mei prieteni, că,

dacă nu puteți auzi răspunsul sfidător al lui Afasi och Filthy la frică, atunci opera mea nu e pentru voi.

Nu pot sublinia asta îndeajuns: era o piesă rap absolut normală, numai că era în suedeză.

– Ăăă... am spus. Așadar, în legătură cu *O durere supremă*. Mama Annei, când cartea se termină, e pe punctul de a...

Van Houten m-a întrerupt, bătând în pahar până ce Lidewij i l-a umplut iar.

– Prin urmare, Zenon este cel mai bine cunoscut pentru paradoxul său cu țestoasa. Să ne închipuim că sunteți la o întrecere cu o țestoasă. Țestoasa are un avans de zece metri. În răstimpul necesar ca voi să parcurgeți acei zece metri, țestoasa s-a mai deplasat probabil încă un metru. Apoi, în timpul care vă trebuie să acoperiți acea distanță, țestoasa ajunge puțin mai departe și tot așa la nesfârșit. Sunteți mai iuți decât o țestoasă, dar nu puteți niciodată s-o ajungeți din urmă; nu puteți decât să-i reduceți avansul. Desigur, puteți trece de țestoasă fără să contemplați mecanica implicată, dar întrebarea referitoare la cum puteți face asta se dovedește a fi incredibil de complicată și nimeni n-a rezolvat-o cu adevărat până ce Cantor ne-a arătat că unele infinități sunt mai mari decât alte infinități.

– Ăăă... a fost tot ce-am reușit să spun.

– Presupun că asta răspunde întrebărilor voastre, a zis el încrezător, apoi a sorbit generos din pahar.

– Nu tocmai, i-am spus. Noi ne întrebam, după sfârșitul cărții *O durere supremă*...

– Dezaprob totul din acel roman putred, a spus Van Houten, întrerupându-mă.

– Ba nu, i-am spus.

– Poffim?

– Nu, așa ceva nu se poate accepta, i-am spus. Înțeleg că povestea se termină în mijlocul narațiunii deoarece Anna moare sau ajunge mult prea bolnavă pentru a continua, dar ați zis că ne veți spune ce i se întâmplă fiecăruia și acesta este motivul pentru care suntem aici, iar noi, eu, am nevoie să-mi spuneți.

Van Houten a oftat. După încă un pahar, a spus:

– Prea bine. A cui poveste o căutați?

– A mamei Annei, a Olandezului-cu-Lalele, a Hamsterului Sisif, vreau să spun, doar ce li se întâmplă fiecăruia.

Van Houten a închis ochii și și-a umflat obrajii atunci când a expirat, apoi s-a uitat la bârnele aparente care traversau tavanul.

– Hamsterul, a zis el după o vreme. Hamsterul ajunge să fie adoptat de către Christine – care era una dintre prietenele Annei de dinainte de boală.

Asta are logică. Christine și Anna s-au jucat cu Sisif în câteva scene.

– El este adoptat de către Christine și trăiește încă doi ani după sfârșitul romanului și moare fericit în somnul lui de hamster.

Acum, chiar că ajungeam undeva.

– Grozav, i-am spus. Grozav. Bine, așadar, Olandezul-cu-Lalele. Este un fost pușcăriaș? Se căsătorește cu mama Annei?

Van Houten continua să privească fix bârnele tavanului. A băut din pahar, care era din nou aproape gol.

– Lidewij, nu pot s-o fac. Nu pot. Nu pot.

Și-a coborât privirea la nivelul privirii mele.

– Nimic nu i se întâmplă Olandezului-cu- Lalele. Nu este un fost pușcăriaș și niciun pușcăriaș; el e Dumnezeu. El este o reprezentare metaforică evidentă și lipsită de ambiguitate a lui Dumnezeu și a întrebă ce i se întâmplă lui este echivalent intelectual cu a întrebă ce li se întâmplă ochilor fără trup ai doctorului T.J. Eckleburg din *Gatsby*. Dacă el și mama Annei se căsătoresc? Vorbim despre un roman, dragă copilă, nu despre vreo întreprindere istorică.

– Da, bine, dar cu siguranță că trebuie să vă fi gândit ce li se întâmplă, ca personaje, vreau să spun, adică independent de sensurile metaforice sau ce-or mai fi ele.

– Ei sunt ficțiuni, a replicat el, bătând din nou în pahar. Nu li se întâmplă nimic.

– Ați zis că îmi veți spune, am insistat eu.

Mi-am amintit să fiu categorică. Vroiam să-i mențin atenția la întrebările mele.

– Poate, dar aveam impresia greșită că nu erați capabili să întreprindeți un voiaj transatlantic. Încercam să vă ofer o mângâiere, așa cred, dar ar fi trebuit să am destulă minte încât să nu fi încercat. Totuși, ca să fiu cât se poate de sincer, această idee copilărească cum că autorul ar avea o pătrundere psihologică specială în mintea personajelor din roman e caraghioasă. Acest roman, draga mea, a fost alcătuit din mâzgălituri pe hârtie. Personajele care îl populează nu au nicio viață în afara mâzgălelilor. Ce li s-a întâmplat? Au încetat cu toatele să mai existe în clipa în care romanul s-a încheiat.

– Ba nu, i-am spus, ridicându-mă de pe canapea. Nu, asta înțeleg, dar este imposibil să un vă imaginați un viitor pentru ele. Sunteți persoana cea mai indicată care să-și imagineze acel viitor. Ceva i s-a întâmplat mamei Annei.

Fie s-a căsătorit, fie nu s-a căsătorit. Fie s-a mutat în Olanda cu Olandezul-cu-Lalele, fie n-a făcut-o. Fie a mai avut și alți copii, fie n-a mai avut. Vreau să știu ce i se întâmplă.

Van Houten și-a ținut buzele.

– Regret că nu pot să cedez capriciilor tale copilărești, însă refuz să te compătinesc în maniera în care ești atât de obișnuită.

– Nu vreau compătimirea dumneavoastră, i-am spus.

– La fel ca toți copiii bolnavi, mi-a răspuns el imperturbabil, spui că nu vrei compasiune, dar însăși existența ta depinde de asta.

– Peter! l-a atenționat Lidewij, dar el a continuat, în timp ce stătea tolănit acolo, cuvintele devenind tot mai înclieate în gura lui de bețiv.

– Inevitabil, copiii bolnavi devin prizonieri: ești condamnată să-ți trăiești tot restul zilelor drept copilul care erai atunci când ai fost diagnosticată, copilul care crede că există viață după ce romanul se termină. Iar noi, adulții, te compătimim pentru asta și, ca atare, plătim pentru tratamentele tale, pentru mașinăriile de oxigen. Îți dăm mâncare și apă cu toate că se presupune că nu vei trăi suficient de mult timp încât...

– Peter! a țipat Lidewij la el.

– Ești un efect secundar, a continuat Van Houten, al unui proces evolutiv căruia puțin îi pasă de fiecare individ în parte. Ești un experiment eșuat al mutației.

– Demisionez! a strigat Lidewij.

Avea lacrimi în ochi. Însă eu nu eram supărată. El căuta calea cea mai dureroasă în care să spună adevărul, dar, desigur, deja eu cunoșteam adevărul. Ani de zile mă zgâisem la tavanul din dormitorul meu și la cel de la terapie

intensivă, așa încât descoperisem, cu mult timp în urmă, cele mai dureroase modalități în care să-mi imaginez propria-mi boală. Am pășit spre el.

– Ascultă, ticălosule, i-am spus, tu n-ai să-mi spui niciun lucru despre boală pe care eu să nu-l știu deja. De la tine vreau să știu un singur lucru înainte să ies pentru totdeauna din viața ta: Ce se întâmplă cu mama Annei?

A schițat o ușoară mișcare de înălțare a bărbiei sale gușate spre mine, apoi a ridicat din umeri.

– Nu-ți mai pot spune ce se întâmplă cu ea, așa cum nu-ți pot spune ce se întâmplă cu naratorul lui Proust sau cu sora lui Holden Caulfield sau cu Huckleberry Finn după ce o șterge spre teritorii.

– Prostii! Astea-s prostii. Spune-mi odată! Inventează ceva!

– Ba nu, și ți-aș rămâne îndatorat dacă n-ai vorbi urât în casa mea. Nu e un comportament demn de o doamnă.

Tot nu eram supărată. Mai precis, eram deosebit de concentrată să obțin ceea ce mi se promisese. În mine s-a stârnit ceva și m-am aplecat și l-am pocnit peste mâna lui umflată care ținea paharul cu scotch. Ceea ce rămăsese din băutura i-a sărit pe întinderea vastă a feței sale, paharul legănându-i-se pe nas și făcând o piruetă în aer ca la balet, aterizând apoi și spărgându-se la impactul cu scândurile dure ale anticei podele.

– Lidewij, a spus Van Houten calm, o să vreau un Martini, te rog. Doar un strop de vermut.

– Am demisionat, i-a răspuns Lidewij după o clipă.

– Nu fi ridicolă!

Nu știam ce să fac. Să fiu drăguță nu fusese de folos. Să fiu rea nu dăduse roade. Vroiam un răspuns. Venisem atâta drum, deturnându-i Dorința lui Augustus. Vroiam să știu.

– Te-ai oprit vreodată să te gândești, a spus el, articulând neclar cuvintele, de ce îți pasă atât de mult de caraghioasele tale de întrebări?

– Mi-ai promis! am țipat, auzind vaietele neputincioase ale lui Isaac din Seara Trofeelor Sparte.

Van Houten n-a răspuns. Continuam să stau deasupra lui, așteptând ca el să-mi spună ceva, când am simțit pe braț mâna lui Augustus. M-a tras spre ușă, iar eu l-am urmat, în timp ce Van Houten bolborosea ceva spre Lidewij despre ingratitudinea adolescenților contemporani și despre moartea societății politicoase, iar Lidewij, cumva isterică, țipa la el, într-un schimb rapid de replici în olandeză.

– Va trebui s-o scuzați pe fosta mea asistentă, a spus el. Olandeza nu este atât de mult o limbă pe cât este o suferință pentru gât.

Augustus m-a tras din cameră și m-a scos pe ușă în dimineața târzie și sub ploaia de confetti din ulmi.

* * *

Pentru mine nu exista ceea ce se numește o evadare rapidă, dar ne-am croit drumul în jos, pe scări. Augustus îmi ținea căruciorul și am luat-o înapoi spre Filosoof pe un trotuar cu denivelări format din cărămizi dreptunghiulare întrepătrunse. Pentru prima dată de la întâmplarea cu leagănul, am început să plâng.

– Hei, a spus el atingându-mă pe talie. Hei! E în regulă.

Am dat aprobator din cap și mi-am șters fața cu dosul mâinii.

– E un om rău.

Am dat din nou din cap.

– Voi scrie eu un epilog pentru tine, a spus Gus.

Asta m-a făcut să plâng și mai tare.

– Promit, a zis el. Promit. Mai bun decât orice rahat ar putea scrie bețivanul ăsta. Creierul lui e găurit ca un șvaițer. Nici măcar nu-și amintește că a scris cartea. Eu pot să scriu o poveste de zece ori mai bună decât tipul ăla. Va fi sânge și măruntaie și sacrificiu. *O durere supremă se întâlnește cu Prețul zorilor. O să-ți placă.*

Dădeam întruna din cap, prefăcându-mă că zâmbesc, apoi el m-a îmbrățișat, brațele lui puternice trăgându-mă la pieptul lui musculos, iar eu am suspinat puțin cu nasul în tricoul lui polo, dar mi-am revenit cât să-i spun:

– Ți-am irosit Dorința pe ticălosul ăsta.

– Hazel Grace! Ba nu. Te asigur că mi-ai irosit singura și unica mea Dorință, dar n-ai irosit-o pe el. Ai irosit-o pe noi.

Am auzit în spatele nostru un zgomot de tocuri înalte alergând. M-am întors. Era Lidewij, cu rimelul întins pe obraji, îngrozită la culme, alergând pe trotuar după noi.

– Poate că ar trebui să mergem la Anne Frank Huis, a spus Lidewij.

– Eu nu mă duc nicăieri cu monstrul ăla, a spus Augustus.

– El nu este invitat, a zis Lidewij.

Augustus a continuat să țină, protector, cealaltă mână pe obrazul meu.

– Nu cred... a început el, dar l-am întrerupt.

– Ar trebui să mergem.

Încă vroiam niște răspunsuri de la Van Houten, dar nu era tot ceea ce vroiam. Mai aveam numai două zile în Amsterdam cu Augustus Waters și nu vroiam să las un bătrân trist să mi le strice.

Lidewij conducea un Fiat gri demodat, cu un motor care suna ca vocea unei fetițe bucuroase. Mergând pe străzile din Amsterdam, Lidewij își cerea întruna scuze pe un ton apăsător:

– Îmi pare tare rău. Nu există nicio scuză. El e foarte bolnav. Am crezut că întâlnirea cu voi avea să-l ajute, dacă ar vedea că opera lui a dat formă unor vieți reale, dar... îmi pare foarte rău. Este foarte, foarte jenant.

Nici Augustus și nici eu n-am spus nimic. Stăteam în spatele lui. Mi-am strecurat mâna între scaunul lui și portieră, pipăind în căutarea mâinii lui, dar nu am găsit-o. Lidewij a vorbit mai departe:

– Am continuat să lucrez întrucât am crezut că este un geniu și pentru că salariul este foarte bun, dar a devenit un monstru.

– Cred că s-a îmbogățit destul datorită cărții ăsteia, am spus eu după o vreme.

– A, nu, nu, el face parte din familia Van Houten, a zis ea. În secolul al șaptesprezecelea, strămoșul lui a descoperit cum să amestece cacaua în apă. Unii dintre membrii familiei s-au mutat în Statele Unite, cu mult timp în urmă, iar Peter este unul dintre ei, dar a revenit în Olanda după roman. Este oaia neagră a unei mari familii.

Motorul a gemut. Lidewij a schimbat viteza și ne-am îndreptat spre un pod de peste un canal.

– Împrejurările, a zis ea. Împrejurările l-au făcut atât de crud. El nu este un om rău, dar azi n-am crezut... când a

spus lucrurile alea groaznice, nu mi-a venit să cred. Îmi pare tare rău. Tare, tare rău.

Am fost nevoiți să parcăm la o stradă distanță de Casa Anne Frank și, în timp ce Lidewij stătea la coadă la bilete, eu m-am așezat jos, cu spatele rezemat de un copăcel, uitându-mă la ambarcațiunile-case amarate pe canalul Prinsengracht. Augustus stătea în picioare, deasupra mea, descriind cercuri largi cu căruciorul meu pentru oxigen, privind pur și simplu roțile care se învârteau. Vroiam să se așeze alături de mine, dar știam că era dificil pentru el să stea jos și chiar și mai greu să stea în picioare, cu spatele drept.

– Ești bine? m-a întrebat el, uitându-se în jos la mine.

Am ridicat din umeri și am întins mâna spre gamba lui. Era piciorul fals, dar m-am ținut de acesta. El s-a uitat la mine.

– Vroiam... am început eu.

– Știu, mi-a zis el. Se pare că lumea nu este o fabrică de îndeplinit dorințe.

Asta m-a făcut să zâmbesc puțin. Lidewij s-a întors cu biletele, dar avea gura strânsă de îngrijorare.

– Nu există lift, a spus ea. Îmi pare foarte, foarte rău.

– E în regulă, i-am zis.

– Ba nu, sunt multe trepte, a spus ea. Trepte abrupte.

– E în regulă, am repetat.

Augustus a dat să spună ceva, dar l-am întrerupt.

– E ok. Pot s-o fac.

Am început dintr-o încăpere cu un film despre evreii din Olanda, despre invazia nazistă și despre familia Frank. Apoi am urcat în casa de pe canal, unde Otto Frank își avea afacerea. Treptele erau abrupte, atât pentru mine, cât și

pentru Augustus, dar eu mă simțeam puternică. Curând, mă zgâiam la faimoasa bibliotecă care îi ascunsese pe Anne Frank, familia ei și încă alți patru. Biblioteca era pe jumătate deschisă, iar în spatele ei se găsea un șir și mai abrupt de trepte, pe care încăpea numai o persoană. În jurul nostru mai erau și alți vizitatori, iar eu nu vroiam să întrerup procesiunea, dar Lidewij a spus:

– Dacă ați vrea să aveți puțină răbdare, vă rog, iar eu am început să urc, Lidewij în spatele meu ducând căruciorul, iar Gus în urma ei.

Erau paisprezece trepte. M-am tot gândit la oamenii din spatele meu – erau, în cea mai mare parte, adulți, vorbind o multitudine de limbi – și simțindu-mă jenată sau, mă rog, simțindu-mă ca o stafie care și bântuie, dar și alină, însă, în cele din urmă, am reușit, apoi am ajuns într-o încăpere goală, ciudată, m-am rezemat de perete, creierul meu spunându-le plămânilor mei: *E în regulă, e în regulă, calmați-vă, e în regulă*, iar plămânii spunându-i creierului meu: *O, Doamne, murim aici*. Nici nu l-am văzut pe Augustus venind sus, dar a venit și și-a șters fruntea cu dosul mâinii, un fel de *pfui!*, și mi-a zis:

– Ești o campioană.

După câteva minute de rezemat zidul, am reușit să ajung în camera următoare, pe care Anne o împărțise cu dentistul Fritz Pfeffer. Era micuță, fără nicio mobilă. Nici n-ai fi zis că cineva locuise acolo, exceptând pozele pe care le lipise Anne pe pereți, luate din reviste și din ziare și care încă erau acolo.

O altă scară ducea spre încăperea unde locuise familia Pel, aceasta și mai abruptă decât precedentă și având optsprezece trepte – părea o scară cu trepte mobile.

– Să ne întoarcem, a spus Gus din spatele meu.

– Sunt bine, i-am răspuns în șoaptă.

Sună prostește, dar mă tot gândeam că i-o datoram ei – Annei Frank, vreau să spun – deoarece ea murise, iar eu nu, deoarece ea stătuse tăcută și ținuse storiile trase și făcuse totul bine și tot murise, așa că trebuia să urc și să văd restul lumii în care trăise în toți acei ani, înainte să fi venit cei de la Gestapo.

Am început să urc treptele, târându-mă pe ele așa cum ar fi făcut-o un copil, lent la început ca să pot respira, dar apoi mai iute, căci știam că nu puteam să respir și vroiam să ajung până sus înainte ca totul să cedeze. Întinericul îmi acapara treptat câmpul vizual pe măsură ce eu mă forțam să urc, optsprezece trepte, abrupte ca dracu. În cele din urmă, m-am cățărat mai mult oarbă și îngreșoșată, mușchii brațelor și picioarelor țipând după oxigen. Pe peretele de deasupra mea se afla o casetă goală, din sticlă, și m-am holbat prin ea la tavan, încercând să nu leșin.

Lidewij s-a ghemuit lângă mine, zicând:

– Ai ajuns în vârf, asta-i tot, iar eu am dat aprobator din cap.

Eram vag conștientă de adulții din jurul nostru care se uitau la mine îngroziți; de Lidewij care vorbea în liniște într-o limbă, apoi în alta și în alta diverșilor vizitatori; de Augustus care stătea în picioare deasupra mea, cu mâna pe creștetul meu, mângâindu-mă pe păr.

După un timp, Lidewij și Augustus m-au ridicat în picioare și am văzut ce era protejat de caseta din sticlă: urmele de creion de pe tapetul de hârtie care marcau înălțimea tuturor copiilor, pe măsură ce crescuseră în acea anexă, în

perioada în care locuiseră acolo, centimetru după centimetru, până ce nu mai aveau să crească deloc.

De acolo, am părăsit zona în care locuiseră cei din familia Frank, dar încă ne aflam în muzeu: un coridor lung, îngust, prezenta pozele fiecăruia dintre cei opt locuitori din anexă și descria cum și unde și în ce fel muriseră.

– Unicul membru al familiei care a supraviețuit războiului, ne-a spus Lidewij, referindu-se la tatăl Annei, Otto. Vocea îi era șoptită, de parcă ne-am fi aflat în biserică.

– Dar el n-a supraviețuit unui război, nu chiar, a spus Augustus. A supraviețuit unui genocid.

– Adevărat, a spus Lidewij. Nu știu cum poți să trăiești fără familia ta. Chiar nu știu.

Pe măsură ce citeam despre fiecare dintre cei șapte care muriseră, m-am gândit la Otto Frank care nu mai era tată, rămânând cu un jurnal în locul soției și al celor două fiice. La capătul coridorului, o carte uriașă, mai mare decât un dicționar, conținea numele celor 103.000 de morți din Olanda din timpul Holocaustului. (Numai 5.000 dintre evreii deportați, explica o etichetă, supraviețuiseră. 5.000 de Otto Frank.) Cartea era deschisă la pagina cu numele Annei Frank, dar ceea ce m-a surprins a fost faptul că imediat sub numele ei erau patru de Aron Frank. Patru. Patru Aron Frank fără muzeu, fără repere istorice, fără nimeni care să-i jelească. M-am decis în liniște să-mi amintesc și să mă rog pentru cei patru Aron Frank cât timp eram prin zonă. (Poate unii oameni au nevoie să creadă într-un Dumnezeu omnipotent și grozav pentru a se ruga, însă eu nu.)

Când am ajuns la capătul încăperii, Gus s-a oprit și m-a întrebat:

– Ești bine?

Am dat din cap că da. A făcut un gest spre poza Annei.

– Partea cea mai rea este că ea a apucat să trăiască puțin, știi? A murit la câteva săptămâni după eliberare.

Lidewij a făcut câțiva pași pentru a vedea un film, iar eu l-am apucat pe Augustus de mână atunci când am intrat într-o încăpere mansardată, în formă de A, unde se aflau câteva scrisori ale lui Frank Otto, pe care le scrisese oamenilor, în timp ce-și căutase fiicele luni în șir. Pe peretele din mijlocul încăperii, se proiecta un film video cu Frank Otto. Vorbea în engleză.

– Mai există și alți naziști pe care să-i vânez și să-i defer justiției? a întrebat Augustus, în timp ce se apleca deasupra vitrinelor pentru a citi scrisorile lui Otto și răspunsurile devastatoare că nu, nimeni nu-i văzuse copiii după eliberare.

– Cred că au murit cu toții. Dar nu e ca și cum naziștii ar deține monopolul asupra răului.

– Adevărat, a spus el. Hazel Grace, asta ar trebui să facem: ar trebui să facem o echipă și să fim un duo de membri infirmi ai comitetului vigilenței publice și să străbatem lumea, îndreptând nedreptățile comise, apărându-i pe cei slabi, protejându-i pe cei aflați în pericol.

Deși era visul lui și nu al meu, m-am lăsat legănată de el. La urma urmelor, și el se lăsase legănat de al meu.

– Neînfricarea ne va fi arma secretă, i-am spus.

– Povestea faptelor noastre va supraviețui atâta timp cât oamenii vor avea glas, a spus el.

– Și chiar și după aceea, când roboții își vor aminti de absurditatea sacrificiului și a compasiunii umane, ei își vor aminti de noi.

– Vor robo-râde de nebunia noastră cutezătoare, a spus el. Dar ceva în inimile lor de roboți de fier va tânji să fi trăit și să fi murit așa ca noi: într-o călătorie de eroi.

– Augustus Waters, am spus eu, uitându-mă la el, gândindu-mă că nu se poate să săruți pe cineva în Casa Anne Frank, apoi gândindu-mă că Anne Frank, la urma urmelor, sărutase pe cineva în Casa Anne Frank și că probabil nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să știe că locuința ei se transformase într-un loc unde cei tineri și iremediabil defectați se scufundă în iubire.

– Trebuie să spun, zicea Otto Frank în film în engleza lui cu accent, că am fost foarte surprins de gândirea profundă de care dădea Anne dovadă.

Apoi ne-am sărutat. Mâna mea dăduse drumul căruciorului de oxigen și l-am cuprins pe după gât, iar el m-a tras de talie, făcându-mă să mă ridic în vârful picioarelor. Când buzele lui întredeschise le-au întâlnit pe ale mele, am început să simt că-mi pierd suflul într-un mod nou și fascinant. Spațiul din jurul nostru s-a evaporat și, preț de o secundă ciudată, chiar mi-a plăcut de corpul meu; chestia asta ruinată de cancer, cu care petrecusem ani la rând târând-o după mine, părea brusc să merite zbaterea, să merite tuburile din piept și branulele și trădarea fizică, neîncetată, a tumorilor.

– Era o Anne destul de diferită de cea pe care o cunoscusem ca fiica mea. Ea n-a dezvăluit niciodată acest gen de trăiri interioare, a continuat Otto Frank.

Sărutul a durat o veșnicie, în timp ce Otto Frank continua să vorbească în spatele meu.

– Și concluzia mea este, a spus el, de vreme ce am fost în termeni foarte buni cu Anne, că cei mai mulți dintre părinți nu-și cunosc cu adevărat copiii.

Mi-am dat seama că țineam ochii închiși și i-am deschis. Augustus se zgâia la mine, ochii lui albaștri mai aproape de mine decât fuseseră vreodată, iar în spatele lui, o mulțime de oameni pe trei rânduri ne înconjuraseră cumva. Erau supărați, așa am crezut. Îngroziți. Acești adolescenți, cu hormonii lor, giugiulindu-se sub un proiector care difuza vocea frântă a unui fost tată.

M-am desprins de Augustus, iar el m-a sărutat pe furiș pe frunte, în timp ce eu mă uitam țintă la papucii mei. Apoi, oamenii au început să aplaude. Toți oamenii, toți acești adulți, pur și simplu au început să aplaude, iar unul, cu un accent european, a strigat:

– Bravo!

Augustus, zâmbind, a făcut o reverență. Și eu m-am aplecat ușor, râzând, gest care a fost întâmpinat cu un nou ropot de aplauze.

Ne-am croit drum în jos, pe scări, lăsându-i pe adulți să coboare primii și, chiar înainte să ajungem la cafenea (unde, slavă Domnului!, am luat un lift care ne-a dus la parter și la magazinul de suvenire), am văzut pagini din jurnalul Annei și, de asemenea, cartea ei de citate nepublicată. Aceasta se întâmpla să fie deschisă la o pagină cu citate din Shakespeare. *Tăria, chiar și ea, ademenită/ Adesea poate fi*, scrisese ea.

Lidewij ne-a dus cu mașina la hotelul Filosoof. Afară ploua, iar eu și Augustus am stat în picioare pe trotuarul din cărămizi, ploaia udându-ne încet.

Augustus:

– Probabil că trebuie să te odihnești.

Eu:

– Sunt bine.

Augustus:

– Bine. (Pauză.) La ce te gândești?

Eu:

– La tine.

Augustus:

– La ce anume legat de mine?

Eu:

– *Nu știu ce să aleg/ Frumusețea inflexiunilor/ Sau frumusețea insinuărilor,/ Mierla fluierând/ Sau imediat după.*

Augustus:

– Doamne, ce sexy ești!

Eu:

– Am putea merge în camera ta.

Augustus:

– Am auzit și idei mai proaste.

Ne-am strecurat împreună în ascensorul micuț. Toate suprafețele, inclusiv podeaua, erau acoperite de oglinzi. A trebuit să tragem de uși să intrăm, apoi vechitura scârțâitoare a urcat lent la etajul al doilea. Eram obosită și transpirată și îngrijorată că în general arătam și miroseam greșos, dar chiar și așa, l-am sărutat în lift, apoi el s-a desprins și a arătat spre oglindă și a spus:

– Uite, Hazel la infinit.

– Unele infinități sunt mai mari decât alte infinități, am rostit tărăgănat, imitându-l pe Van Houten.

– Ce clovn ticălos, a spus Augustus, și ne-a trebuit tot timpul și încă și mai mult de atât să ajungem la etajul al doilea.

În cele din urmă, ascensorul s-a oprit hurducăindu-se, iar el a împins o ușă cu oglindă, deschizând-o. Când era pe jumătate deschisă, a tresărit de durere și, preț de o clipă, a slăbit presiunea asupra.

– Ești bine? I-am întrebat.

După o secundă, mi-a spus:

– Da, da, cred că e din cauza faptului că ușa e grea.

A împins iar și a deschis-o complet. M-a lăsat pe mine să ies prima, desigur, dar apoi, eu n-am știut în ce parte s-o iau, așa că am așteptat lângă lift, iar el a rămas și el acolo, cu fața contorsionată, și eu l-am întrebat din nou:

– Ești bine?

– Mi-am ieșit puțin din formă, Hazel Grace. Totul e bine.

Stăteam pur și simplu pe hol, iar el nu mă conducea spre camera lui sau ceva de genul ăsta, iar eu nu știam unde era camera lui și, deoarece impasul se prelungea, devenisem convinsă că el încerca să se gândească la o modalitate prin care să nu se cupleze cu mine, că ar fi trebuit ca din capul locului să nu fi sugerat asta, că nu era ceva potrivit unei doamne și că, prin urmare, îl dezgustasem pe Augustus Waters, care stătea acolo, uitându-se la mine fără să clipească, încercând să găsească o modalitate de a se extrage politicos din situație. Și apoi, după o veșnicie, a spus:

– E deasupra genunchiului, e ușor ascuțit și după aia nu e decât piele. Există o cicatrice urâtă, dar pur și simplu arată ca...

– Poffim? I-am întrebat.

– Piciorul meu, mi-a zis. Asta, ca să fii pregătită în caz că, vreau să spun, în caz că-l vezi sau ceva.

– O, vino-ți în fire, i-am spus și am făcut cei doi pași necesari pentru a-l săruta.

L-am sărutat apăsător, lipindu-l de perete, și am continuat să-l sărut, în timp ce el băjbaia în căutarea cheii de la cameră.

Ne-am vârat în pat, libertatea mea fiind oarecum îngrădită de oxigen, dar, chiar și-așa, am putut să stau deasupra lui, să-i scot cămașa și să-i gust pielea transpirată de sub claviculă, în timp ce-i șopteam cu gura lipită de piele, trupul lui relaxându-se atunci când m-a auzit spunându-i-o:

– Te iubesc, Augustus Waters!

A întins mâna, încercând să-mi scoată tricoul, dar s-a încurcat în tub. Am râs.

* * *

– Cum faci tu asta zilnic? m-a întrebat, în timp ce eu îmi descurcam tricoul dintre tuburi.

În mod prostesc, mi-a trecut prin minte că lenjeria mea intimă roz nu se asorta cu sutienul purpuriu, de parcă băieții ar remarca astfel de lucruri. M-am vârat sub pături și mi-am scos jeanșii și șosetele, apoi am privit cum pilota dansa, în timp ce Augustus și-a scos mai întâi jeanșii și apoi piciorul.

Stăteam întinși pe spate, unul lângă celălalt, total ascunși sub pături, iar după o clipă am întins mâna și l-am atins pe coapsă, apoi în jos, spre ciot, spre pielea groasă și cicatrizată. L-am ținut ciotul o clipă. El s-a crispat.

– Te doare? l-am întrebat.

– Nu, mi-a răspuns.

S-a întors pe o parte și m-a sărutat.

– Ești atât de sexy, i-am spus, continuând să țin mâna pe piciorul lui.

– Încep să cred că ai un fetiș cu un amputat, mi-a răspuns el, sărutându-mă întruna.

Am râs.

– Am un fetiș cu Augustus Waters, i-am explicat.

Toată afacerea a fost exact opusul a ceea ce îmi imaginasem că va fi: lent și răbdător, liniștit și nu deosebit de dureros, dar nici deosebit de extatic. Au fost o serie de probleme legate de prezervativ, la care nu mă uitasem cu deosebită atenție. Nu s-a rupt nicio grindă. Nu au existat țișete. Sincer, a fost probabil cel mai lung timp pe care l-am petrecut împreună fără să vorbim.

Numai un singur lucru a fost conform tipicului: după aceea, când îmi culcasem capul pe pieptul lui Augustus, ascultându-i bătăile inimii, Augustus a spus:

– Hazel Grace, literalmente, nu-mi pot ține ochii deschiși.

– Întrebuintare greșită a literalității, i-am spus.

– Ba nu, a spus el. Tare. Obosit.

Și-a întors fața de la mine, iar eu mi-am lipit urechea de pieptul lui, ascultând cum plămâni îi intrau în ritmul somnului. După o vreme, m-am ridicat, m-am îmbrăcat, am găsit hârtia de scris a hotelului Filosoof și i-am scris o scrisoare de dragoste:

Scumpul meu Augustus

tipi de șaptesprezece ani
cu un singur picior

A ta,
Hazel Grace

CAPITOLUL 13

În dimineața următoare, ultima noastră zi plină în Amsterdam, mama, Augustus și cu mine am mers pe jos jumătatea de stradă care ne despărțea de Vondelpark, unde am descoperit o cafenea la umbra unui muzeu olandez de film național. La niște latte-uri – care, după cum ne-a explicat chelnerul, erau numite de către olandezi *cafea greșită*, căci aveau mai mult lapte decât cafea –, am stat la umbra dantelată a unui castan uriaș și i-am povestit mamei întâlnirea cu marele Peter Van Houten. Am făcut povestirea amuzantă. Ai de ales pe lume, așa cred, despre cum să spui povestirile triste, și-am ales varianta amuzantă: Augustus, prăbușit în scaunul de la cafenea, prefăcându-se că este Van Houten, cel cu limba

împiedicată, care rostește cuvintele tărăgănat și care nu putea nici măcar să facă efortul să se ridice din scaunul său; eu am stat în picioare să interpretez o variantă a mea, bărbătoasă, plină de amenințări deșarte și țipând: *Ridică-te, moș gras și urât!*

– I-ai spus urât? m-a întrebat Augustus.

– Las-o așa, i-am zis.

– Nu su't u'ât. Tu e'ti cea u'âtă, fată cu tub în nas.

– Ești un laș! am bâiguit eu, iar personajul lui Augustus a izbucnit în râs.

Ne-am așezat. I-am spus mamei despre Casa Anne Frank, fără a menționa sărutul.

– V-ați întors *chez Van Houten* după aceea?

Augustus nu mi-a lăsat timp nici măcar să roșesc.

– Nee, am pierdut vremea la o cafenea. Hazel m-a distrat cu diagrama lui Venn.

Mi-a aruncat o privire pe furie. Doamne, era atât de sexy!

– Sună minunat, a spus ea. Ascultați, eu am de gând să mă plimb puțin. Să vă las pe voi doi să vorbiți, i-a zis ea lui Gus pe un ton ușor tăios. Apoi, mai târziu, vom putea face un tur în barcă pe canale.

– Ăăă... bine, i-am spus.

Mama a lăsat o bancnotă de cinci euro sub farfurioara ei și m-a sărutat apoi pe creștet, șoptind:

– Te iubesc iubesc iubesc, ceea ce era de două ori mai mult ca de obicei.

Gus a arătat spre umbrele crengilor care se intersectau și apoi se separau pe asfalt.

– Frumos, nu?

– Da, i-am spus.

– Ce metaforă reușită, a murmurat el.

– Chiar așa? I-am întrebat.

– Negativul imaginii lucrurilor aduse de vânt împreună și apoi separate, a spus el.

Prin fața ochilor noștri se perindau oameni care se plimbau pe jos, cu bicicletele, cu rolele sau făceau jogging. Amsterdam era un oraș destinat mișcării și activității, un oraș care prefera să un călătorească cu mașina, așadar, în mod inevitabil, mă simțeam exclusă din el, dar, Doamne, totul era minunat – pârâiașul care își croia calea înconjurând un copac imens, un bătlan care stătea liniștit pe malul apei în căutarea micului dejun printre milioanele de petale ce pluteau pe apă.

Dar Augustus nu observase. El era prea ocupat să privească umbrele deplasându-se. Într-un sfârșit, a spus:

– Aș putea să privesc asta toată ziua, dar ar trebui să mergem la hotel.

– Avem timp? I-am întrebat.

Mi-a zâmbit trist.

– Măcar de-am avea.

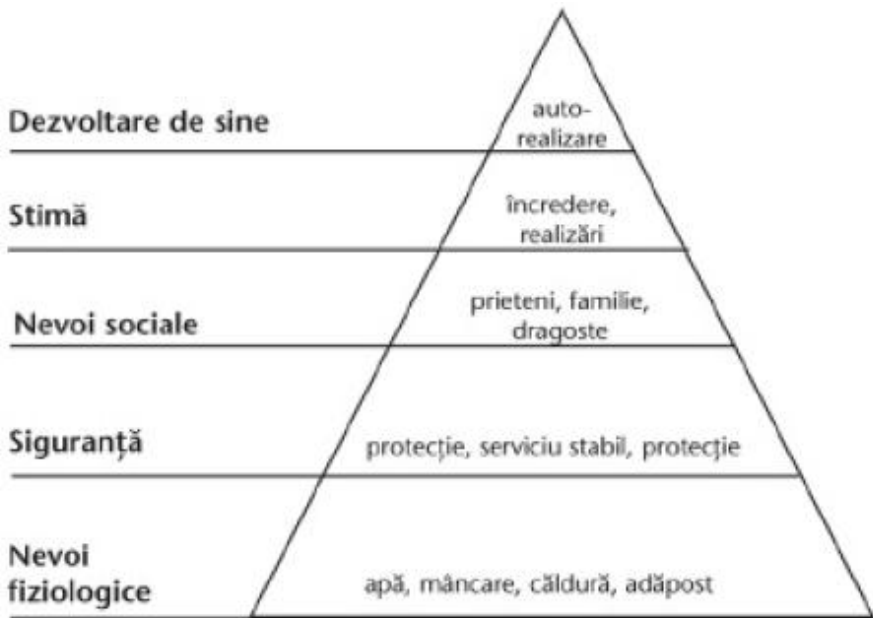
– Ce s-a întâmplat? I-am întrebat.

A dat din cap în direcția hotelului.

Am mers în tăcere, Augustus cu o jumătate de pas înaintea mea. Mi-era prea teamă să întreb dacă aveam vreun motiv să-mi fie frică.

Prin urmare, există chestia asta care se cheamă Piramida lui Maslow. Practic, Abraham Maslow a devenit celebru pentru teoria sa conform căreia anumite nevoi sau trebuințe cer să fie satisfăcute înainte să ai alte nevoi sau trebuințe. Odată satisfăcute nevoile legate de mâncare și apă, treci la următorul set de nevoi, cele legate de siguranță, apoi la următorul și la cel care urmează, dar

lucrul cel mai important, după Maslow, este că până ce trebuințele tale fiziologice nu sunt satisfăcute, nici măcar nu te poți îngriji în legătură cu necesitățile referitoare la siguranță sau cu trebuințele sociale, ca să nu mai vorbim de nevoile de transcendență, momentul când începi, de exemplu, să produci artă sau să te gândești la moralitate sau la fizică cuantică și altele de genul acesta. Arată cam așa:

Conform lui Maslow, eu eram blocată la nivelul al doilea al piramidei, incapabilă să mă simt în siguranță din pricina sănătății mele și, prin urmare, incapabilă să tind către iubire și respect și artă și orice altceva, ceea ce, cu siguranță, este o aiureală de primă mână: nevoia imperioasă de a face artă sau de a contempla filosofia nu dispare când ești bolnav. Aceste trebuințe doar devin transfigurate de boală.

Piramida lui Maslow părea să indice în mod implicit că eram mai puțin umană decât alți oameni, iar cei mai mulți dintre oameni aparent erau de acord cu el. Dar nu și Augustus. Mereu am crezut că el m-ar putea iubi deoarece și el fusese cândva bolnav. Numai că atunci mi-a trecut prin minte că el încă ar fi putut să fie.

Am ajuns în camera mea, Kierkegaard. M-am așezat pe pat, așteptând ca el să mi se alăture, dar el se așezase pe scaunul tapițat cu un model în linii șerpuite. Scaunul acela. Cât de vechi să fi fost? Cincizeci de ani?

Am simțit cum nodul din gât mi se mărea, în timp ce-l priveam scoțându-și o țigară din pachet și vârandu-și-o între buze. S-a lăsat pe spate și a oftat.

– Chiar înainte ca tu să ajungi la terapie intensivă, am simțit durerea asta în șold.

– Nu! i-am spus.

Mă cuprindea panica, mă îneca. El a aprobat din cap.

– Așa că m-am dus să fac o tomografie cu emisie de pozitroni.

S-a oprit. Și-a scos brusc țigara din gură și și-a încleștat dinții.

Îmi dedicasem o mare parte din viață încercării de a nu plânge în fața oamenilor care mă iubeau, astfel încât știam ce făcea Augustus. Îți încleștezi dinții. Te uiți în sus. Îți spui că, dacă ei te văd plângând, asta le va face rău, iar tu nu vei fi nimic altceva decât o tristețe în viețile lor și un trebuie să devii doar o tristețe, așa încât nu vei plânge și îți vei spune în sinea ta toate astea, în timp ce vei privi tavanul, apoi vei înghiți, cu toate că faringele tău refuză să se închidă și te vei uita la persoana care te iubește și îi vei zâmbi.

El și-a arborat zâmbetul lui nătâng, apoi mi-a spus:

– Luminam ca un pom de Crăciun, Hazel Grace. Conturul pieptului, al șoldului stâng, ficatul, pretutindeni.

Pretutindeni. Cuvântul a atârnat o vreme în aer. Amândoi știam ce însemna. M-am ridicat, trăgându-mi atât trupul, cât și căruciorul peste covorul care era mai bătrân decât va fi Augustus vreodată și am îngenuncheat la picioarele lui, punându-mi capul pe genunchii lui și cuprinzându-l pe după talie.

El m-a mângâiat pe păr.

– Îmi pare atât de rău, mi-a șoptit. Îmi pare rău că nu ți-am spus, mi-a zis cu o voce calmă. Probabil că mama ta știe. Felul în care m-a privit. Probabil că i-a spus mama mea sau ceva de genul ăsta. Ar fi trebuit să-ți spun. A fost prostesc. Egoist.

Știam de ce nu-mi spusese nimic, desigur: din același motiv pentru care nu voisem ca el să mă vadă la terapie intensivă. Nu puteam să fiu supărată pe el nici măcar pentru o secundă și, numai acum, că iubeam o grenadă, înțelegeam cu adevărat nesăbuința de a încerca să-i salvez pe ceilalți de propria-mi fragmentare iminentă: un puteam să fac să dispară dragostea pentru Augustus Waters și nici nu vroiam.

– Nu e drept, i-am spus. E atât de afurisit de nedrept.

– Lumea, a spus el, nu este o fabrică de îndeplinit dorințe, apoi s-a oprit o clipă, suspinând neputincios asemenea unui bubuit de tunet acompaniat de fulger – ferocitatea teribilă pe care amatorii în domeniul suferinței o iau drept slăbiciune.

M-a tras spre el hotărât, cu fața la numai câțiva centimetri de a mea:

– Mă voi lupta. Voi lupta pentru tine. Nu-ți face griji pentru mine, Hazel Grace. Sunt bine. Voi găsi o modalitate să mai stau pe aici și să te enervez multă vreme.

Eu plângeam, dar, chiar și atunci, el era puternic, ținându-mă atât de strâns încât îi vedeam mușchii viguroși ai brațelor înfășurate în jurul meu, în timp ce spunea:

– Îmi pare rău. Vei fi bine. Va fi bine. Îți promit, și mi-a zâmbit strâmb.

M-a sărutat pe frunte, apoi i-am simțit pieptul puternic coborându-i puțin.

– Bănuiesc că, la urma urmelor, am o hamartia.

După o vreme, l-am tras spre pat și stăteam amândoi acolo, culcați, în timp ce el îmi spunea că începuseră chimioterapia paliativă, dar el renunțase pentru a merge la Amsterdam, cu toate că părinții lui fuseseră furioși. Încercaseră să-l oprească până în dimineața plecării, atunci când îl auzisem strigând că lui îi aparținea corpul său.

– Am fi putut lăsa pe altă dată, i-am spus.

– Ba nu, n-am fi putut, mi-a răspuns el. Oricum, nu dădea rezultate. Știi, simțeam că nu dă rezultate.

Am dat aprobator din cap.

– Toată chestia e o mare aiureală, i-am spus.

– Ei vor încerca altceva când voi ajunge acasă. Întotdeauna le vin alte idei.

– Da, i-am spus, fiind eu însămi un soi de cobai pe care se făceau experimente.

– Te-am cam înșelat lăsându-te să crezi că te îndrăgostești de o persoană sănătoasă, mi-a spus.

Am ridicat din umeri.

– Și eu aș fi făcut la fel.

– Ba nu, tu n-ai fi făcut-o, dar nu putem să fim toți la fel de grozavi ca tine.

M-a sărutat, apoi a făcut o grimasă.

– Te doare? I-am întrebat.

– Nu. Doar că...

A privit lung tavanul, înainte să spună:

– Îmi place lumea asta. Îmi place să beau șampanie. Îmi place să nu fumez. Îmi place să aud olandezii vorbind olandeza. Și acum... Nici măcar n-am parte de o bătălie. N-am parte de o luptă.

– Ba trebuie să te bați cu cancerul, i-am spus. Asta e bătălia ta și vei continua să lupti.

Uram când oamenii încercau să mă convingă să mă pregătesc pentru luptă, dar oricum eu i-o făceam lui.

– Tu... tu vei... vei trăi cea mai bună viață azi. Acum acesta e războiul tău.

Mă disprețuiam pentru sentimentul siropos, dar ce altceva aveam?

– Ce mai război! a spus el nepăsător. Cu ce mă lupt? Cu cancerul meu. Și ce este cancerul meu? Cancerul meu e propria mea persoană. Tumorile sunt făcute din mine. Sunt făcute din mine, la fel de sigur cum creierul și inima mea sunt făcute din mine. E un război civil, Hazel Grace, cu un învingător stabilit dinainte.

– Gus, am început eu.

Nu puteam să-i mai spun nimic altceva. Era prea isteț pentru genul de consolare pe care puteam eu să i-o ofer.

– Sunt bine, mi-a zis.

Dar nu era. După o clipă, a continuat:

– Dacă te duci la Rijksmuseum, ceea ce aș fi vrut cu adevărat să fac – dar pe cine încercăm noi să păcălim,

niciunul dintre noi nu poate merge pe jos printr-un muzeu. Dar, oricum, înainte să plecăm, m-am uitat la colecție. Dacă va fi să te duci, și să sperăm că te vei duce într-o bună zi, vei vedea o mulțime de picturi ale unor oameni care au murit. Îl vei vedea pe Iisus pe cruce și vei vedea un tip care este înjunghiat în gât și vei vedea oameni care mor pe mare și în luptă și o paradă a martirilor, dar niciun singur copil cu cancer. Nimeni bolnav de ciumă sau de vărsat-de-vânt sau de febră galbenă sau de orice altceva, căci nu e nimic glorios într-o boală. Nu există niciun sens în asta. Nu este nicio onoare să mori de.

Abraham Maslow, ți-l prezintă pe Augustus Waters, a cărui curiozitate existențială a făcut ca aceea a fraților săi bine hrăniți, preaiubiți, sănătoși să pălească. În timp ce masele de oameni au continuat să-și ducă viețile superficiale de consum monstruos, Augustus Waters a studiat de la distanță colecția de la Rijksmuseum.

– Ce e? m-a întrebat Augustus, după un timp.

– Nimic, i-am răspuns. Eu doar...

Nu puteam să termin fraza, nu știam cum.

– Eu sunt foarte, foarte atașată de tine.

Mi-a zâmbit cu o jumătate de gură, cu nasul la câțiva centimetri de al meu.

– Sentimentul este reciproc. Nu cred că poți să faci abstracție de el și să mă tratezi de parcă un sunt pe moarte.

– Nu cred că ești pe moarte, i-am spus. Cred că ai fost numai atins de cancer.

A surâs. Umor Gallows.

– Sunt într-un montagă rusă care doar urcă, mi-a spus.

– Și sunt privilegiul și responsabilitatea mea de a merge până la capăt cu tine, i-am spus.

– Ar fi oare total grotesc să încercăm să avem o relație?

– Nu există a încerca, i-am răspuns. Există numai a face.

CAPITOLUL 14

În zborul către casă, la șase mii de metri deasupra plafonului de nori care erau la trei mii de metri deasupra pământului, Gus a spus:

– Obişnuiam să cred că ar fi amuzant să trăiești pe un nor.

– Da, i-am spus. Ca și cum ar fi una dintre acele mașinării gonflabile de mers ca pe Lună, numai că pentru totdeauna.

– Pe de altă parte, la ora de științe de la gimnaziu, domnul Martinez a întrebat care dintre noi a avut vreodată fantezii despre a trăi în nori și toată lumea a ridicat mâna. Apoi, domnul Martinez ne-a spus că în nori vântul bate cu două sute de kilometri la oră și că temperatura este de minus treizeci de grade și că nu există oxigen și că am muri cu toții în câteva secunde.

– Pare a fi un tip de treabă.

– S-a specializat în uciderea viselor, Hazel Grace, dă-mi voie să-ți spun. Crezi că vulcanii sunt grozavi? Spune-le asta celor zece mii de cadavre ținând din Pompei. Încă mai crezi în secret că există un element de magie în lumea asta? Toate nu sunt altceva decât molecule lipsite de suflet care se ciocnesc unele de altele la întâmplare. Îți faci griji legate de cine te va îngriji când părinții tăi vor muri? Bine faci, căci ei vor fi hrană viermilor în plenitudinea timpului.

– Ignoranța este o binecuvântare, i-am spus.

O stewardesă a trecut pe culoar cu un cărucior de băuturi, șoptind:

– Băuturi? Băuturi? Băuturi? Băuturi?

Gus s-a aplecat peste mine, ridicând mâna.

– Ne puteți da, vă rog, niște șampanie?

– Aveți douăzeci și unu de ani? a întrebat ea nesigură.

Mi-am rearanjat, în mod vădit, bobیțele în nări. Stewardesa a zâmbit, apoi i-a aruncat o privire mamei mele, care dormea.

– N-o să se supere? a întrebat ea, referindu-se la mama.

– Nu, i-am spus.

Așa că ne-a turnat șampanie în două pahare din plastic. Avantajele cancerului.

Gus și cu mine am toastat.

– În cinstea ta, i-am spus, ciocnindu-mi paharul de al lui.

Am sorbit amândoi. Stele mai palide decât cele de care avusesem parte la Oranjee, dar suficient de bune de băut.

– Știi, mi-a spus Gus, tot ceea ce a spus Van Houten era adevărat.

– Poate, dar el nu trebuia să fie așa de ticălos în legătură cu asta. Nu-mi vine să cred că și-a imaginat un viitor pentru Hamsterul Sisif, nu și pentru mama Annei.

Augustus a ridicat din umeri. Părea, deodată, să-și fi pierdut concentrarea.

– Ești bine? l-am întrebat.

A clătinat din cap de-abia perceptibil.

– Doare, a spus.

– Pieptul?

A dat din cap a încuviințare. Pumnii strânși. Mai târziu, avea să o descrie ca pe un bărbat gras cu un singur picior,

încălțat cu un pantof cu toc cui, stând în mijlocul pieptului său. Am așezat măsura la locul ei și m-am aplecat în față să caut pastilele în rucsacul lui. A înghițit una cu șampanie.

– Bine? l-am întrebat din nou.

Gus ședea acolo, strângând și desfăcând pumnul, așteptând ca medicamentul să-și facă efectul, medicament care nu-i înlătura durerea, ci mai mult îl distanța de ea (și de mine).

– Era de parcă ar fi fost ceva personal, a spus Gus liniștit. De parcă ar fi fost furios pe noi dintr-un anume motiv. Van Houten, vreau să spun.

A băut restul de șampanie cu o serie de înghițituri rapide și, curând, a adormit.

Tata ne aștepta în zona de sosire a bagajelor, stând între toți șoferii de limuzină îmbrăcați în costume, ținând pancarte cu numele de familie ale pasagerilor pe care îi așteptau: Johnson, Barrington, Carmichael. Tata avea și el propria lui pancartă: Minunata mea familie, așa scria pe aceasta, și dedesubt: (Și Gus).

L-am îmbrățișat, iar el, desigur, a început să plângă. În timp ce mergeam spre casă, Gus și cu mine i-am spus tatei povești despre Amsterdam, dar, abia acasă, îmbrățișându-l pe Philip și uitându-mă la buna și bătrâna televiziune americană împreună cu tata și mâncând pizza din șervețele ținute în poală, i-am spus despre Gus.

– Gus are o recidivă, i-am zis.

– Știu, a spus el.

S-a grăbit spre mine, apoi a adăugat:

– Mama lui ne-a spus înainte de excursie. Îmi pare rău că nu ți-am spus. Eu... îmi pare rău, Hazel.

O vreme, n-am spus nimic. Emisiunea la care ne uitam era despre oameni care încercau să aleagă casa pe care s-o cumpere.

– Așa că am citit *O durere supremă*, cât timp ați fost plecați, a spus tata.

Am întors capul spre el.

– O, grozav! Ce părere ai?

– A fost bună. Puțin cam peste puterea mea de înțelegere. Nu uita, eu am absolvit biochimie, nu mă pricep la literatură. Dar mi-aș dori să fi avut un sfârșit.

– Da, am spus. O nemulțumire des întâlnită.

– De asemenea, a fost un pic cam lipsită de speranță, a spus el. Puțin cam defetistă.

– Dacă prin defetistă înțelegeți sinceră, atunci sunt de acord.

– Nu sunt de părere că defetismul înseamnă sinceritate, a răspuns tata. Refuz să accept asta.

– Adică, totul se întâmplă cu un scop și noi toți vom merge să trăim în nori și vom cânta la harpă și vom trăi în conace?

Tata a zâmbit. Și-a pus un braț mare în jurul umerilor mei și m-a tras spre el, sărutându-mă pe tâmplă.

– Nu știu ce cred, Hazel. Am crezut că a fi adult înseamnă a ști ce crezi, dar n-am avut parte de o astfel de experiență.

– Da, i-am zis. Bine.

Mi-a spus din nou că îi părea rău pentru Gus, apoi s-a întors să privească emisiunea și oamenii au ales o casă, iar tata încă mă ținea pe după umeri, iar eu cam începeam să adorm, dar nu vroiam să mă duc la culcare, apoi tata a spus:

– Știi ce cred? Îmi amintesc că la colegiu urmam cursul de matematică, cursul acela grozav predat de o femeie micuță și în vârstă. Ne vorbea despre reprezentările rapide Fourier și s-a oprit la jumătatea propoziției și a spus: *Uneori, se pare că universul vrea să fie remarcat*. Asta este ceea ce cred. Cred că universul vrea să fie remarcat. Consider că universul este înclinat în mod improbabil spre conștientă, că el răsplătește inteligența, în parte pentru că universul se bucură că eleganța sa este observată. Și cine sunt eu, trăind în mijlocul istoriei, să-i spun universului – sau percepției mele despre el – că este temporar?

– Ești cât se poate de isteț, i-am spus după un timp.

– Tu ești cât se poate de pricepută la complimente, mi-a replicat.

A doua zi la prânz, m-am dus cu mașina la Gus acasă și am mâncat sendvișuri cu unt de arahide și jeleu împreună cu părinții lui și le-am spus povești despre Amsterdam, în timp ce Gus moțăia pe canapeaua din camera de zi, unde ne uitaserăm la *V de la Vendetta*. Puteam să-l văd din bucătărie: stătea culcat pe spate, cu capul întors în cealaltă parte, cu o branulă deja montată. Ei îi atacau cancerul cu un nou cocktail: două droguri chemo și un receptor de proteină care, sperau ei, aveau să-i stopeze oncogenă din cancerul lui Gus. Era norocos că fusese admis în lotul experimental, așa mi-au spus. Norocos. Cunoșteam unul dintre droguri. Auzul numelui acestuia m-a făcut să vreau să vomit.

După un timp, mama lui Isaac l-a adus pe acesta în vizită.

– Isaac, bună, sunt Hazel de la Grupul de Sprijin, nu diabolica ta ex-iubită.

Mama lui a venit spre mine, iar eu m-am ridicat de pe scaun și l-am îmbrățișat, trupului său trebuindu-i un moment să mă găsească înaintea să mă îmbrățișeze, la rândul-i, tare.

– Cum a fost la Amsterdam? a întrebat el.

– Grozav, i-am spus.

– Waters, a spus el. Ce mai faci, frate?

– Trage un pui de somn, i-am spus cu o voce reținută.

Isaac a clătinat din cap, iar toți ceilalți au tăcut.

– Nașpa, a spus Isaac după o secundă.

Mama lui l-a condus spre un scaun. El s-a așezat.

– Încă mai pot să-ți domin fundul orb la Counterinsurgence, a spus Augustus fără să se întoarcă spre noi.

Medicamentul îi încetinea puțin vorbirea, dar numai până la viteza unui om obișnuit.

– Sunt cum nu se poate mai sigur că toate fundurile sunt oarbe, i-a răspuns Isaac, întinzând cumva mâinile în aer, în căutarea mamei sale.

Ea l-a prins, l-a ajutat să se ridice, apoi s-au dus spre canapea, unde Gus și Isaac s-au îmbrățișat ciudat.

– Cum te simți? l-a întrebat Isaac.

– Totul are gust de monede. În afară de asta, sunt într-un montagne russe care merge numai în sus, puștiule, i-a răspuns Gus.

Isaac a răs.

– Ce-ți fac ochii?

– O, excelent, a spus el. Adică, singura problema e că nu se mai află în capul meu.

– Grozav, da, a spus Gus. Nu că vreau să mă mențin cu un pas înaintea ta sau ceva de genul, dar trupul meu e făcut din cancer.

– Așa am auzit, a zis Isaac, încercând să nu se lase impresionat.

A băjbâit căutându-i mâna lui Gus, dar nu i-a găsit decât coapsa.

– Sunt luat, i-a zis Gus.

Mama lui Isaac a adus două scaune și Isaac și cu mine ne-am așezat lângă Gus. L-am luat de mână pe Gus, desenând cercuri pe zona dintre degetul lui mare și arătător.

Adulții s-au dus la subsol să se căineze sau așa ceva, lăsându-ne pe noi trei singuri în camera de zi. După un timp, Augustus s-a întors cu fața spre noi, trezindu-se lent.

– Ce face Monica? a întrebat.

– N-am mai auzit nimic despre ea, a spus Isaac. Nicio carte poștală, nici un e-mail. Am primit un aparat care îmi citește e-mailurile. E grozav. Pot să schimb sexul vocii sau accentul sau ce vreau eu.

– Așadar, pot, de exemplu, să-ți trimit o poveste porno și tu să poți avea un bătrân neamț care să ți-o citească?

– Întocmai, i-a răspuns Isaac. Cu toate că mama încă mai trebuie să mă ajute cu chestia asta, așa că mă mai abțin o săptămână sau două cu neamțul porno.

– Ea nici măcar nu ți-a trimis un mesaj să te întrebe, de exemplu, ce mai faci? l-am întrebat.

Asta m-a izbit ca o nedreptate de neînțeles.

– Liniște totală, a spus Isaac.

– Ridicol, i-am spus.

– Am încetat să mă mai gândesc la asta. N-am timp să am o iubită. Am o slujbă cu normă întregă să învăț cum să fiu orb.

Gus s-a întors din nou cu fața în partea opusă, privind lung pe fereastră la curtea interioară din spate. Cu ochii închiși.

Isaac m-a întrebat ce făceam, iar eu i-am spus că bine și el mi-a spus că era o nouă fată la Grupul de Sprijin cu o voce sexy și că vroia să merg să-i spun dacă era cu adevărat sexy. Apoi, din senin, Augustus a spus:

– Nu se poate ca pur și simplu să nu-ți contactezi fostul iubit după ce i s-au scos ochii din afurisitul de cap.

– Numai unul din ei, a precizat Isaac.

– Hazel Grace, ai patru dolari? m-a întrebat Gus.

– Ăăă... am făcut eu. Da.

– Excelent. Vei găsi piciorul meu sub masa pentru cafea, mi-a zis.

Gus s-a ridicat în șezut și s-a deplasat spre capătul canapelei. I-am dat proteza; și-a prins-o cu încetinitorul.

L-am ajutat să se ridice, apoi i-am oferit brațul lui Isaac, ghidându-l pe după mobile, care brusc păreau intruzive, dându-mi seama că, pentru prima dată după mulți ani, eram cea mai sănătoasă persoană din cameră.

Am condus eu. Augustus s-a așezat pe locul din dreapta mea. Ne-am oprit la o băcănie, unde, conform instrucțiunilor lui Augustus, am cumpărat o duzină de ouă, în timp ce el și cu Isaac au rămas în mașină. Apoi Isaac ne-a ghidat spre casa Monicăi, o casă agresiv de sterilă, cu două etaje, lângă JCC. Pe aleea de la intrare, trona pe roțile sale late Pontiacul Firebird din 1990, verde-deschis, al Monicăi.

– Aici e? m-a întrebat Isaac când a simțit că ne-am oprit.

– Da, aici este, a spus Augustus. Isaac, știi cum arată? Arată ca toate speranțele pe care am fost proști să le avem.

– Deci, ea e înăuntru?

Gus s-a întors lent cu fața spre Isaac.

– Cui îi pasă unde este ea? Nu e vorba despre ea. E vorba despre tine.

Gus a luat cofrajul cu ouă pe genunchii lui, apoi a deschis portiera și a coborât din mașină. I-a deschis portiera lui Isaac, iar eu am privit în oglinda retrovizoare cum Gus îl ajută pe Isaac să coboare din mașină, cei doi sprijinindu-se unul de umărul celuilalt, apoi subțindu-se asemenea unor mâini împreunate pentru rugăciune, care nu se ating în zona palmelor.

Am deschis geamul portierei și am privit din mașină, întrucât actele de vandalism mă iritau. Ei au făcut câțiva pași spre mașină, apoi Gus a deschis cofrajul cu ouă și i-a dat un ou lui Isaac. Isaac l-a aruncat, ratând mașina cu vreo zece metri.

– Puțin mai la stânga, i-a zis Gus.

– Aruncarea mea a fost puțin mai la stânga sau să țintesc puțin mai spre stânga?

– Țintește la stânga.

Isaac și-a rotit umerii.

– Stânga, i-a spus Gus.

Isaac s-a rotit din nou.

– Da. Excelent. Și aruncă cu putere.

Gus i-a mai dat un ou și Isaac l-a azvârlit, oul descriind un arc spre mașină și spărgându-se de acoperișul în pantă al casei.

– Drept în mijlocul țintei! a spus Gus.

– Zău? a întrebat Isaac bucuros.

– Nu, ai aruncat cam la cincisprezece metri deasupra mașinii. Aruncă cu putere, dar mai jos. Și puțin mai la dreapta față de poziția în care erai ultima dată.

Isaac a întins mâna și a luat un alt ou, a ratat lejer la dreapta, apoi altul, ratând prea jos, apoi altul, nimerind luneta. Apoi a reușit trei la rând în portbagaj.

– Hazel Grace! a strigat Gus la mine. Fă o poză astfel încât Isaac s-o poată vedea atunci când se vor inventa ochii robotici.

M-am sprijinit în coate pe geamul lăsat în jos și am făcut o poză cu telefonul mobil: Augustus, cu o Țigară neaprinșă în gură, cu zâmbetul lui delicios de strâmb, ținând cofrajul roz, aproape gol, deasupra capului. Cu cealaltă mână l-a cuprins pe Isaac pe după umeri, ochelarii acestuia nefiind chiar întorși spre camera foto. În spatele lor, gălbenușul scurgându-se pe parbriz și pe bara de protecție a Firebirdului. Și în planul din spate, o ușă care se deschide.

– Ce? a întrebat o femeie între două vârste, la o clipă după ce făcusem poza. Pentru numele lui Dumnezeu...

Apoi s-a oprit.

– Doamnă, a spus Augustus, dând din cap spre ea, mașina fiicei dumneavoastră tocmai a fost umplută de ouă, în mod binemeritat, de către un orb. Vă rog să închideți ușa și să intrați înapoi sau vom fi nevoiți să chemăm poliția.

După ce a șovăit o clipă, mama Monicăi a închis ușa și a dispărut. Isaac a aruncat ultimele trei ouă într-o succesiune rapidă și Gus l-a ghidat înapoi la mașină.

– Vezi tu, Isaac, dacă le iei – ajungem la trotuar acum – sentimentul legitimității, dacă îl răstălmăcești astfel încât ei

să aibă impresia că tocmai comit o infracțiune privind – încă vreo doi pași – cum mașinile li se mănșesc de ouă, ei vor fi încurcați și speriați și îngrijorați și se vor întoarce la – vei găsi mânerul drept în fața ta – viețile lor disperat de liniștite.

Gus a venit grăbit prin fața mașinii și s-a instalat pe locul din dreapta. Portierele s-au închis și eu am demarat, conducând câteva sute de metri înainte să-mi dau seama că mă îndreptam spre o fundătură. Am întors și am gonit prin fața casei Monicăi.

Nu i-am mai făcut niciodată vreo poză lui.

CAPITOLUL 15

Câteva zile mai târziu, acasă la Gus, părinții lui Gus și părinții mei, Gus și cu mine ne înghesuiam în jurul mesei din sufragerie, mâncând ardei umpluți, pe o față de masă care, după părerea tatălui lui Gus, mai fusese folosită în secolul trecut.

Tata:

– Emily, acest risotto...

Mama:

– E pur și simplu delicios.

Mama lui Gus:

– O, mulțumesc. Aș fi fericită să vă dau rețeta.

Gus, înghițind o îmbucătură:

– Știi, gustul de bază pe care îl am e de non-Oranje.

Eu:

– Bună observație, Gus. Această mâncare, oricât de delicioasă, nu e precum cea de la Oranje.

Mama:

– Hazel!

Gus:

– Are gust de...

Eu:

– Mâncare.

Gus:

– Da, întocmai. Are gust de mâncare excelent preparată. Însă nu are gust, cum s-o spun eu delicat...

Eu:

– Nu are gust de Dumnezeu Însuși a gătit raiul într-o serie de cinci feluri care ți-au fost servite acompaniate de numeroase bule luminoase de plasmă fermentată, în timp ce, în sens propriu și figurat, petale de flori pluteau peste tot în jurul mesei așezate pe malul canalului.

Gus:

– Frumos spus.

Tatăl lui Gus:

– Copiii noștri sunt ciudați.

Tata:

– Frumos spus.

La o săptămână după cina noastră, Gus a ajuns la camera de urgențe cu dureri în piept și l-au internat peste noapte, așa că am condus spre Memorial a doua zi dimineață și l-am vizitat la etajul al patrulea. Nu mai fusesem la Memorial de când îl vizitasem pe Isaac. Nu avea pereții vopsiți în niciuna dintre culorile primare prea dulci sau poze înrămate cu căței care conduc mașini pe care le poți găsi la Spitalul pentru Copii, dar sterilitatea absolută a locului m-a făcut să fiu nostalgică după aiureala de copil fericit de acolo. Spitalul Memorial era atât de funcțional. Un loc de depozitare. Un prematoriu.

Când ușile s-au deschis la etajul al patrulea, am văzut-o pe mama lui Gus mergând înapoi și încolo în sala de așteptare, vorbind la mobil. A închis repede, apoi m-a îmbrățișat și s-a oferit să-mi ia ea căruciorul.

– Sunt bine, i-am spus. Ce face Gus?

– A avut o noapte grea, Hazel, mi-a spus ea. Inima îi bate prea tare. Trebuie să reducă activitatea. De acum înainte, scaun cu roțile. Îl supun unui tratament cu un medicament nou care ar trebui să fie mai bun contra durerii. Surorile lui tocmai au ajuns.

– Bine, am spus. Pot să-l văd?

M-a cuprins cu un braț pe după umeri și m-a strâns ușor. Aveam o senzație ciudată.

– Știi că te iubim, Hazel, dar chiar acum trebuie să fim o familie. Gus e de acord cu asta. Bine?

– Bine, am spus.

– Am să-i spun că ai venit.

– Bine, i-am spus. Cred că o să citesc o vreme.

A traversat holul, ducându-se înapoi unde era el. Înțelegeam, dar încă îmi era dor de el, încă mă gândeam că îmi ratam ultima șansă de a-l vedea, de a-mi lua rămas-bun sau mă rog. Sala de așteptare era toată numai covor maro și scaune tapițate cu stofă maro. Pentru un timp, m-am așezat pe o canapea dublă, îndesând căruciorul pentru oxigen la picioare. Purta papucii mei Chuck Taylor și tricoul meu cu *Ceci n'est pas une pipe*, exact aceeași ținută pe care o purtasem în urmă cu două săptămâni în după-amiaza târzie a diagramei Venn, iar el n-avea s-o vadă. Am început să derulez pozele din telefonul meu, un flip-book al ultimelor câteva luni, începând cu el și cu Isaac în fața casei Monicăi și terminând cu prima poză pe care i-

o făcusem în drum spre Funky Bones. Părea să fi trecut o veșnicie, ca și cum avuseserăm această veșnicie scurtă, dar totuși infinită. Unele infinități sunt mai mari decât altele.

* * *

Două săptămâni mai târziu, împingeam căruciorul lui Gus prin parcul de artă Funky Bones, el având o sticlă întregă de șampanie scumpă și butelia mea de oxigen pe genunchi. Șampania fusese donată de unul dintre doctorii lui Gus – Gus fiind genul de persoană care îi inspiră pe doctori să le dea copiilor cele mai bune sticle cu șampanie pe care le au. Am stat așezați, Gus în scaunul lui, iar eu pe iarba umedă, cât de aproape de Funky Bones am putut ajunge cu el în cărucior. Am arătat spre puștii care se îmboldeau unul pe altul să sară de pe cutia toracică pe umăr, iar Gus mi-a răspuns suficient de tare cât să se facă auzit peste toată hărmălaia:

– Ultima dată, m-am imaginat ca un puști. De data asta, ca scheletul.

Am băut din pahare de carton cu Winnie-the-Pooh.

CAPITOLUL 16

O zi tipică cu Gus în ultimul stadiu:

M-am dus la el acasă cam pe la prânz, după ce el mâncase și vomase micul dejun. M-a întâmpinat la ușă în scaunul lui cu roțile, nemaifiind băiatul superb, musculos care se zgâise la mine la Grupul de Sprijin, dar încă zâmbind pe jumătate, încă fumându-și țigara neaprinsă, cu ochii lui albaștri strălucitori și plini de viață.

Am luat prânzul cu părinții lui la masa din sufragerie. Sendvișuri cu unt de arahide și jeleu și sparanghelul din seara precedentă. Gus n-a mâncat. L-am întrebat cum se simțea.

– Măreț, mi-a spus. Dar tu?

– Bine. Ce-ai făcut aseară?

– Am dormit o grămadă. Hazel Grace, vreau să-ți scriu o continuare, dar, la naiba, mereu sunt atât de obosit!

– Poți să mi-o spui, i-am zis.

– Păi, rămân la stadiul meu de analiză pre-Van Houten a Olandezului-cu-Lalele. Nu e un fost pușcăriaș, dar nici atât de bogat pe cât a lăsat să se înțeleagă.

– Și cum rămâne cu mama Annei?

– În cazul acesta, nu mi-am format o opinie. Răbdare, Greieraș.

Augustus zâmbea. Părinții lui erau tăcuți, îl urmăreau cu privirea, nu se uitau niciodată în altă parte, de parcă ar fi vrut să bucure de Spectacolul Gus Waters cât acesta încă se mai ținea în oraș.

– Uneori, visez că-mi scriu memoriile. Memoriile ar fi ceea ce m-ar face nepieritor în inimile și în amintirea publicului meu care mă adoră.

– De ce-ți trebuie un public care să te adore, când mă ai pe mine? L-am întrebat.

– Hazel Grace, când ești așa de fermecător ca mine și ai un fizic la fel de atrăgător ca al meu, este destul de ușor să-i cucerești pe cei cu care te întâlnești. Dar să reușești să-i faci pe străini să te iubească... ăsta-i șpilul.

Mi-am dat ochii peste cap.

După masa de prânz, am ieșit în curtea din spate. El se simțea încă suficient de bine cât să-și împingă propriul

scaun cu roțile, trăgând roțițele miniaturale pentru a face ca roțile din față să treacă peste prag. Continua să aibă o constituție athletică, în ciuda a toate, să fie binecuvântat cu echilibru și reflexe rapide pe care nici măcar abundența de medicamente nu i le putea umbri.

Părinții lui au rămas înăuntru, dar, când am aruncat o privire în sufragerie, i-am văzut privindu-ne ca întotdeauna. Ne-am așezat acolo, tăcând un minut, apoi Gus a spus:

– Uneori mi-aș dori să avem acel leagăn.

– Cel din curtea din spatele casei mele?

– Da. Nostalgia mea este atât de extremă încât sunt capabil să-mi lipsească un leagăn pe care nu l-am atins, de fapt, niciodată.

– Nostalgia este un efect secundar al cancerului, i-am spus eu.

– Nu, nostalgia este un efect secundar al morții, mi-a răspuns el.

Deasupra noastră, vântul bătea și umbrele crengilor se rearanjau pe pielea noastră. Gus m-a strâns de mână.

– E o viață bună, Hazel Grace.

Am intrat atunci când a avut nevoie de medicamente, care îi erau administrate împreună cu lichidul nutritiv prin gastrostomă, o bucațică de plastic care dispărea în burta lui. O vreme a fost tăcut, a devenit neatent. Mama lui vroia ca el să tragă un pui de somn, dar el dădea întruna din cap în semn că nu atunci când ea îi sugera asta, astfel încât, un timp, l-am lăsat în scaunul lui, pe jumătate adormit.

Părinții lui s-au uitat la o casetă video în care erau Gus și cu surorile lui – ele aveau probabil vârsta mea, iar Gus avea vreo cinci ani. Jucau baschet pe aleea unei alte

case și, în pofida faptului că era micuț, Gus putea să dribleze de parcă s-ar fi născut făcând asta, alergând în cercuri în jurul surorilor lui care râdeau. A fost prima dată când l-am văzut jucând baschet.

– Era bun, am spus.

– Ar fi trebuit să-l vezi la liceu, a zis tatăl lui. Pe când era boboc.

Gus a mormăit:

– Pot să vin jos?

Mama și tatăl lui l-au coborât cu tot cu scaunul cu roțile, legându-l nebunește într-un fel care ar fi putut fi periculos dacă pericolul și-ar fi păstrat relevanța, apoi ne-au lăsat singuri. S-a suit în pat și am stat culcați împreună sub pături, eu pe-o parte și Gus pe spate, cu capul pe umărul lui osos, căldura lui radiind prin tricoul polo, pătrunzându-mi în piele, picioarele mele împletite cu piciorul lui adevărat, ținându-mi mâna pe pieptul lui.

Când nasurile ni se atingeau și nu-i vedeam decât ochii, n-aș fi zis că era bolnav. Ne-am sărutat un timp, apoi am stat culcați și am ascultat albumul formației The Hectic Glow și, în cele din urmă, am adormit așa, un tot de tuburi și trupuri.

Ne-am trezit mai târziu și am aranjat o întregă armada de perne în așa fel încât să putem sta confortabil sprijiniți de marginea patului și am jucat Counterinsurgence 2: Prețul Zorilor. Eram groaznică la asta, desigur, dar nepriceperea mea îi era folositoare lui: făcea să-i fie lui mai ușor să moară frumos, să sară în fața unui glonț tras de un lunetist și să se sacrifice pentru mine sau să ucidă o santinelă care tocmai era pe punctul de a mă împușca. Savura din plin faptul că mă putea salva. Striga: *N-ai s-o*

*omori azi pe iubita mea, terorist internațional de o
aționalitate ambiguă ce ești!*

Mi-a trecut prin minte să mimez că m-aș fi sufocat sau ceva, astfel încât el să-mi poată aplica manevra Heimlich. Poate că atunci s-ar fi putut dezbăra de teama asta că viața lui fusese trăită și irosită fără niciun scop măreț. Dar atunci mi l-am imaginat incapabil din punct de vedere fizic să practice manevra Heimlich, iar eu să-i dezvălui că totul n-a fost decât un șiretlic, precum și umilința reciprocă care ar fi urmat.

E greu al naibii să-ți păstrezi demnitatea când soarele care răsare este prea strălucitor în ochii tăi pierduți și exact la asta mă gândeam, în timp ce îi urmăream pe tipii cei răi printre ruinele unui oraș care nu exista.

Într-un final, a venit tatăl lui și l-a cărat pe Gus pe scări și în holul de la intrare, sub o Încurajare care spunea că *Prietenii sunt veșnici*. Am îngenuncheat să-l sărut de noapte bună. M-am dus acasă și am luat cina cu părinții mei, lăsându-l pe Gus să-și mănânce (și să-și vomite) cina sa.

După o porție de televizor, m-am dus la culcare.

M-am trezit.

Pe la prânz, m-am dus din nou acolo.

CAPITOLUL 17

Într-o dimineață, la o lună după întoarcerea de la Amsterdam, m-am dus cu mașina la el acasă. Părinții lui mi-au spus că el mai dormea încă jos, așa că am ciocănit tare în ușa de la subsol înainte să intru, zicând:

– Gus?

L-am găsit mormăind ceva în legea lui. Făcuse în pat. Era îngrozitor. Nici nu puteam să mă uit, zău. L-am strigat pe părinții lui, iar când ei au coborât, eu am urcat, lăsându-i să-l spele.

Când am coborât iar, el se trezea lent de sub influența medicamentelor pentru a face față zilei chinuitoare. L-am aranjat pernele astfel încât să putem juca Counterinsurgence pe saltelele fără cearșafuri, dar el era atât de obosit și atât de absent, încât era aproape la fel de nepriceput ca și mine și n-am rezistat nici cinci minute fără să fim amândoi omorâți. De altfel, nu niște morți eroice, ci unele pricinuite de neglijență.

Nu i-am spus nimic. Aproape că vroiam să uite că eram acolo, așa cred, și speram că nu-și mai amintea că-l găsisem pe băiatul pe care îl iubeam cu mințile rătăcite și zăcând într-o băltoacă de urină proprie. Speram că avea să se uite la mine și să întrebe: *A, Hazel Grace, cum ai ajuns aici?*

Dar, din nefericire, și-a amintit.

– Cu fiecare minut care trece, dezvolt o apreciere mai profundă pentru cuvântul *mortificat*, a spus el într-un final.

– Și eu am făcut în pat, Gus, crede-mă. Nu-i mare scofală.

– Obișnuiai, mi-a spus, apoi a inspirat adânc, să-mi spui Augustus. Știi, a continuat după un timp, e o chestie copilărească, însă mereu m-am gândit că necrologul meu va fi în toate ziarele, că voi avea o poveste care să merite să fie spusă. Întotdeauna am avut o bănuială ascunsă că aș fi special.

– Ești, i-am spus.

– Înțelegeți tu ce vreau să spun, mi-a zis el.

Înțelegeam ce vroia să spună. Numai că nu eram de acord.

– Nu-mi pasă dacă *New York Times* scrie un necrolog pentru mine. Vreau ca tu să scrii unul pentru mine, i-am spus. Spui că nu ești special deoarece lumea nu te cunoaște, dar asta e o insultă la adresa mea. Eu te cunosc.

– Nu cred că o să reușesc să-ți scriu necrologul, a zis el în loc de scuze.

Eram așa de frustrată din pricina lui!

– Vreau să fiu destul pentru tine, dar nu pot niciodată să fiu. Asta poate să nu fie niciodată destul pentru tine. Însă asta e tot ce primești. Mă primești pe mine, familia ta și lumea asta. Asta e viața ta. Îmi pare rău dacă e aiurea, dar n-ai să fii primul bărbat de pe Marte și n-ai să fii un star în NBA și n-ai să vânezi naziști. Vreau să spun, uităte la tine, Gus.

El n-a răspuns.

– Nu vreau să... am început eu.

– O, ba ai vrut, m-a întrerupt el.

Am început să-i cer scuze, iar el a zis:

– Ba nu, eu te rog să mă ierți. Ai dreptate. Hai să jucăm!

Așa că am jucat.

CAPITOLUL 18

M-am trezit pe o melodie a formației *The Hectic Glow* cântată de mobilul meu. Preferata lui Gus. Asta însemna că mă suna el – sau suna cineva de pe mobilul lui. Am aruncat o privire la ceasul deșteptător: 2:35 a.m. *S-a dus*, m-am gândit, în timp ce înlăuntrul meu totul se prăbușea.

De-abia am reușit să îngaim un *Alo?*

Mă așteptam la sunetul vocii anihilate a unuia dintre părinții lui.

– Hazel Grace, a pronunțat Augustus slab.

– O, slavă Domnului că ești tu! Bună. Bună, te iubesc!

– Hazel Grace, sunt la benzinărie. Ceva e în neregulă. Trebuie să mă ajuți.

– Poffim? Unde ești?

– Pe autostradă la Eighty-sixth și Ditch. Am făcut ceva greșit cu gastrostoma și nu-mi dau seama și...

– Sun la urgențe, i-am spus.

– Nu, nu, nu, nu, ei or să mă ducă la spital. Hazel, ascultă-mă. Nu suna la urgențe și nici pe părinții mei. Nu te voi ierta niciodată. Te rog, vino, vino și repară-mi afurisita de gastrostomă. Eu sunt doar, o, Doamne, e cel mai tâmpit lucru. Nu vreau ca părinții mei să știe că am plecat. Te rog! Am medicamentele cu mine; nu reușesc să le introduc. Te rog!

Plângea. Nu-l mai auzisem suspinând în halul ăsta dacât o singură dată – atunci, în fața casei, înainte de plecarea la Amsterdam.

– Bine, i-am spus. Plec acum.

Mi-am scos ventilatorul mecanic și mi-am conectat tubul de oxigen, l-am pus în cărucior, m-am încălțat cu tenișii care se asortau cu pantalonii mei roz de pijama și cu tricoul cu baschetbalistul Butler, care inițial fusese al lui Gus. Am înșfăcat cheile din sertarul de la mobila de bucătărie, unde le ținea mama, și le-am scris un bilețel, în caz că se trezeau cât eram plecată.

Am plecat să văd ce face Gus. Este important. Iertați-mă.

Vă iubesc,

H.

Parcurgând cei câțiva kilometri până la benzinărie, m-am trezit suficient încât să mă întreb de ce plecase Gus de acasă în toiu nopții. Poate că halucinase sau poate că fanteziile lui chinuitoare îl învinseseră.

Am accelerat pe Ditch Road trecând în viteză de luminile galbene pâlpâitoare, gonind, în parte pentru a ajunge la el și în parte în speranța că vreun polițai avea să mă tragă pe dreapta pentru a-mi oferi astfel o scuză pentru a spune cuiva că iubitul meu aflat pe moarte era la o benzinărie cu o gastrostomă care nu funcționa, dar n-a apărut niciun polițai care să ia hotărâri pentru mine.

Nu erau decât două mașini în parcare. Am oprit lângă a lui. Am deschis portiera. S-a aprins lumina. Augustus stătea pe locul șoferului, plin de propria-i vomă, cu mâinile lipite de burtă acolo unde intra gastrostoma.

– Bună, a murmurat el.

– O, Doamne, Augustus! Trebuie să mergem la spital.

– Te rog numai să te uiți la ea.

Am icnit din pricina mirosului, dar m-am aplecat să-i inspectez locul de deasupra buricului unde tubul îi fusese inserat chirurgical. Pielea de pe abdomenul lui era fierbinte și de un roșu strălucitor.

– Gus, cred că ceva s-a infectat. Nu pot să repar asta. De ce ești aici? De ce nu ești acasă?

A vomat, fără ca măcar să aibă energia să-și întoarcă puțin capul ca să nu vomite pe genunchii lui.

– O, scumpule! i-am spus.

– Am vrut să-mi cumpăr un pachet de țigări, a mormăit el. Mi-am pierdut pachetul. Sau mi l-au luat ei. Nu știu. Ei au spus că-mi iau altul, însă am vrut s-o fac eu singur. Să fac singur un flecușteț.

Se uita fix, drept înaintea. În liniște, mi-am scos mobilul și am început să tastez 911.

– Iartă-mă, i-am spus.

– 911, ce urgență aveți?

– Bună ziua, sunt pe autostradă la intersecția Eighty-sixth cu Ditch și am nevoie de o ambulanță. Iubirea vieții mele are o gastrostomă nefuncțională. Și-a ridicat privirea spre mine. Era îngrozitor.

De-abia puteam să mă uit la el. Acel Augustus Waters al zâmbetelor strâmba și al țigărilor nefumate dispăruse, înlocuit de această ființă umilită care stătea acolo, mai jos de mine.

– Asta e. Nici măcar să mai fumez nu mai pot.

– Gus, te iubesc.

– Unde este șansa mea de a fi Peter Van Houten-ul cuiva?

A lovit slab volanul, iar mașina a claxonat în timp ce el plângea. Și-a lăsat capul pe spate, privind în sus.

– Mă urăsc, mă urăsc, urăsc asta, urăsc asta, mă dezgust pe mine însumi, o urăsc, o urăsc, o urăsc că m-a lăsat să mor naibii.

Conform convențiilor genului literar, Augustus Waters și-a păstrat simțul umorului până la capăt, n-a șovăit nici măcar o clipă în curajul său, iar spiritul lui s-a înălțat aidoma unui vultur până ce lumea însăși n-a mai putut să-i încapă în sufletul lui plin de voieșie.

Dar acesta era adevărul, un băiat demn de milă care își dorea cu disperare să nu fie compătimit, țipând și plângând, otrăvit de o gastrostomă infectată care îl ținea în viață, dar nu suficient de viu.

I-am șters bărbia și i-am luat fața între mâinile mele și am îngenuncheat pentru a putea să-i văd ochii, care îi erau încă vii.

– Îmi pare rău. Mi-aș dori să fie ca în filmul acela cu persanii și cu spartanii.

– Și eu la fel, mi-a spus el.

– Dar nu este, i-am zis.

– Știu, mi-a spus.

– Nu există tipi răi.

– Da.

– Nici măcar cancerul nu este tipul cel rău cu adevărat: cancerul vrea doar să trăiască.

– Da.

– Ești bine, i-am spus.

Se auzeau sirenele.

– Bine, mi-a spus.

Își pierdea cunoștința.

– Gus, trebuie să-mi promiți că n-ai să mai încerci asta iar. Îți iau eu țigări, bine?

S-a uitat la mine. Ochii i se rostogoleau în cap.

– Trebuie să-mi promiți.

A dat puțin din cap a aprobare, apoi a închis ochii, capul legănându-i-se ușor.

– Gus! I-am strigat eu. Nu mă părăsi!

– Citește-mi ceva, mi-a spus, în timp ce blestemata de ambulanță a trecut cu vuet pe lângă noi.

Așa că, în timp ce așteptam ca ei să se întorcă și să ne găsească, i-am recitat singura poezie care mi-a venit în minte, *Roaba roșie* de William Carlos Williams.

*atâta depinde
de
o roșie
roabă
sclipind de stropii
de ploaie
lângă găinile
albe.*

Williams fusese doctor. Mi se părea că ar fi poezia unui doctor. Poezia se terminase, dar ambulanța continua să se îndepărteze de noi, așa că am continuat s-o scriu.

* * *

– Și atât de mult depinde, i-am spus lui Augustus, de un cer albastru sfâșiat de ramurile unui copac de deasupra. Atât de mult depinde de tubul transparent al gastrostomei erupând din intestinele unui băiat cu buzele vinete. Atât de mult depinde de acest observator al universului.

Pe jumătate conștient, mi-a aruncat o privire și a bâiguit:
– Și mai spui că nu scrii poezie.

CAPITOLUL 19

A ieșit din spital câteva zile mai târziu, jefuit, în sfârșit, și irevocabil de ambițiile sale. Era nevoie de și mai multe

medicamente pentru a-i combate durerile. S-a mutat de tot sus, într-un pat de spital, lângă fereastra camerei de zi.

Acelea au fost zilele de pijama și de barbă nerasă, de băiguieli și de solicitări, el mulțumindu-le întruna tuturor pentru tot ce făceau în numele lui. Într-o după-amiază, a arătat vag spre un coș cu rufe aflat într-un colț al camerei și m-a întrebat:

- Ce e ăsta?
- Coșul de rufe?
- Nu, lângă el.
- Nu văd nimic lângă el.
- E ultimul meu petic de demnitate. E foarte mic.

* * *

Ziua următoare, am intrat singură în casă. Părinții lui nu vroiau să mai sun la ușă, deoarece l-aș fi putut trezi. Sosiseră și surorile lui cu soții lor bancheri și cu trei copii, băieți toți, care au venit alergând la mine, cântându-mi: *Cine ești tu, cine ești tu, cine ești tu*, alergând în cercuri pe holul de la intrare ca și cum capacitatea pulmonară ar fi fost o resursă inepuizabilă. Le mai întâlnisem pe surorile lui, dar nu și pe copiii lor și pe tații acestora.

- Eu sunt Hazel, le-am spus.
- Gus are o iubită, a zis unul dintre puști.
- Sunt la curent cu faptul că Gus are o iubită, le-am spus.
- Ea are sâni, a zis altul.
- Chiar așa?
- De ce ai aia? m-a întrebat primul, arătând spre căruciorul meu cu oxigen.
- Mă ajută să respir, i-am spus. Gus e treaz?

– Nu, doarme.

– E pe moarte, a spus altul.

– E pe moarte, a confirmat al treilea, brusc cuprins de seriozitate.

A tăcut preț de o clipă, iar eu mă întrebam ce ar fi trebuit să-i spun, dar atunci, unul dintre ei l-a lovit cu piciorul pe un altul și au luat-o cu toții la goană, căzând unul peste celălalt într-o grămadă care a migrat spre bucătărie.

Mi-am croit drum spre părinții lui Gus, care erau în camera de zi, și am făcut cunoștință cu Chris și Dave, cumnații lui.

Nu reușisem să le cunosc prea bine pe surorile lui vitrege, dar, cu toate astea, amândouă m-au îmbrățișat. Julie stătea așezată pe marginea patului, vorbindu-i unui Gus somnoros pe același ton pe care l-ar folosi cineva pentru a-i spune unui bebeluș că este adorabil:

– O, Gussy Gussy, micuțul nostru Gussy Gussy.

Gussy al nostru? Îl achiziționaseră?

– Care-i treaba, Augustus? l-am întrebat, încercând să dau un exemplu de comportament potrivit.

– Frumosul nostru Gussy, a spus Martha, aplecându-se spre el.

Am început să mă întreb dacă el chiar dormea sau dacă nu cumva apăsase cu putere pe butonul pompei cu medicamentul împotriva durerilor pentru a evita atacul surorilor binevoitoare.

După un timp, s-a trezit și primul lucru pe care l-a zis a fost:

– Hazel!

Ceea ce trebuie să recunosc că m-a făcut cumva fericită, de parcă și eu aș fi făcut parte din familie.

– Afară, a spus el încet. Putem merge?

Ne-am dus, mama lui împingând scaunul cu roțile, surorile, cumnații și tatăl și nepoții și cu mine, în urma lor. Era o zi înnorată, liniștită și caldă, căci vara se instalase. Gus era îmbrăcat cu un tricou bleumarin cu mâneci lungi și cu pantaloni de trening. Nu știu din ce cauză îi era mereu frig. A vrut niște apă, așa că tatăl lui s-a dus și i-a adus.

Martha a încercat să-l angajeze pe Gus într-o conversație, îngenunchind lângă el și spunându-i:

– Întotdeauna ai avut niște ochi superbi.

El a dat ușor din cap. Unul dintre cumnații lui l-a luat pe Gus pe după umeri și l-a întrebat:

– Cum ți se pare aerul ăsta proaspăt?

Gus a ridicat din umeri.

– Vrei medicamente? l-a întrebat mama lui, alăturându-se cerului celor care îl înconjurau stând în genunchi.

Eu am făcut un pas înapoi, privind cum nepoții distrugeau un strat de flori în drumul lor spre peticul de iarbă din curtea din spate a casei lui Gus. Au început imediat un joc care presupunea aruncarea reciprocă la pământ.

– Copiii! a strigat Julie cu glas coborât. Nu pot decât să sper, a spus ea, întorcându-se spre Gus, că vor crește și vor fi niște bărbați atenți și inteligenți, așa ca tine.

Am rezistat nevoii imperioase de a râgâi sonor.

– Nu e chiar atât de deștept, i-am spus lui Julie.

– Are dreptate. Doar că cei mai mulți oameni arătoși sunt proști, așa că eu depășesc așteptările.

– Exact, calitatea lui cea mai tare e că Gus este sexy, am spus eu.

– Poate că e vorba de vreun soi de orbire, a zis el.

– De fapt, chiar l-a orbit pe prietenul nostru, Isaac, am zis eu.

– Asta e o tragedie teribilă. Dar pot eu să fac ceva cu propria-mi frumusețe mortală?

– Nu poți.

– Chipul acesta frumos este povara mea.

– Ca să nu mai spun de corpul tău.

– Vorbesc serios, nici măcar nu mă stârni pe tema corpului meu sexy. N-ai vrea să mă vezi gol, Dave. Când m-a văzut gol, lui Hazel Grace i s-a tăiat respirația, a spus el, făcând un semn cu capul spre tubul meu de oxigen.

– Gata, ajunge, a zis tatăl lui Gus, apoi, din senin, m-a luat pe după umeri și m-a sărutat pe tâmplă, șoptindu-mi: Îți mulțumesc Domnului în fiecare zi pentru tine, copilă!

Oricum, asta a fost ultima zi bună pe care am avut-o cu Gus până în Ultima Zi Bună.

CAPITOLUL 20

Una dintre cele mai puțin aiuritoare convenții ale compozițiilor de genul copiilor bolnavi de cancer este convenția Ultimei Zile Bune, unde victima cancerului se alege cu niște ore neașteptate când, aparent, declinul inexorabil rămâne într-o fază relativ stabilă, atunci când durerea este suportabilă pentru moment. Problema, desigur, este că nu există nicio cale de a ști că ultima ta zi bună este Ultima Zi Bună. În momentul acela, este doar o altă zi bună.

Luasem o pauză de o zi de la vizitele la Augustus, căci nici eu nu mă simțeam prea bine: nimic anume, ci eram doar obosită. Fusese o zi molcomă, iar când Augustus m-a

sunat imediat după ora cinci după-amiaza, eram deja conectată la ventilatorul mecanic, pe care îl târâsem în camera de zi în așa fel încât să mă pot uita la televizor cu mama și cu tata.

– Bună, Augustus, i-am răspuns.

El mi-a vorbit cu acea voce de care mă îndrăgostisem.

– Bună seara, Hazel Grace. Crezi că ai putea să-ți faci drum spre Întru totul în Inima lui Iisus în jur de opt seara?

– Ăăă... da.

– Excelent. De asemenea, dacă nu este prea mare deranjul, te rog să pregătești un elogiu.

– Ăăă... m-am bâlbâit eu.

– Te iubesc, mi-a zis el.

– Și eu pe tine, i-am răspuns.

Apoi convorbirea s-a întrerupt.

– Ăăă..., am spus. Trebuie să mă duc în seara asta la Grupul de Sprijin. Sesiune de urgență.

Mama a dat sonorul pe mut.

– E totul în regulă?

Preț de o secundă am privit-o cu sprâncenele ridicate.

– Presupun că e o întrebare retorică.

– Dar de ce să fie...

– Deoarece, pe bună dreptate, Gus are nevoie de mine. E în regulă. Pot să șofez.

Mi-am făcut de lucru cu ventilatorul mecanic, sperând că mama mă va ajuta să mi-l scot, dar n-a făcut-o.

– Hazel, a spus ea, tata și cu mine avem senzația că nu prea te mai vedem.

– Mai ales aceia dintre noi care muncesc toată ziua, a spus tata.

– El are nevoie de mine, am zis, reușind, în cele din urmă, să mă deconectez singură de la ventilatorul mecanic.

– Puștoaico, și noi avem nevoie de tine, a spus tata.

M-a luat de încheietura mâinii, de parcă aș fi fost un copil de doi ani gata să se repeadă în stradă, și m-a strâns cu putere.

– În cazul acesta, faceți rost de o boală în fază terminală, tată, și o să stau mai mult pe acasă.

– Hazel! a protestat mama.

– Tu erai cea care nu vroiai să fii o persoană căreia îi place să stea acasă, i-am spus eu.

Tata continua să mă țină de mână.

– Iar acum, vrei ca el să moară și astfel eu să mă întorc aici, lipită de locul ăsta, dându-ți voie să mă îngrijești așa cum am făcut-o mereu. Dar, mamă, nu-mi trebuie asta. N-am nevoie de tine așa cum am avut. Tu ești cea care trebuie să-și trăiască viața.

– Hazel! a spus tata, strângând și mai tare. Cere-i scuze mamei tale!

Încercam să-mi eliberez mâna, dar el nu vroia să-mi dea drumul și nu reușeam să-mi pun canula cu o singură mână. Era enervant. Tot ce vroiam era o grevă de adolescentă de modă veche, în care eu ieșeam cu pași apăsați din cameră și trânteam ușa de la dormitorul meu și dădeam drumul la The Hectic Glow și scriam furioasă un elogiu. Însă nu puteam, căci, la naiba, nu reușeam să respir.

– Canula, am scâncit eu, am nevoie de ea.

Tata mi-a dat imediat drumul și s-a precipitat să mă conecteze la oxigen. Vedeam vinovăția din ochii lui, dar în continuare era furios.

– Hazel, cere-i scuze mamei!

– Bine, iartă-mă, te rog, lasă-mă să fac asta.

N-au spus nimic. Mama stătea pur și simplu așezată cu brațele încrucișate și nici măcar nu se uita la mine. După o vreme, m-am ridicat și m-am dus în camera mea să scriu despre Augustus.

Atât mama, cât și tata au încercat de câteva ori să bată la ușă sau ceva, dar le-am spus că fac ceva important. Mi-a luat o veșnicie să-mi imaginez ce vroiam să spun și, chiar și atunci, n-am fost prea fericită de rezultat. Înainte să termin, am văzut că era 19:40, ceea ce însemna că aveam să întârzii dacă nu mă schimbam, așa că, în cele din urmă, eram îmbrăcată cu pantaloni bleu de pijama din bumbac, șlapi și tricoul lui Gus cu Butler.

Am ieșit din cameră și am încercat, pur și simplu, să trec de ei, dar tata a spus:

– Nu poți pleca de acasă fără permisiune.

– O, Doamne, tată! El a vrut ca eu să-i scriu un elogiu, bine? Voi sta acasă în fiecare afurisită de zi începând de mâine, bine?

Asta le-a închis gura.

Mi-a trebuit tot drumul să mă liniștesc în legătură cu părinții mei. Am tras în spatele bisericii și am parcat pe aleea semicirculară, lângă mașina lui Augustus. Ușa din spatele bisericii era ținută deschisă de o piatră de mărimea unui pumn. Înăuntru, m-am gândit să cobor pe scări, dar m-am decis să aștept străvechiul ascensor care scârțâia.

Când ușile liftului s-au deschis, ajunseseam în încăperea Grupului de Sprijin, scaunele fiind aranjate sub forma aceluiași cerc, dar acum l-am văzut numai pe Gus într-un scaun cu roțile, îngrozitor de slab. Era așezat în centrul

cercului, cu fața spre mine. Așteptase ca ușile liftului să se deschidă.

– Hazel Grace, a spus el, arăți răpitor.

– Știu, ești bine?

Am auzit niște pași târșâiți într-un colț al încăperii. Isaac stătea în spatele unei strane din lemn, de care se ținea.

– Vrei să stai jos? l-am întrebat.

– Nu, sunt pe punctul de a rosti un elogiu. Ai întârziat.

– Tu ești... eu sunt... poftim?

Gus mi-a făcut semn să mă așez. Mi-am tras un scaun în centrul cercului, alături de el, în timp ce el se răsucea pentru a sta cu fața la Isaac.

– Vreau să particip la funeraliile mele, a spus Gus. Apropo, ai să iei cuvântul la funeraliile mele?

– Ăăă... sigur, da, i-am spus, lăsându-mi capul pe umărul lui.

Am întins mâna pe la spatele lui și l-am îmbrățișat. El a tresărit. l-am dat drumul.

– Grozav, a spus el. Sper că voi ajunge să particip ca fantomă, dar, pentru a fi sigur, m-am gândit că... ei bine, nu ca să te pun într-o situație delicată, dar chiar azi după-amiază m-am gândit că aș putea aranja niște prefuneralii și mi-am închipuit că, de vreme ce sunt rezonabil de optimist, nu există niciun timp ca prezentul.

– Cum ai intrat aici? l-am întrebat.

– Ți-ar veni să crezi că lasă ușa deschisă toată noaptea? m-a întrebat Gus.

– Ăăă... nu, i-am spus.

– Și nici n-ar trebui să crezi, a zis Gus zâmbind. Oricum, știu că mă cam autoridic în slăvi.

– Hei, îmi furi elogiul, i-a spus Isaac. Prima parte este despre cum ești tu un ticălos care se autoridică în slăvi.

Am răs.

– Bine, bine, a spus Gus. După voia ta.

Isaac și-a dres vocea.

– Augustus Waters a fost un ticălos care se autoridica în slăvi, dar îl iertăm. Îl iertăm nu fiindcă a avut o inimă la fel de bună, în sens figurat, precum cea propriu-zisă a fost nasoală, sau pentru că știa mai multe despre cum să ții o țigară decât orice alt nefumător din istorie, sau pentru că a avut doar optsprezece ani când ar fi trebuit să fi avut mai mulți.

– Șaptesprezece, l-a corectat Gus.

– Presupun că ai să mai trăiești, ticălos care întrerupe. Vă spun, Augustus Waters vorbea atât de mult, încât te-ar fi întrerupt și la propriile-i funeralii. Și era prețios: Doamne-Dumnezeule, puștiul ăsta nu se pișa niciodată fără să cugete la rezonanțele metaforice ale producției umane de deșeuri. Și era orgolios: nu cred că am mai întâlnit vreodată o persoană mai atrăgătoare din punct de vedere fizic care să fi fost mai acut conștientă de propria-i atracție fizică. Dar voi spune că: atunci când oamenii de știință ai viitorului își vor face apariția acasă la mine cu ochi robotici și îmi vor spune să-i încerc, eu le voi zice oamenilor de știință să se care, deoarece nu vreau să văd lumea fără el.

Deja eu cam plângeam.

– Și atunci, făcându-mi eu cunoscut punctul de vedere retoric, îmi voi pune ochii robotici, căci, vreau să spun, cu ochi robotici probabil că poți să vezi prin bluzele fetelor și chestii din astea. Augustus, prietene, adio!

Augustus a dat din cap un timp, cu buzele țuguiate, apoi i-a făcut semn lui Isaac cu ambele degete mari ridicate. După ce și-a recăpătat calmul, a adăugat:

– Aș tăia partea cu văzutul prin bluzele fetelor.

Isaac se ținea în continuare de strană. A început să plângă. Și-a lipit fruntea de podium și am văzut cum i se scuturau umerii, apoi, într-un final, a zis:

– Fir-ar să fie, Augustus, să-ți editezi propriul elogiu!

– Nu înjura în Întru totul Inima lui Iisus, a spus Gus.

Uitasem că el nu putea să meargă singur înapoi spre cerc. M-am ridicat, mi-am pus mâna pe brațul lui și l-am condus încet la scaunul de lângă Gus, acolo unde stătusem eu. Apoi m-am dus spre podium și am despăturit bucata de hârtie pe care îmi tipărisem elogiu.

– Numele meu este Hazel. Augustus Waters a fost marea iubire a vieții mele, născut sub o stea potrivnică. Am avut parte de o poveste de iubire epică și nu voi putea să rostesc mai mult de o frază fără să mă înec într-o mare de lacrimi. Gus a știut. Gus știe. Nu vă voi spune povestea noastră de iubire, deoarece – asemenea tuturor poveștilor de dragoste – va muri odată cu noi, așa cum și trebuie. Sperasem că el va ține o cuvântare pentru mine, căci nu există nimeni altcineva care...

Am început să plâng.

– Bine, cum să nu plâng? Cum să... bine. Bine.

Am tras de câteva ori aer în piept și m-am întors la foaia de hârtie.

– Nu pot să vorbesc despre povestea noastră de dragoste, așadar, voi vorbi despre matematică. Nu sunt matematician, însă asta o știu: între 0 și 1 există numere infinite. Există 0,1 și 0,12 și 0,112 și o colecție infinită de alte

numere. Desigur, există un set infinit mai mare de numere între 0 și 2 sau între 0 și un milion. Unele infinități sunt mai mari decât alte infinități. Așa ne-a învățat un scriitor pe care l-am plăcut cândva. Există zile, multe dintre ele, când îmi displace mărimea setului meu nemărginit. Vreau mai multe numere decât voi căpăta probabil și, Doamne, vreau mai multe numere pentru Augustus Waters decât a primit. Însă Gus, iubirea mea, nu-ți pot spune cât de recunoscătoare sunt pentru mica noastră infinitate. N-aș schimba-o pentru nimic în lume. Tu mi-ai oferit o veșnicie în interiorul zilelor numărate și pentru asta îți sunt recunoscătoare.

CAPITOLUL 21

Augustus Waters a murit la opt zile după prefuneraliile sale, la Spitalul Memorial, la terapie intensivă, când cancerul care era făcut din el i-a oprit, în cele din urmă, inima, care era și ea făcută tot din el.

Era cu mama și cu tatăl său și cu surorile lui. Mama lui m-a sunat la 3:30 dimineață. Știusese, desigur, că avea să se ducă. Vorbisem cu tatăl lui înainte să merg la culcare, iar el îmi spusese:

– S-ar putea să se întâmple la noapte.

Însă, chiar și așa, când am luat telefonul de pe noptieră și am văzut că mă apela Mama lui Gus, în mine totul s-a prăbușit. La capătul celălalt al firului ea plângea și mi-a spus că îi părea rău și eu i-am spus că și mie îmi părea rău, iar ea mi-a spus că fusese inconștient cu vreo două ore înainte să moară.

Atunci au intrat părinții mei, care se uitau întrebători, iar eu am dat din cap, iar ei s-au sprijinit unul de celălalt, simțind, sunt convinsă, teroarea care avea, în timp, să-i cuprindă în mod direct.

L-am sunat pe Isaac, care a blestemat viața și universul și pe Dumnezeu Însuși și care a întrebat unde sunt afurisitele de trofee să le spargi atunci când ai nevoie de ele, apoi mi-am dat seama că nu mai aveam pe cine să sun, ceea ce era lucrul cel mai trist. Unica persoană cu care aș fi vrut să vorbesc despre moartea lui Augustus Waters era Augustus Waters.

Părinții mei au rămas în camera mea o veșnicie, până s-a făcut dimineață și, în final, tata a spus:

– Vrei să fii singură?

Iar eu am încuviințat din cap și mama a spus:

– Suntem dincolo de ușă.

Iar eu am gândit: *Nu mă îndoiesc.*

Era de nesuportat. Toată tărășenia. Fiecare secundă era mai rea decât precedentă. Mă tot gândeam să-l sun, întrebându-mă ce avea să se întâmple dacă mi-ar fi răspuns cineva. În ultimele săptămâni, fusesem reduși la a ne petrece timpul împreună în aducere-aminte, dar asta nu era nimic: plăcerea de a-mi aminti îmi fusese luată, căci nu mai era nimeni cu care să-mi fi amintit. Aveam senzația că a-mi fi pierdut partenerul de aducere-aminte însemna pierderea memoriei înseși, de parcă lucrurile pe care le făcuserăm erau mai puțin reale și importante decât fuseseră cu câteva ore în urmă.

* * *

Când ajungi la Urgențe, unul dintre lucrurile despre care te întreabă este cum îți evaluezi durerea pe o scară de la unu la zece și de aici trag concluzia ce medicamente să folosească și cât de repede s-o facă. Mi se pusese această întrebare de sute de ori în decursul anilor și îmi amintesc că o dată, mai pe la început, când n-am putut să-mi recapăt respirația și aveam senzația că-mi luase pieptul foc, flăcările lingând interiorul coastelor mele, luptând să găsească o cale pentru a-mi arde tot corpul, părinții m-au dus la Urgențe. O asistentă m-a întrebat despre durere, iar eu nu puteam nici măcar să vorbesc, așa că am ridicat nouă degete.

Mai târziu, după ce mi-au dat ceva, asistenta a intrat și mă mângâia pe mână, în timp ce-mi lua tensiunea și m-a întrebat:

– Știi cum de mi-am dat seama că ești o luptătoare? I-ai spus unui zece nouă.

Dar nu fusese chiar așa. Îi spusese nouă, deoarece vroiam să-mi economisesc zecele. Și iată-l, marele și groaznicul zece, lovindu-mă iar și iar, în timp ce stăteam întinsă pe pat, liniștită și singură, privind lung tavanul, valurile izbindu-mă de stânci, apoi trăgându-mă înapoi în mare ca să poată să mă arunce din nou pe stânca tăioasă, lăsându-mă să plutesc cu fața în sus pe apă, neînecată.

În cele din urmă, l-am sunat. Telefonul lui a sunat de cinci ori, apoi a intrat căsuța vocală. *Ați ajuns în căsuța vocală a lui Augustus Waters*, așa spunea vocea răgușită de care mă îndrăgostisem. *Lăsați un mesaj*. S-a auzit un bip. Aerul inert de la capătul firului era atât de înfiorător! Aș fi vrut să mă întorc cu el în acel secret spațiu post-terestru pe care îl

vizitam atunci când vorbeam le telefon. Am așteptat acea trăire, dar ea n-a venit niciodată: aerul inert de la capătul firului nu era nicio alinare și, în cele din urmă, am închis.

Mi-am scos laptopul de sub pat și l-am pornit și m-am dus la pagina lui, unde condoleanțele curgeau deja gărlă. Cea mai recentă suna așa: *Te iubesc, frate. Ne vedem pe lumea cealaltă. scrisă de către cineva de care nu auzisem niciodată. De fapt, aproape toate postările, care apăreau la fel de repede precum le citeam, erau scrise de oameni pe care nu-i cunoscusem și despre care el nu-mi vorbise niciodată, oameni care îi preamăreau diferitele-i virtuți acum că era mort, cu toate că știam cu certitudine că ei nu-l văzuseră luni în șir și nu făcuseră niciun efort să-l viziteze. M-am întrebat dacă și peretele meu avea să arate ca acesta, dacă aveam să mor sau dacă aveam să termin școala și să trăiesc destul timp cât să scap de amintirea mea pe scară largă.*

Am continuat să citesc.

Frate, mi-e deja dor de tine.

Te iubesc, Augustus. Dumnezeu să te binecuvânteze și să te țină în paza Lui.

Uriașule, vei trăi veșnic în inimile noastre.

(Asta, în mod deosebit, m-a enervat, căci sugera imortalitatea celui rămas în viață: vei trăi veșnic în amintirea mea, căci eu voi trăi veșnic! Acum eu sunt Dumnezeul tău, băiete care ai murit! Să crezi că tu n-ai să mori e un alt efect secundar al morții.)

Ai fost mereu un mare prieten și-mi pare rău că nu ne-am prea văzut după ce ai părăsit școala, frate. Pariez că deja joci baschet în rai.

Mi-am închipuit analiza făcută de către Augustus Waters acestui comentariu: dacă joc baschet în rai, asta implică o locație fizică a raiului conținând mingi fizice de baschet? Cine face mingile în chestiune? Există suflete mai puțin norocoase în rai care lucrează într-o fabrică cerească de mingi de baschet astfel încât eu să pot să joc? Sau un Dumnezeu atotputernic a creat mingile din vidul spațiului? Este raiul acesta în vreun soi de univers care nu poate fi observat, unde legile fizicii nu se aplică, iar dacă așa stau lucrurile, de ce naiba aș juca eu baschet când aș putea să zbor sau să citesc sau să-i privesc pe oamenii frumoși sau să fac altceva care să-mi placă? E cam ca și când felul în care îți închipui tu sinele meu mort spune mai multe despre tine decât spune fie despre persoana care am fost, fie despre orice voi fi acum.

Părinții lui au sunat să spună că funeraliile vor avea loc peste cinci zile, sâmbătă. Mi-am imaginat o biserică plină ochi de oameni care credeau că îi plăcuse baschetul și mi-a venit să vărs, dar știam că trebuia să merg, de vreme ce țineam o cuvântare și tot restul. Când am închis, m-am întors la cititul mesajelor de pe perete:

Tocmai am aflat că Gus Waters a murit după o luptă îndelungată cu cancerul. Odihnește-te în pace, amice!

Eram convinsă că acești oameni erau cu adevărat triști și că nu eram chiar supărată pe ei. Eram supărată pe univers. Chiar și așa, asta mă înfură: îi ai pe toți prietenii ăștia exact

atunci când nu-ți mai trebuie prieteni. Am scris un răspuns la comentariul lui:

Trăim într-un univers devotat creației și eradicării conștiinței. Augustus Waters nu a murit după o îndelungată luptă cu cancerul. A murit după o îndelungată luptă cu conștiința umană, victimă – așa cum vei fi și tu – a nevoii universului de a face și desface tot ceea ce este posibil.

L-am postat și am așteptat să răspundă cineva, actualizându-l iar și iar. Nimic. Comentariul meu s-a pierdut în viforul noilor postări. Toată lumea avea să-i simtă lipsa. Cu toții se rugau pentru familia lui. Mi-am amintit scrisoarea lui Van Houten: scrisul nu învie. Îngroapă.

După un timp, m-am dus în camera de zi pentru a sta cu părinții și a ne uita la televizor. N-aș ști să spun ce emisiune era, dar, la un moment dat, mama a spus:

– Hazel, ce putem face pentru tine?

Și eu, pur și simplu, am clătinat din cap.

– Ce putem face? m-a întrebat mama iar.

Am ridicat din umeri.

Dar ea a continuat să mă întrebe, de parcă ar fi fost ceva ce ea ar fi putut face, până ce, într-un final, m-am târât pe canapea în poala ei și a venit și tata și mi-a ținut picioarele în brațe, iar eu am cuprins-o pe mama pe după mijloc și ei m-au ținut așa ore în șir, în timp ce marea se rostogolea înăuntru.

CAPITOLUL 22

Când am ajuns prima dată acolo, m-am așezat în spatele capelei, o mică încăpere cu pereți aparenti din piatră din laterala sanctuarului în biserica Pur și Simplu în Inima lui Iisus. Erau probabil vreo optzeci de scaune așezate și era cam două treimi plin, dar se simțea o treime gol.

Un timp, am privit numai cum oamenii se duceau la sicriu, care era un soi de căruț acoperit cu o față de masă purpurie. Toți acești oameni pe care nu-i mai văzusem niciodată îngenuncheau lângă el sau rămâneau în picioare privind deasupra lui, poate plângând, poate spunând ceva, apoi atingeau cu toții sicriul în loc să-l atingă pe el, căci nimeni nu vrea să atingă morții.

Mama și tatăl lui Gus stăteau în picioare lângă sicriu, îmbrățișându-i pe toți care treceau, dar, când m-au văzut, mi-au zâmbit și au venit cu pași târșiți spre mine. M-am ridicat și l-am îmbrățișat mai întâi pe tatăl lui, apoi pe mama sa, care m-a strâns cam tare, așa cum obișnuia s-o facă și Gus, comprimându-mi omoplații. Amândoi arătau îmbătrâniți – cu ochii adunși în orbite, cu pielea atârându-le pe fețele epuizate. Și ei ajunseseră la capătul unei curse cu obstacole.

– Te iubea atât de mult, mi-a spus mama lui Gus. Chiar te iubea. Nu era... n-a fost o dragoste de licean, a adăugat ea, ca și când eu n-aș fi știut asta.

– Și pe voi v-a iubit la fel de mult, am spus în șoaptă.

E greu de explicat, dar să vorbesc cu ei aveam senzația că sunt înjunghiată și înjunghii.

– Îmi pare rău, am spus.

Apoi, părinții lui au vorbit cu părinții mei – conversația toată numai dat din cap și buze strânse. M-am uitat la coșciug și am văzut că nu era nimeni în preajma lui, așa că m-am decis să mă duc acolo. Mi-am scos tubul de oxigen din nări și l-am ridicat deasupra capului, dându-i-l tatei. Vroiam să fim numai eu și el. Mi-am luat mașonul și am pornit pe culoarul improvizat printre două șiruri de scaune.

Drumul mi s-a părut lung, dar le spuneam întruna plămânilor mei să tacă, sunt puternici, că puteau să facă asta. Apropiindu-mă, l-am văzut: părul îi era pieptănat lins, spre stânga, într-un mod care l-ar fi oripilat, iar fața îi era cosmetizată. Dar era în continuare Gus. Înaltul, zveltul, frumosul meu Gus.

Am vrut să mă îmbrac cu rochița neagră pe care mi-o cumpărasem pentru cea de-a cincisprezecea aniversare, rochia mea de moarte, dar nu-mi mai venea, așa că m-am îmbrăcat cu o rochie neagră, simplă, până la genunchi. Augustus era îmbrăcat cu același costum cu revere înguste pe care îl purtase la Oranje.

Îngenunchind, mi-am dat seama că îi închiseseră ochii – sigur că așa făcuseră – și că n-aveam să-i mai văd vreodată ochii lui albaștri.

– Te iubesc la timpul prezent, i-am șoptit, apoi am pus mâna pe mijlocul pieptului său și i-am spus: E bine, Gus. E bine. Chiar este. E bine, m-auzi?

N-aveam – și nici n-am – convingerea că mă putea auzi. M-am aplecat și l-am sărutat.

– Bine, i-am spus. Bine.

Brusc, mi-am dat seama că ne priveau toți oamenii aceia, că ultima dată când ne mai văzuseră atâția

oameni sărutându-ne eram în Casa Anne Frank. Dar acolo, la drept vorbind, nu mai eram noi de văzut. Numai eu.

Am deschis manșonul, am vârât mâna și am scos un pachet cartonat de Camel Lights. Cu o mișcare rapidă, pe care speram să n-o fi văzut nimeni din spate, i l-am strecurat în spațiul dintre el și capitonajul plușat, argintiu, al sicriului.

– Poți să le aprinzi, i-am șoptit. Nu mă deranjează.

În timp ce vorbeam cu el, mama și cu tata mi-au mutat tubul pe rândul al doilea, astfel încât să nu fiu nevoită să merg mult. Când m-am așezat, tata mi-a dat un șervețel. Mi-am suflat nasul, mi-am petrecut tuburile pe după urechi și mi-am vârât bobیțele înapoi în nări.

Am crezut că aveam să intrăm în sanctuarul propriu-zis pentru slujbă, dar totul s-a desfășurat în acea mică încăpere laterală – Pur și Simplu în Inima lui Iisus, așa cred, partea din cruce pe care fusese ținut. Un preot a venit și s-a așezat lângă sicriu, aproape de parcă sicriul ar fi fost un amvon sau ceva, și a vorbit puțin despre cum Augustus a dus o luptă curajoasă și despre cum eroismul lui în fața bolii era o inspirație pentru noi toți, iar eu eram deja enervată la culme, când acesta a spus:

– În rai, Augustus va fi în cele din urmă vindecat și întreg.

A sugerat că el fusese mai puțin întreg decât alți oameni din pricina faptului că avea un singur picior, iar eu nu prea reușeam să-mi reprim oftatul de dezgust. Tata m-a prins de deasupra genunchiului și mi-a aruncat o privire dezaprobatoare, dar, de undeva din spatele meu, cineva mi-a murmurat aproape imperceptibil la ureche:

– Ce morman de balegă de cal, nu, puștoaico?

M-am răsucit.

Peter Van Houten era îmbrăcat într-un costum alb de in, croit să-i acopere rotunjimea, cu o cămașă albastră și o cravată verde. Arăta de parcă era îmbrăcat pentru colonizarea Republicii Panama, nu pentru o înmormântare. Preotul a spus:

– Să ne rugăm!

Și, în timp ce toată lumea își plecase capetele, eu n-am putut decât să mă zgâiesc la priveliștea oferită de Peter Van Houte. După o clipă a spus:

– Trebuie să ne prefacem că ne rugăm, și și-a plecat capul.

Am încercat să uit de el și să mă rog pentru Augustus. Mi-am făcut o datorie din a-l asculta pe preot și de a nu privi în spate.

Preotul l-a chemat pe Isaac, care era mult mai serios decât fusese la prefunerălii.

– Augustus Waters a fost primarul Orașului Secret al Cancervaniei și el este de neînlocuit, a început Isaac. Alți oameni vor putea să vă spună povestiri amuzante despre Gus, căci el a fost un tip vesel, dar mie dați-mi voie să vă spun una serioasă. La o zi după ce mi s-a extirpat ochiul, Gus a apărut la spital. Eu eram orb și aveam inima zdrobită și nu vroiam să fac nimic, iar Gus a dat buzna în camera mea și a țipat: *Am vești minunate!* Iar eu am zis ceva de genul: *Nu vreau să aud vești minunate în clipa asta.* Iar Gus mi-a zis: *Astea sunt vești minunate pe care ai să vrei să le auzi* și eu l-am întrebat: *Bine, care sunt?* Iar el a spus: *Tu ai să trăiești o viață bună și lungă și plină de momente mărețe și îngrozitoare pe care nici măcar nu ți le poți acum imagina!*

Isaac n-a mai putut continua sau poate asta era tot ce scrisese.

După ce un prieten din liceu a spus niște istorioare despre considerabilele talente la baschet ale lui Gus și nenumăratele lui calități de coechipier, preotul a zis:

– Vom asculta acum câteva cuvinte din partea prietenei speciale a lui Augustus, Hazel.

Prietenă specială? S-au auzit niște chicoteli în public, astfel încât mi-am imaginat că era mai sigur pentru mine să încep prin a-i spune preotului:

– Am fost iubita lui.

Asta a stârnit un hohot de râs. Apoi am început să citesc din cuvântarea pe care o scrisesem.

– În casa lui Gus este un citat grozav, unul pe care amândoi l-am găsit foarte mângâietor: *Fără durere, n-am putea cunoaște bucuria.*

Am continuat să perorez despre aiurelile de încurajări, în timp ce părinții lui Gus, braț la braț, s-au îmbrățișat, dând aprobator din cap la fiecare cuvânt. Funeraliile, am decis eu, sunt pentru cei vii.

După ce a vorbit Julie, sora lui, slujba s-a terminat cu o rugăciune pentru uniunea lui Gus cu Dumnezeu, iar eu m-am gândit la ce-mi spusese el atunci, la Oranje, că el nu credea în conace și harfe, dar credea în ceva cu C mare, iar eu am încercat să mi-l imaginez pe el undeva cu U mare așa după cum ne rugam, însă chiar și atunci un prea reușeam să mă conving pe mine însămi că el și cu mine vom fi din nou împreună. Deja cunoșteam prea mulți oameni morți. Știam că timpul va trece diferit pentru mine, altfel decât va trece pentru el – că eu, asemenea tuturor celor din acea încăpere, voi continua să acumulez iubiri și

pierderi, în timp ce el n-avea s-o mai facă și, pentru mine, aceea era tragedia finală și cu adevărat de nesuportat: la fel ca toți morții fără număr, o dată pentru totdeauna, el retrogradase de la bântuit la bântuitor.

Și atunci, unul dintre cumnații lui Gus a adus un radio casetofon portabil mare și au pus cântecul pe care îl alesese Gus – un cântec lent și trist al formației The Hectic Glow care se numea *The new partner*. Sincer, eu nu-mi doream decât să plec acasă. Nu prea cunoșteam pe nimeni de acolo și simțeam privirea ochilor mici ai lui Peter Van Houten sfredelindu-mi claviculele descoperite, dar, după ce s-a terminat cântecul, au trebuit să vină cu toții la mine și să-mi spună că vorbisem tare frumos și că era o slujbă minunată, ceea ce era o minciună: era o înmormântare. Arăta ca orice altă înmormântare.

Cei care îi cărau coșciugul – verișori, tatăl lui, un unchi, prieteni pe care nu i-am văzut niciodată – au venit și l-au luat și au pornit cu toții spre dric.

Când mama, tata și cu mine ne-am urcat în mașină, eu am spus:

– Nu vreau să merg. Sunt obosită.

– Hazel! a zis mama.

– Mamă, acolo nu voi avea unde să stau jos și o să dureze o veșnicie și sunt sfârșită.

– Hazel, trebuie să mergem pentru doamna și domnul Waters, a spus mama.

– Doar... am zis eu.

Nu știu de ce mă simțeam atât de mică pe bancheta din spate. Cumva, îmi doream să fiu mică. Aș fi vrut să am șase ani sau cam pe acolo.

– Bine, am căzut eu de acord.

O vreme, n-am făcut nimic altceva decât să privesc pe fereastră în gol. Chiar nu vroiam să merg. Nu vroiam să-i văd cum îl coboară în pământ, în locul pe care el îl alesese împreună cu tatăl său, și nici nu vroiam să-i văd pe părinții lui căzând în genunchi pe iarba udă de rouă, suspinând, și nu vroiam să-i văd jacheta de in a lui Van Houten întinsă pe burta lui de alcoolic, și nu vroiam să plâng în fața unui grup de oameni, și nu vroiam să arunc o mână de țărână pe mormântul lui, și nu vroiam ca părinții mei să fie nevoiți să stea acolo sub seninul cer albastru, cu lumina după-amiezii, gândindu-se la ziua lor și la copilul lor și la peticul meu de pământ și la coșciugul meu și la țărâna mea.

Dar am făcut toate aceste lucruri. Le-am făcut pe toate și, ceea ce este și mai rău, le-am făcut deoarece mama și cu tata simțeau că așa trebuia să procedăm.

* * *

După ce totul s-a terminat, Van Houten a venit spre mine și mi-a pus o mână grăsulie pe umăr, zicându-mi:

– Mă puteți lua și pe mine cu mașina? Mi-am lăsat mașina închiriată la poalele dealului.

Am ridicat din umeri, iar el a deschis portiera din spate dreapta, în timp ce tata descuia mașina.

Înăuntru, s-a aplecat între scaunele din față și a spus:

– Peter Van Houten: Romancier Emerit și Dezamăgitor Semiprofesionalist.

S-au prezentat și părinții mei. El le-a strâns mâinile. Eram destul de surprinsă că Peter Van Houten zburase de la capătul celălalt al lumii ca să asiste la o înmormântare.

– Cum de... dar el m-a întrerupt.

– Am folosit diabolicul vostru internet pentru a urmări necrologurile din Indianapolis.

A vârat mâna în buzunarul costumului lui de in și a scos o sticlă mică de whisky.

– Și ai cumpărat pur și simplu un bilet și...

M-a întrerupt din nou, în timp ce desfăcea capacul sticlei.

– A costat o mie cinci sute la clasa întâi, dar dețin suficient capital să-mi permit asemenea toane. Și băuturile sunt gratuite în avion. Dacă ești ambițios, aproape că poți echilibra balanța.

Van Houten a luat o dușcă de whisky și s-a aplecat în față pentru a-i oferi și tatălui meu, care i-a zis:

– Ăăă... nu, mulțumesc.

Apoi, Van Houten a făcut semn cu sticla spre mine. Am luat-o.

– Hazel! a strigat mama, dar eu am deschis sticla și am sorbit din ea.

M-a făcut să-mi simt stomacul aidoma plămânilor. I-am dat înapoi sticla lui Van Houten, care a luat o gură mare din ea și apoi a spus:

– Așa deci. Omnis cellula e cellula.

– Poffim?

– Iubitul tău Waters și cu mine am corespondat un pic și în ultima lui...

– Stai, acum îți citești corespondența primită de la fani?

– Nu, el a trimis-o acasă la mine, nu prin intermediul editorului meu. Și nu prea l-aș putea numi fan. Mă disprețuia. Dar, oricum, insista că voi fi iertat de purtarea mea greșită dacă aveam să particip la funeraliile sale și

aveam să-ți spun ce se întâmplă cu mama Annei. Așa că, iată-mă și iată-ți răspunsul: Omnis cellula e cellula.

– Poffim? I-am întrebat iar.

– Omnis cellula e cellula, a spus el din nou. Toate celulele provin din celule. Fiecare celulă se naște dintr-o celulă precedentă, care s-a născut dintr-o celulă precedentă. Viața vine din viață. Viața generează viața generează viața generează viața.

Am ajuns la poalele dealului.

– Bine, da, i-am spus eu.

N-aveam chef de așa ceva. Peter Van Houten n-avea să deturneze funeraliile lui Gus. N-aveam să-i permit eu.

– Mulțumesc, am spus. Păi, cred că suntem la poalele dealului.

– Nu vrei o explicație? m-a întrebat el.

– Nu, i-am spus. Sunt bine. Cred că ești un alcoolic jalnic care spune lucruri extravagante pentru a atrage atenția aiudoma unui copil precoce de unsprezece ani și am o senzație super rea în legătură cu tine. Însă, da, nu, tu nu mai ești tipul care a scris *O durere supremă*, ca atare n-ai mai putea să scrii o continuare chiar și dacă ai vrea. Oricum, mulțumesc. Să ai o viață excelentă!

– Dar...

– Mulțumesc pentru băutura, i-am spus. Acum, coboară din mașină.

Arăta pleoștit. Tata a oprit mașina și noi am zăbovit acolo, sub mormântul lui Gus preț de un minut, până ce Van Houten a deschis portiera și, într-un sfârșit, a plecat în tăcere.

Îndepărtându-ne, l-am privit luând o gură de alcool și ridicând sticla în direcția mea, de parcă ar fi toastat în

cinstea mea. Ochii lui păreau atât de triști. Ca să fiu sinceră, mi-a părut cumva rău pentru el.

Pe la șase, am ajuns, în cele din urmă acasă, iar eu eram epuizată. Nu vroiam decât să dorm, însă mama m-a făcut să mănânc niște paste cu brânză, dar măcar m-a lăsat să mănânc în pat. Am dormit cu ventilatorul mecanic vreo două ore. Trezirea a fost îngrozitoare, căci, pentru un moment derutant, am avut senzația că totul era bine, dar apoi m-a copleșit din nou. Mama m-a scos de pe ventilator, m-a conectat la un tub portabil și m-am dus împleticindu-mă la baie ca să mă spăl pe dinți.

M-am analizat în oglindă, în timp ce mă spălam pe dinți, continuând să mă gândesc că există două feluri de adulți: existau cei ca Peter Van Houten – creaturi nefericite care cutreieră lumea în căutarea a ceva de rănit. Și existau oameni ca părinții mei, care circulau prin preajmă ca niște zombi, făcând orice trebuiau să facă pentru a continua să meargă.

Niciuna dintre aceste perspective nu m-a izbit ca fiind una de dorit în mod special. Mi se părea că văzusem deja tot ce era bun și pur în lume și începeam să bănuiesc că, deși dacă moartea nu s-ar fi interpus în cale, genul de iubire pe care am împărtășit-o eu și Augustus n-ar fi putut niciodată să dureze. *Așa se duc zorile*, a scris poetul. *Nimic prețios nu poate să rămână.*

Cineva a bătut la ușa băii.

– *Occupada*, am spus.

– Hazel, a spus tata. Pot să intru?

N-am răspuns, dar, după un timp, am descuiat ușa. M-am așezat pe scaunul toaletei. De ce trebuia ca respiratul

să fie așa o treabă grea? Tata a îngenuncheat lângă mine. Mi-a pus capul pe umărul lui și mi-a spus:

– Îmi pare rău că Gus a murit.

Mă simțeam cam sufocată de tricoul lui, însă îmi făcea bine să fiu ținută așa de strâns, lipită de mirosul mângâietor al tatei. Era aproape ca și cum el ar fi fost supărat sau ceva de genul, iar mie îmi plăcea asta, căci și eu eram supărată.

– E o aiureală totală, a spus el. Toată treaba. Optzeci la sută rată de supraviețuire și el e în cele douăzeci de procente? Aiurea! Era un copil atât de bun. E o aiureală. Urăsc asta. Dar a fost cu siguranță un privilegiu să-l iubim, nu?

Am dat din cap aprobator în tricoul lui.

– Îți dă o idee despre ceea ce simt eu pentru tine, mi-a spus el.

Bătrânul meu. Întotdeauna știa ce să spună.

CAPITOLUL 23

Câteva zile mai târziu, m-am trezit în jurul prânzului și m-am dus cu mașina acasă la Isaac. Mi-a răspuns chiar el la ușă.

– Mama l-a dus pe Graham la un film, mi-a zis.

– Ar trebui să ne ducem să facem ceva, i-am spus.

– Ar putea fi acel ceva jocuri video cu un orb, stând pe canapea?

– Da, exact acest ceva îl aveam în minte.

Așa că am stat acolo câteva ore, vorbind împreună monitorului, navigând prin acea peșteră labirintică invizibilă fără niciun fir de lumină. Partea cea mai antrenantă a

jocului era, de departe, să încercăm să facem computerul să se angajeze într-o conversație umoristică:

Eu:

– Ating peretele peșterii.

Computerul:

– Atingi peretele peșterii. E umed.

Isaac:

– Ling peretele peșterii.

Computerul:

– Nu înțeleg. Repetă.

Eu:

– Mi-o trag cu peretele umed al peșterii.

Computerul:

– Tragi în perete. Te lovești la cap.

Isaac:

– Nu să tragi. Să ți-o tragi.

Computerul:

– Nu înțeleg.

Isaac:

– Amice, am fost singur în întunericul din peștera asta săptămâni la rând și am nevoie să mă descarc. Mi-o trag cu peretele umed al peșterii.

Computerul:

– Încerci să tr...

Eu:

– Îmi împing pelvisul în perete.

Computerul:

– Nu în...

Isaac:

– Fac amor cu peștera.

Computerul:

– Nu în...

Eu:

– Bine! Urmez bifurcația la stânga.

Computerul:

– Urmezi bifurcația la stânga. Pasajul se îngustează.

Eu:

– Mă târăsc.

Computerul:

– Te târăști zece metri. Peste trupul tău curge un pârâiaș.

Ajunghi la o movilă de pietre care blochează trecerea.

Eu:

– Acum pot să mi-o trag cu peștera?

Computerul:

– Nu poți să tragi dacă nu stai în picioare.

Isaac:

– Îmi displace să trăiesc într-o lume fără Augustus Waters.

Computerul:

– Nu înțeleg...

Isaac:

– Nici eu. Pauză.

A lăsat telecomanda să cadă pe canapea între noi și m-a întrebat:

– Ai idee dacă l-a durut sau ceva de genul?

– Cred că se lupta să respire, i-am spus. În cele din urmă, a devenit inconștient, dar sună ca și cum, da, n-a fost grozav sau cam așa ceva. Să mori e nașpa.

– Da, a spus Isaac.

Apoi, după mai mult timp:

– Pare atât de imposibil.

– Se întâmplă mereu, i-am spus.

– Pari supărată, mi-a spus el.

– Da, i-am spus.

Un timp, am stat pur și simplu în tăcere și era bine, iar eu m-am gândit cumva, la început, când ne aflam Întru Totul în Inima lui Iisus, Gus ne-a spus că se temea de uitare, iar eu i-am zis că el se temea de ceva universal și inevitabil și cum, de fapt, problema nu era suferința în sine sau uitarea ca atare, ci vicioasa lipsă a sensului acestor lucruri, nihilismul inuman absolut al suferinței. M-am gândit la tata, care îmi spusese că universul vrea să fie remarcat. Noi însă vrem ca universul să ne remarce pe noi, vrem ca universului să-i pese câtuși de puțin de ceea ce ni se întâmplă – nu ideea de a conștientiza viața ca un tot colectiv, ci pe a fiecăruia dintre noi, ca indivizi.

– Să știi că Gus te-a iubit cu adevărat, mi-a zis el.

– Știu.

– Nu-i mai tăcea gura pe tema asta.

– Știu, i-am spus.

– Era enervant.

– Eu nu găseam nimic enervant, i-am zis.

– Ți-a dat vreodată chestia aia pe care o scria?

– Ce chestie?

– Continuarea aia sau ce-o fi fost la cartea care îți place ție.

M-am întors spre Isaac.

– Poffim?

– A zis că lucra la ceva pentru tine, dar că nu era prea bun ca scriitor.

– Când ți-a zis asta?

– Nu-mi amintesc. Cred că la un moment dat, după ce s-a întors de la Amsterdam.

– Când anume? am insistat eu.

Nu avusese șansa să termine? Oare terminase și lăsase ceva pe computerul lui sau ceva de genul ăsta?

– Ăăă... a oftat Isaac. Ăăă... nu știu. Am vorbit doar o singură dată despre asta. Era aici... ăăă... ne jucam cu mașinăria mea de e-mailuri și tocmai promisem un e-mail de la bunica. Pot să verific pe aparat dacă tu...

– Da, da, unde este?

Menționase despre asta cu o lună în urmă. O lună. Nu o lună bună, de altfel, dar totuși – o lună. Era suficient timp pentru ca el să fi scris măcar ceva. Încă mai exista ceva de la el sau, cel puțin, scris de el, plutind pe acolo. Îmi trebuia.

– Am să mă duc la el acasă, i-am spus lui Isaac.

M-am dus în viteză la mașină și mi-am săltat tubul de oxigen pe scaunul din dreapta. Am pornit mașina. Din boxe se revărsa un ritm de hip-hop și, când am întins mâna să schimb frecvența radioului, cineva a început să țină ritmul. În suedeză.

M-am răsucit brusc și am țipat când l-am văzut pe Peter Van Houten stând pe bancheta din spate.

– Scuze că te-am speriat, a spus Peter Van Houten, acoperind ritmul.

Era îmbrăcat cu același costum pe care îl purtase la funeralii, deși trecuse aproape o săptămână. Mirosea de parcă ar fi transpirat alcool.

– Poți să păstrezi CD-ul, a spus el. E Snook, unul dintre cei mai importanți cântăreți sued...

– Ah, ah, ah, ah, coboară din mașina mea!

Am închis casetofonul.

– Este mașina mamei tale, din câte știu, mi-a spus el. În plus, nu era încuiată.

– O, Doamne! Coboară din mașină sau sun la 911. Amice, care este problema ta?

– Măcar de-ar fi numai una, m-a privit el gânditor. Mă aflu aici pur și simplu pentru a-mi cere iertare. Ai apreciat corect când, anterior, ai spus că sunt un omuleț patetic, dependent de alcool. Am avut numai o cunoștință, care își petrecea timpul cu mine numai pentru că o plăteam pentru asta – mai rău, de atunci și-a dat demisia, lăsându-mă singur, un suflet rar care nu reușește să-și achiziționeze companie nici măcar prin mită. Hazel, totul este adevărat. Toate astea și încă și mai multe.

– Bine, i-am spus.

Ar fi fost încă un discurs lacrimogen dacă el n-ar fi pronunțat cuvintele neclar.

– Îmi amintești de Anna.

– Le amintesc multor oameni de multe persoane, i-am dat eu replica. Chiar trebuie să plec.

– Păi, pornește mașina, a spus el.

– Coboară!

– Nu. Îmi amintești de Anna, mi-a spus el din nou.

După o secundă, am băgat mașina în marșarier și am dat cu spatele. Nu reușeam să-l fac să coboare și nici nu trebuia s-o fac. Aveam să conduc până acasă la Gus, iar părinții lui Gus aveau să-l oblige să plece.

– Ești familiarizată, desigur, a spus Van Houten, cu Antonietta Meo.

– Da, nu, i-am spus, dând drumul la casetofon, din care a izbucnit melodia hip-hop suedeză, dar Van Houten a țipat pentru a se face auzit.

– În curând s-ar putea ca ea să fie cel mai tânăr sfânt nemartir beatificat vreodată de către biserica catolică. A

avut aceeași formă de cancer ca și domnul Waters, cancer osos. I-au amputat piciorul drept. Durerea a fost ucigătoare. În timp ce trăgea să moară din pricina cancerului agonizant, la frageda vârstă de șase ani, i-a spus tatălui ei: *Durerea este ca un material textil. Cu cât este mai puternică, cu atât mai mult merită.* E adevărat, Hazel?

Nu mă uitam direct la el, ci îi priveam reflexia din oglinda retrovizoare.

– Ba nu, am țipat să mă fac auzită peste muzică. Asta e o aiureală.

– Dar nu ți-ai dori să fie adevărat? m-a întrebat el, strigând.

Am oprit muzica.

– Regret că v-am stricat excursia. Erați pera tineri. Erați...

Și-a curmat vorbele, de parcă ar fi avut dreptul să-l jelească pe Gus. Van Houten era un altul dintre jelistorii fără număr care nu-l cunoșteau cu adevărat pe Gus, o altă lamentație prea târzie pe peretele lui.

– Nu ne-ai stricat excursia, ticălos plin de sine ce ești. Am avut o excursie grozavă.

– Încerc, a spus el. Încerc, îți jur.

Cam pe atunci mi-am dat seama că Peter Van Houten avea un mort în familie. Am reconsiderat sinceritatea cu care scrisese despre copiii bolnavi de cancer; faptul că nu putuse să vorbească cu mine în Amsterdam, cu excepția întrebării dacă mă îmbrăcasem dinadins ca ea; nepăsarea afișată față de mine și de Augustus; întrebarea lui chinuitoare despre relația dintre extremitatea durerii și valoarea acesteia. Stătuse acolo bând; un bătrân care era beat de ani în șir. Mi-am amintit de o statistică pe care aș fi

vrut să n-o fi știut: jumătate dintre căsnici se sfârșesc în primul an după moartea unui copil. M-am uitat la Van Houten. Conduceam spre College și am tras în spatele unui șir de mașini parcate și l-am întrebat:

– Ai avut un copil care a murit?

– Fiica mea, mi-a spus. Avea opt ani. A suferit minunat. Nu va fi niciodată beatificată.

– A avut leucemie? l-am întrebat.

A dat aprobator din cap.

– Ca Anna, am spus eu.

– Da, în mare parte ca ea.

– Ai fost căsătorit?

– Nu. Mă rog, nu atunci când ea a murit. Am fost de nesuportat cu mult înainte s-o pierd pe ea. Jalea nu te schimbă, Hazel. Te arată așa cum ești.

– Ai locuit cu ea?

– Nu, nu inițial, cu toate că la sfârșit am adus-o la New York, unde locuiam eu, pentru o serie de torturi experimentale care i-au sporit nefericirea zilelor ei, fără însă să-i sporească și numărul acestora.

După o clipă, am spus:

– Așadar, e ca și cum i-ai oferit această a doua viață unde ea a ajuns adolescentă.

– Bănuiesc că aceasta este o apreciere corectă, mi-a spus, apoi a adăugat iute: Presupun că ești la curent cu problema de logică a Philippei Foot, Problema troleului?

– Iar atunci am apărut eu la tine acasă și eram îmbrăcată ca fata care sperai că va ajunge să trăiască și să fie și ai fost luat cu totul prin surprindere.

– E un troleu care gonește pe o linie, complet scăpat de sub control.

– Nu-mi pasă de stupida ta problemă de logică.

– De fapt, e a Phillippei Foot.

– Păi, nici de-a ei.

– Ea n-a înțeles de ce se întâmpla, a spus el. A trebuit să-i spun că avea să moară. Asistentul ei social mi-a zis că eu trebuia să-i spun. Trebuia să-i spun că avea să moară, așa că i-am spus că se ducea în rai. M-a întrebat dacă aveam să fiu și eu acolo, iar eu i-am răspuns că nu, n-aveam să fiu, nu încă. Dar, la un moment dat, a spus ea, iar eu i-am promis că da, desigur, foarte curând. Și i-am spus că, între timp, aveam o familie grozavă acolo care va avea grijă de ea. Iar ea m-a întrebat când voi fi și eu acolo și eu i-am răspuns că în curând. Acum douăzeci și doi de ani.

– Îmi pare rău.

– Și mie.

După un timp, l-am întrebat:

– Ce s-a întâmplat cu mama ei?

El a surâs.

– Șoricelule, tu încă ești în căutarea acelei continuări.

l-am zâmbit și eu.

– Ar trebui să te duci acasă, i-am spus eu. Să te trezești din beție. Să scrii un alt roman. Să faci lucrul la care te pricepi. Nu mulți oameni sunt întratât de norocoși încât să fie buni la ceva.

Mult timp m-a privit în oglinda retrovizoare.

– Bine, a spus. Da. Ai dreptate. Ai dreptate.

Dar chiar în timp ce spunea asta, a scos sticla de whisky, aproape goală. A băut, a pus la loc capacul și a deschis portiera mașinii.

– La revedere, Hazel.

– Ia-o încet, Van Houten.

S-a așezat jos pe trotuar, în spatele mașinii. În timp ce-l priveam în oglinda retrovizoare cum devenea tot mai mic, el a scos sticla și, preț de o secundă, a părut că vroia s-o abandoneze pe trotuar. Apoi a luat o înghițitură.

În Indianapolis era o după-amiază toridă, aerul dens și nemișcat dând impresia că ne aflam într-un nor. Pentru mine, era cel mai rău tip de aer și mi-am spus că era doar aer, în timp ce, străbătând cărarea de la aleea din fața casei până la ușa de la intrare, mi s-a părut că nu se mai termina. Am sunat la ușă și mi-a răspuns mama lui Gus.

– A, Hazel, a spus ea, îmbrățișându-mă și plângând.

M-a făcut să mănânc niște lasagna cu vinete – cred că multă lume le adusese mâncare sau mai știu eu ce – cu ea și cu tatăl lui Gus.

– Ce mai faci?

– Mi-e dor de el.

– Da.

Nu prea știam ce să spun. Vroiam doar să mă duc jos și să găsesc orice ar fi scris el pentru mine. În plus, liniștea din cameră mă stânjenea cu adevărat. Vroiam ca ei să vorbească unul cu celălalt, să se aline sau să se țină de mână sau orice altceva, dar ei stăteau pur și simplu acolo și mâncau mici porții de lasagna, fără ca măcar să se uite unul la celălalt.

– Raiul avea nevoie de un înger, a spus tatăl lui după un timp.

– Știu, i-am spus eu.

Apoi surorile lui și copiii lor, o adevărată belea, au apărut și s-au îngrămădit în bucătărie. M-am ridicat și le-am îmbrățișat pe amândouă surorile și apoi i-am urmărit pe copii, care alergau prin bucătărie, un teribil de necesar

surplus de zgomot și mișcare, molecule excitate lovindu-se unele de altele și țipând: *Tu ești nu tu ești nu eu am fost dar când te-am urmărit tu nu m-ai urmărit ei bine eu te urmăresc acum ba nu prostule e pauză Daniel nu-i spune prost fratelui tău mamă dacă n-am voie să folosesc cuvântul acesta cum se face că tu tocmai l-ai folosit prostule prostule!*

Și apoi, în cor:

– Prostule prostule prostule prostule.

Iar la masă, părinții lui Gus se țineau de mână, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine.

– Isaac mi-a spus că Gus scria ceva, ceva pentru mine, am spus eu.

Copiii continuau să cânte cântecelul lor cu *prostule*.

– Putem verifica pe calculatorul lui, a spus mama sa.

– Nu prea l-a mai folosit în ultimele câteva săptămâni, am spus eu.

– Asta-i adevărat. Nici măcar nu sunt sigură dacă l-am adus sus. Mark, e încă la subsol?

– Habar n-am.

– Păi, am spus eu, pot să...

Am făcut semn cu capul spre ușa care ducea la subsol.

– Noi nu suntem pregătiți, a spus tatăl lui. Dar, sigur, Hazel. Sigur că tu te poți duce.

Am coborât, am trecut de patul lui nefăcut, de scaunele pentru joc de sub televizor. Calculatorul lui era încă pornit. Am lovit ușor mouse-ul pentru a-l readuce la viață și apoi am căutat cele mai recente fișiere editate. Nimic în ultima lună. Cel mai recent lucru era un comentariu la cartea lui Toni Morrison, *The Bluest Eyes*.

Poate că scrisese ceva de mână. M-am dus la rafturile lui cu cărți, căutând un jurnal sau o agendă. Nimic. Am frunzărit exemplarul lui din *O durere supremă*. Nu lăsase niciun semn în carte. M-am îndreptat către noptiera de lângă pat.

Mayhem infinit, cea de-a noua continuare la *Prețul zorilor* stătea deasupra, lângă veioză, colțul paginii 138 fiind întors. Nu reușise să ajungă la sfârșitul cărții.

– Avertisment: *Mayhem supraviețuiește*, am spus eu cu voce tare, în caz că el ar fi putut să mă audă.

Apoi m-am vârat în patul lui nefăcut, înfășurându-mă în pilota lui ca un cocon, înconjurându-mă de mirosul lui. Mi-am scos canula pentru a putea mirosi mai bine, pentru a putea inspira și expira mirosul, care pălea chiar dacă stăteam acolo culcată, cu pieptul arzând, până ce nu am mai putut deosebi durerile.

După un timp, m-am ridicat în șezut pe pat și mi-am introdus canula din nou și am respirat puțin înainte să pornesc să urc scările. Am clătinat din cap ca răspuns la privirile întrebătoare ale părinților lui. Copiii au trecut în fugă pe lângă mine. Una dintre surorile lui Gus – nu puteam să le deosebesc – a întrebat:

– Mamă, vrei să-i duc în parc sau altundeva?

– Nu, nu, e în regulă.

– Există vreun loc în care să fi putut să pună o agendă? Cum ar fi lângă patul lui de spital sau cam așa ceva?

Patul dispăruse deja, solicitat fiind de către azil.

– Hazel, a spus tatăl lui, ai fost zilnic împreună cu noi. Tu... scumpo, nu a prea stat singur mult timp. Nu ar fi avut timpul necesar să scrie ceva. Știu că vrei și eu vreau, dar mesajele pe care le lasă pentru noi vin acum de sus, Hazel.

A arătat spre tavan, de parcă Gus ar fi plutit exact pe deasupra casei. Poate că asta și făcea. Nu știu. Cu toate astea, nu-i simțeam prezența.

– Da, am spus.

Am promis să-i mai vizitez peste câteva zile.

Nu i-am mai captat niciodată mirosul.

CAPITOLUL 24

Trei zile mai târziu, în a unsprezecea zi DG, tatăl lui Gus m-a sunat în timpul dimineții. Eram conectată încă la ventilatorul mecanic, așa încât n-am răspuns, dar i-am ascultat mesajul pe care mi-l lăsa: *Hazel, bună, sunt tatăl lui Gus. Am găsit o... ăăă... agendă Moleskine în suportul pentru reviste care se afla lângă patul lui de spital, destul de aproape, cred, astfel încât el să-l fi putut ajunge. Din păcate, nu e nimic scris în agendă. Toate paginile sunt albe. Însă primele pagini – trei sau patru – sunt rupte din agendă. Am căutat prin casă, dar nu le-am găsit. Așa că nu știu ce să cred. Poate că acelea sunt paginile la care se referea Isaac? Oricum, sper că tu ești bine. Hazel, ești prezentă zilnic în rugăciunile noastre.*

Trei sau patru pagini dintr-o agendă Moleskine care nu mai existau în casa lui Augustus Waters. Unde mi le-ar fi lăsat el? Lipite cu scotch de *Funky Bones*? Nu, nu se simțea destul de bine să fi ajuns acolo.

În Inima lui Iisus. Poate că mi le lăsase acolo în Ultima lui Zi Bună.

Așa că, în ziua următoare, am plecat înspre Grupul de Sprijin cu douăzeci de minute mai devreme. Am mers cu mașina până la Isaac acasă, l-am luat, apoi ne-am dus la

Inima lui Iisus, cu geamurile lăsate în jos, ascultând recentul album al formației The Hectic Glow, descărcat ilegal, cel pe care Gus n-avea să-l mai audă niciodată.

Am luat liftul. L-am condus pe Isaac la un scaun din Cercul Încrăderii, apoi mi-am croit lent drum în jurul Inimii. Am căutat peste tot: sub scaune, în jurul stranei, în spatele căreia stătusem în timp ce dădeam citire elogiului meu, sub masa pentru gustări, pe panoul pentru afișaj, plin cu desenele copiilor de la școala duminicală despre iubirea lui Dumnezeu. Nimic. Era singurul loc unde fuseserăm împreună în acele zile, în afară de casa lui și fie nu erau acolo, fie că mie îmi scăpa ceva. Poate că mi le lăsase la spital, dar, dacă așa ar fi stat lucrurile, cu siguranță că după moartea lui ar fi fost aruncate.

Când m-am așezat pe un scaun de lângă Isaac, mi se tăiasse respirația și am dedicat în întregime timpul mărturisirii lui Patrick referitoare la lipsa boașelor pentru a le spune plămânilor mei că erau în regulă, că puteau să respire, că exista suficient oxigen. Fuseseră drenați cu numai o săptămână înainte ca Gus să moară – privisem cum apa chihlimbarie cancerigenă se scursesese din mine prin tub – și deja se simțeau plini. Eram atât de concentrată la a-mi spune mie însămi să respir, încât n-am băgat de seamă de la bun început că Patrick îmi rostea numele.

Am devenit brusc atentă.

– Da? am întrebat.

– Ce mai faci?

– Sunt bine, Patrick. Mi s-a tăiat puțin respirația.

– Ai vrea să împărtășești grupului o amintire cu Augustus?

– Patrick, aș vrea să mor. Tu îți dorești vreodată să mori?

– Da, a răspuns Patrick fără obișnuita lui pauză. Da, cum să nu. Așa că, tu de ce n-ai vrea?

M-am gândit la asta. Vechiul meu răspuns standard era că vroiam să rămân în viață pentru părinții mei, deoarece ei s-ar fi simțit sfârșiți și fără copil la priveghiul meu, iar asta era încă valabil, dar nu era exact.

– Nu știu.

– În speranța că te-ai face mai bine?

– Nu, i-am spus. Nu, nu-i asta. Chiar nu știu. Isaac? I-am solicitat eu pe el.

Oboisem să vorbesc.

Isaac a început să vorbească despre iubirea adevărată. Nu le puteam spune ce părere aveam eu, căci mi se părea cam siropos, dar mă gândeam la universul care vroia să fie remarcat și cum trebuia să-l remarc eu cât mai bine cu putință. Simțeam că aveam o datorie față de univers pe care numai atenția mea ar fi putut-o plăti și că, de asemenea, aveam o datorie față de toți cei care nu ajungeau să mai fie persoane și față de cei care nu mai ajunseseră să mai fie persoane. În linii mari, cam ceea ce mi spusese tata.

Am rămas tăcută tot timpul cât a mai durat Grupul de Sprijin, iar Patrick a spus o rugăciune specială pentru mine, iar numele lui Gus a fost atașat pe lungă listă a celor răposați – paisprezece pentru fiecare dintre noi – și am promis că noi vom trăi cea mai bună viață în acea zi, apoi l-am luat pe Isaac și ne-am dus spre mașină.

Când am ajuns acasă, mama și tata erau la masa din sufragerie, fiecare cu laptopul lui, iar, în momentul în care am intrat, mama și l-a închis repede pe al ei.

– Ce e pe calculator?

– Doar niște rețete cu antioxidanți. Ești gata pentru ventilator și pentru *America's next top model*? a vrut mama să știe.

– Mă duc să mă întind un minut.

– Ești bine?

– Da, doar obosită.

– Păi, trebuie să mănânci înainte să...

– Mamă, sunt agresiv de neflămândă.

Am făcut un pas spre ușă, însă ea mi-a tăiat calea.

– Hazel, trebuie să mănânci. Măcar niște br...

– Nu. Mă duc la culcare.

– Ba nu, a spus mama. Nu te duci.

I-am aruncat o privire tatei, care a ridicat din umeri.

– E viața mea.

– Doar n-ai să te înfometezi fiindcă Augustus a murit. Ai să iei cina.

Eram tare enervată dintr-un motiv bine întemeiat.

– Mamă, nu pot să mănânc. Bine?

Am încercat să trec de ea, dar m-a apucat umeri și mi-a spus:

– Hazel, ai să mănânci de cină. Trebuie să rămâi sănătoasă.

– Ba nu! am țipat. Nu mănânc de cină și un pot să rămân sănătoasă deoarece nu sunt sănătoasă. Sunt pe moarte, mamă. Am să mor și am să te las singură și n-ai să mă mai dădăcești și n-ai să mai fii mamă și, iartă-mă, dar nu pot să fac nimic în legătură cu asta, bine?

Am regretat de îndată ce am spus-o.

– M-ai auzit.

– Poffim?

– M-ai auzit spunându-i asta tatălui tău?

Din ochi i-au țâșnit lacrimile.

– M-ai auzit?

Am dat afirmativ din cap.

– O, Doamne, Hazel! Îmi pare rău. Am greșit, scumpo. Asta nu era adevărat. Am spus-o într-un moment de disperare. Nu e ceva ce aș crede cu adevărat.

S-a așezat și m-am așezat și eu. Mă gândeam că, în loc să mă enervez, ar trebui să vomit niște paste de dragul ei.

– Atunci, ce crezi? am întrebat-o.

– Cât timp suntem amândouă în viață, sunt mama ta, a spus ea. Chiar și dacă mori, eu...

– Când, am corectat-o eu.

A dat din cap.

– Chiar și când vei muri, tot mama ta voi fi, Hazel. N-am să încetez să fiu mama ta. Tu ai încetat să-l mai iubești pe Gus?

Am clătinat din cap.

– Păi, eu cum aș putea să încetez să te mai iubesc?

– Bine, i-am zis.

Tata plângea.

– Vreau ca voi să vă trăiți viața, le-am spus. Mă îngrijorează că nu veți avea o viață, că veți sta aici toată ziua fără mine de care să aveți grijă și vă veți uita lung la pereți și vă veți dori să muriți.

După un minut, mama a spus:

– Fac niște cursuri online la Universitatea din Indianapolis pentru a-mi lua diploma de master în asistență socială. De fapt, nu căutam rețete cu antioxidanți; redactam o lucrare.

– Serios?

– Nu vroiam ca tu să crezi că pot să concep o lume fără tine, dar, dacă îmi iau masteratul în asistență socială, pot consilia familii aflate în criză sau pot să conduc grupuri care au de-a face cu bolnavi în familiile lor sau...

– Stai, ai de gând să devii un Patrick?

– Ei, nu neapărat. Există tot felul de servicii în asistența socială.

Tata a spus:

– Amândoi ne-am făcut griji ca nu cumva tu să te simți abandonată. Este important ca tu să știi că noi vom fi mereu aici pentru tine, Hazel. Mama ta nu pleacă nicăieri.

– Nu, asta e grozav. Asta e fantastic!

Zâmbeam cu adevărat.

– Mama o să devină un Patrick. Va fi un Patrick grozav! Va fi mult mai bună decât este Patrick.

– Mulțumesc, Hazel. Asta înseamnă totul pentru mine.

Am încuviințat dând din cap. Nu puteam să-mi reprim bucuria, vărsând lacrimi de fericire adevărată pentru prima dată, probabil dintotdeauna, imaginându-mi-o pe mama ca pe un Patrick. Mă făcea să mă gândesc la mama Annei. Și ea ar fi fost o asistentă socială grozavă.

După un timp, am deschis televizorul și ne-am uitat la *ANTM*, dar l-am pus pe pauză după cinci secunde, căci aveam o mulțime de întrebări pentru mama:

– Cât mai ai până termini?

– Dacă mă duc vara asta la Bloomington pentru o săptămână, ar trebui să pot termina până în decembrie.

– Mai exact, de când îmi ascunzi asta?

– De un an.

– Mamă!

– N-am vrut să te rănesc, Hazel.

Uimitor.

– Așadar, atunci când mă așteptai la MCC sau la Grupul de Sprijin sau mă rog, tu întotdeauna...

– Da, lucram sau citeam.

– Asta e așa de grozav! Dacă o să mor, vreau să știi că voi ofta din ceruri la tine de fiecare dată când vei ruga pe cineva să-și împărtășească sentimentele.

Tata a izbucnit în râs.

– Voi fi mereu alături de tine, puștoaico, m-a asigurat el.

În cele din urmă, ne-am uitat la ANTM. Tata a încercat din răputeri să nu moară de plictiseală și le tot încurca pe fete, întrebând:

– Ne place de ea?

– Nu. Nu. O ponegrim pe Anastasia. Ne place de Antonia, cealaltă blondă, i-a explicat mama.

– Sunt toate înalte și oribile, a răspuns tata. Iertați-mă că nu pot să fac nicio diferență.

Tata a întins mâna spre mâna mamei.

– Voi credeți că veți rămâne împreună dacă mor eu? i-am întrebat.

– Poffim, Hazel? Scumpo!

A bâjbâit după telecomandă și a pus din nou televizorul pe pauză.

– Ce s-a întâmplat?

– Pur și simplu, credeți că veți rămâne?

– Da, desigur. Desigur, a răspuns tata. Mama ta și cu mine ne iubim și, dacă te vom pierde pe tine, vom trece împreună prin asta.

– Jură pe Dumnezeu, i-am cerut eu.

– Jur pe Dumnezeu, a spus el.

M-am uitat la mama.

– Jur pe Dumnezeu, a fost și ea de acord. De ce îți faci griji în legătură cu așa ceva?

– Pur și simplu, nu vreau să vă stric viața sau ceva de genul ăsta.

Mama s-a aplecat și și-a lipit obrazul de părul meu încâlcit și m-a sărutat pe creștet. I-am spus tatei:

– Nu vreau ca tu să devii un nefericit șomer alcoolic sau cam pe-acolo.

Mama a zâmbit.

– Tatăl tău nu este Peter Van Houten, Hazel. Dintre toți oamenii, tu știi cel mai bine că poți trăi cu durerea.

– Da, bine, am spus.

Mama m-a îmbrățișat și eu am lăsat-o, cu toate că nu prea vroiam să fiu îmbrățișată.

– Bine, poți să întrerupi pauza, i-am spus.

Anastasia a fost dată afară. A făcut o criză de isterie. A fost grozav.

Am luat câteva îmbucături din mâncarea de la cină – paste sub formă de fundițe cu sos pesto – și am reușit să nu le vomit.

CAPITOLUL 25

Dimineața următoare m-am trezit panicată deoarece visasem că eram singură și fără barcă pe un lac imens. M-am ridicat brusc în șezut, întinzându-mă spre ventilatorul mecanic, și am simțit brațul mamei pe mine.

– Bună, ești bine?

Inima îmi bătea nebunește, dar am dat aprobator din cap.

– E Kaitlyn la telefon, vrea să vorbească cu tine.

Am arătat spre ventilator. M-a ajutat să mi-l scot și m-a conectat la Philip, apoi, în cele din urmă, am luat mobilul de la mama și am spus:

– Bună, Kaitlyn!

– Am sunat doar să verific, a spus ea. Să văd ce mai faci.

– Da, mulțumesc, i-am spus. Fac bine.

– Draga mea, ai avut cel mai mare ghinion. Este incredibil.

– Așa cred, i-am spus eu.

Nu mă mai gândeam prea mult la norocul meu, într-un fel sau într-altul. Sincer, nu prea aveam chef să vorbesc cu Kaitlyn despre nimic, dar ea continua să târască înaintea conversația.

– Deci, cum a fost? m-a întrebat ea.

– Să-mi moară iubitul? Ă, e nasol.

– Nu, a zis ea. Să fii îndrăgostită.

– A, am spus. A! A fost... a fost drăguț să-mi petrec timpul cu cineva atât de interesant. Eram foarte diferiți și nu cădeam de acord asupra multor lucruri, însă el era mereu foarte interesant, știi?

– Vai mie, nu știu. Băieții cu care mă întâlnesc eu sunt cu totul neinteresanți.

– El nu era perfect sau ceva de genul. Nu era Făt-Frumosul din povești sau ceva de genul. Uneori încerca să fie așa, dar îmi plăcea mai mult când pica chestia asta.

– Ai ceva, cum ar fi un album cu poze sau scrisori pe care ți le-a scris?

– Am niște poze, dar nu mi-a scris scrisori. Exceptând faptul că, ei bine, lipsesc niște pagini din agenda lui, pe care ar fi putut să fie ceva pentru mine, dar bănuiesc că le-a aruncat ori s-au pierdut sau altceva.

-
- Poate că ți le-a trimis printr-un e-mail, a zis ea.
 - Nu, nu le-am primit.
 - Atunci, poate că n-au fost scrise pentru tine, mi-a zis ea. Poate... vreau să spun, nu ca să te deprim sau ceva de genul ăsta, dar poate că le-a scris pentru altcineva și i le-a expediat prin email.
 - Van Houten! am ținut eu.
 - Ești bine? Ai tușit?
 - Kaitlyn, te iubesc! Ești un geniu. Trebuie să închid.
- Am închis, m-am rostogolit pe pat, am întins mâna după laptop, l-am deschis și am trimis un email spre lidewij.vliegenthart.

Lidewij,

Cred că Augustus Waters i-a trimis câteva pagini dintr-o agendă lui Van Houten cu puțin timp înainte ca el (Augustus) să moară. Este foarte important pentru mine să citesc acele pagini.

Vreau să le citesc, desigur, dar poate că n-au fost scrise pentru mine. În fine, ele trebuie citite. Mă poți ajuta?

Prietena ta,

Hazel Grace Lancaster

Mi-a răspuns mai târziu în aceeași dupăamiază.

Dragă Hazel,

N-am știut că Augustus a murit. Sunt foarte tristă să aud asemenea vești. A fost un tânăr deosebit de carismatic. Îmi pare tare rău și sunt foarte tristă.

N-am vorbit cu Peter de când am demisionat în ziua în care ne-am întâlnit. Aici e foarte târziu acum, dar am de gând să mă duc la el acasă, mâine dimineață la prima

oră, pentru a găsi scrisoarea și a-l obliga să o citească. De obicei, diminețile erau perioada lui cea mai bună.

Prietena ta,
Lidewij Vliegenthart

P.S. Îl iau pe prietenul meu în caz că trebuie să folosim forța cu Peter.

M-am întrebat de ce îi scrisese lui Van Houten în ultimele zile, în loc să-mi fi scris mie, spunându-i lui Van Houten că el avea să fie iertat numai dacă îmi dădea continuarea. Poate că paginile din agendă nu făceau decât să repete această cerere adresată lui Van Houten. Avea noimă, Gus profitând de stadiul lui terminal pentru a face ca visul meu să se îplinească: continuarea era un lucru mărunț pentru care să mori, dar era cel mai mare lucru aflat la dispoziția sa.

Am tot dat întruna refresh la e-mailul meu în acea noapte, am dormit câteva ore, apoi am început să dau din nou refresh în jurul orei cinci dimineața, dar nu intrase nimic. Am încercat să mă uit la televizor pentru a-mi abate atenția, dar gândurile mele se tot îndreptau spre Amsterdam, imaginându-mi-i pe Lidewij Vliegenthart și pe prietenul ei mergând cu bicicletele prin oraș în acea misiune de găsimă a ultimei corespondențe a unui băiat care murise. Cât de amuzant ar fi putut să fie să mă legăn pe șaua bicicletei lui Lidewij Vliegenthart pe străzile pavate cu cărămizi, cu vântul care îi sufla părul roșu și ondulat în fața mea, cu mirosul canalelor și al fumului de țigări, cu toți oamenii stând pe terasele cafenelelor bând bere și

pronunțând sunetele *r* și *g* într-un fel în care eu nu aș putea nicicând învăța?

Mi-am ratat viitorul. Evident, știam încă de dinainte de recidiva lui că nu voi ajunge să îmbătrânesc cu Augustus Waters, dar, gândindu-mă la Lidewij și la prietenul ei, m-am simțit jefuită. Probabil că nu aveam să mai văd niciodată oceanul de la zece mii de metri altitudine, atât de departe încât nu poți să distingi valurile sau vreo ambarcațiune, astfel încât oceanul nu este decât un monolit imens și nesfârșit. Mi-l puteam imagina. Mi-l puteam aminti. Însă nu-l mai puteam revedea și mi-a trecut prin minte că ambițiile rapace ale oamenilor nu sunt niciodată satisfăcute de visurile care se împlinesc, căci mereu există gândul că totul poate fi făcut din nou și mai bine.

Probabil că asta e valabil și dacă ai nouăzeci de ani – deși sunt invidioasă pe oamenii care ajung să afle asta cu adevărat. Și, în plus, deja trăisem de două ori mai mult decât fiica lui Van Houten. Ce n-ar fi dat el să aibă un copil care să moară la șaisprezece ani!

Deodată, mama s-a pus între mine și televizor, cu mâinile la spate.

– Hazel, a spus ea.

Vocea îi era atât de gravă, încât m-am gândit că probabil ceva nu era în regulă.

– Da?

– Știi ce zi este azi?

– Doar nu e ziua mea, nu?

Ea a izbucnit în râs.

– Nu încă. E paisprezece iulie, Hazel.

– E ziua ta?

– Nu...

– E ziua lui Harry Houdini?

– Nu...

– Am cam obosit să ghicesc.

– E ziua Bastiliei!

Și-a luat mâinile de la spate, scoțând două stegulețe franceze mici din plastic și fluturându-le plină de entuziasm.

– Sună ca un lucru fals. Ca ziua de conștientizare a holerei.

– Te asigur, Hazel, că nu e nimic fals în legătură cu Ziua Bastiliei. Știai că acum două sute douăzeci și trei de ani, poporul francez a năvălit la Bastilia și i-a înarmat pe prizonieri pentru a lupta pentru libertatea lor?

– Uau! am spus. Ar trebui să sărbătorim această aniversare importantă.

– Se întâmplă că tocmai am planificat un picnic împreună cu tatăl tău în parcul Holliday.

Mama nu se oprea niciodată din a încerca. Mam împins în canapea și m-am ridicat. Împreună, am făcut niște sendvișuri și am găsit un coș de picnic prăfuit în debaraua de pe hol.

Era o zi destul de frumoasă, în sfârșit vara adevărată în Indianapolis, caldă și umedă – genul de vreme care îți amintește după o iarnă lungă că, în timp ce lumea n-a fost construită pentru oameni, oamenii au fost construiți pentru lume. Tata ne aștepta, îmbrăcat într-un costum de vară, de culoare deschisă, stând în locul de parcare pentru handicapați și tastând la smartphone-ul lui. Ne-a făcut din mână, în timp ce parcam, și apoi m-a îmbrățișat.

– Ce zi! a spus el. Dacă am fi locuit în California, toate zilele ar fi fost așa.

– Da, dar în cazul acesta nu te-ar mai fi bucurat, i-a spus mama.

Ea se înșela, dar n-am contrazis-o.

Am sfârșit prin a ne întinde pătura lângă Ruine, acel dreptunghi de ruine romane trântite în mijlocul unui câmp din Indianapolis. Dar nu sunt ruine adevărate: sunt recrearea unui ansamblu sculptural construit în urmă cu optzeci de ani, însă ruinele false au fost lăsate în paragină destul de rău, astfel încât au devenit ruine adevărate din întâmplare. Lui Van Houten i-ar fi plăcut Ruinele. Și lui Gus.

Așa că ne-am așezat la umbra Ruinelor și am luat un mic prânz.

– Ai nevoie de cremă de protecție împotriva razelor de soare? m-a întrebat mama.

– Nu, mulțumesc, i-am răspuns.

Se auzea vântul prin frunze, un vânt care purta țipetele puștilor care se jucau în depărtare, copiii care își dădeau seama cum e să trăiești, cum e să conduci o lume care n-a fost construită pentru ei prin conducerea unui teren de joacă care a fost. Tata m-a văzut că îi urmăream pe copii și m-a întrebat:

– Ți-e dor să alergi pe aici ca ei?

– Uneori, așa cred.

Dar nu la asta mă gândeam. Încercam să remarc totul: lumina de pe Ruine, copilașul acela care de-abia putea să pășească descoperind un băț în colțul terenului de joacă, neobosita mea mamă punând muștar în zigzag pe sendvișul ei cu carne de curcan, tata bătând ușurel cu mâna peste smartphone-ul din buzunar și rezistând nevoii imperioase de a-l verifica, un tip care arunca un Frisbee și

care îl făcea pe câinele lui să nu se oprească din alergat, prins și aportat.

Cine sunt eu să spun că poate aceste lucruri un vor fi veșnice? Cine este Peter Van Houten ca să lanseze ipoteza că munca noastră este vremelnică? Tot ce știu despre rai și tot ce știu despre moarte se află în acest parc: un univers elegant în mișcare neconținută, plin de ruine ruinate și de copii țipând.

Tata își flutura mâna în fața ochilor mei.

– Conectează-te, Hazel. Ești aici?

– Îmi pare rău, da, poftim?

– Mama a sugerat să mergem să-l vedem pe Gus.

– A, da, am spus.

Așadar, după prânz am mers cu mașina până la cimitirul Crown Hill, ultimul și cel din urmă loc de odihnă pentru trei vicepreședinți, un președinte și Augustus Waters. Am urcat dealul și am parcat. În spatele nostru, pe strada Thirty-eight, treceau mașini. Mormântul lui era ușor de găsit: era cel mai proaspăt. Pământul era încă sub formă de movilă peste sicriul lui. Încă nu avea o piatră la căpătâi.

N-am avut senzația că el ar fi fost acolo sau ceva de genul acesta, dar am luat totuși unul dintre tâmpitele stegulețe franceze ale mamei și l-am înfipt în pământul de la picioarele lui. Poate că trecătorii aveau să creadă că fusese membru al Legiunii Străine Franceze sau vreun mercenar erou.

* * *

Într-un sfârșit, Lidewij îmi scrisese imediat după 6 p.m. în timp ce eu eram pe canapea, privind și la televizor și la

niște filme de pe laptop. Am văzut imediat că existau patru anexe la e-mail și am vrut să le deschid mai întâi pe acestea, dar am rezistat tentației și am citit e-mailul.

Dragă Hazel,

Peter era foarte beat atunci când am ajuns la el acasă azi-dimineață, dar asta ne-a ușurat situația. Bas (prietenul meu) i-a distras atenția, în timp ce eu am căutat în sacul menajer în care Peter ține scrisorile de la admiratori, dar atunci mi-am dat seama că Peter îi știa adresa lui Augustus. Pe masa din sufragerie exista un morman mare de corespondență, unde am găsit imediat scrisoarea. Am deschis-o și am văzut că îi era adresată lui Peter, așa că i-am cerut s-o citească.

A refuzat.

Atunci m-am enervat, Hazel, dar n-am ridicat vocea la el. În schimb, i-am spus că îi datora asta fiicei lui moarte, să citească această scrisoare de la un băiat care murise și i-am dat-o, iar el a citit-o în întregime și a spus – îl citez întocmai – Trimite-i-o fetei și spune-i că eu nu mai am nimic de adăugat.

N-am citit scrisoarea, cu toate că ochii mei au căzut asupra unor fraze, în timp ce scanam paginile. Le-am atașat aici și apoi ți le voi trimite acasă; adresa ta e aceeași?

Dumnezeu să te binecuvânteze și să te țină în pază, Hazel.

Prietena ta,

Lidewij Vliegenthart

Am dat clic pe cele patru anexe. Scrisul lui de mână era încurcat, coborând pe pagină, cu litere de diferite mărimi, cu cerneală de diferite culori. Le scrisese în mai multe zile, aflându-se în diferite grade de conștiență.

Van Houten,

Sunt o persoană bună, dar un scriitor de nimic. Tu ești o persoană de nimic, dar un scriitor bun. Am face o echipă bună. Nu vreau să-ți cer nicio favoare, dar, dacă ai timp – și, din câte am văzut, ai din belșug —, mă întreb dacă n-ai putea să scrii un elogiu pentru Hazel. Am notițe și tot ce trebuie, dar ai putea să-l închegei într-un tot coerent sau ceva de genul? Sau măcar să-mi spui ce ar trebui să schimb.

Iată cum e treaba cu Hazel: aproape toți sunt obsedați să lase un semn pe lume. Să lase ceva posterității printr-un testament. Să supraviețuiască morții. Cu toții ne dorim să nu fim uitați. Și eu la fel. Ceea ce mă frământă cel mai tare e să fiu o altă victimă colaterală de care nimeni să nu-și amintească nimic din străvechiul război lipsit de glorie împotriva bolii.

Vreau să las un semn.

Dar, Van Houten: semnele pe care le lasă oamenii sunt mult prea adesea cicatrici. Construiești un minimall hidos sau inițiezi o lovitură de stat sau încerci să devii o vedetă rock și te gândești: *Acum își vor aminti de mine*, dar: (a) ei nu-și amintesc de tine și (b) tot ceea ce lași în urma ta sunt și mai multe cicatrici. Lovitura ta de stat se transformă în dictatură. Minimallul se transformă într-un prejudiciu.

(Ok, poate că nu sunt un scriitor atât de prost. Însă nu-mi pot aduna ideile laolaltă, Van Houten. Gândurile mele sunt stele pe care nu le pot aduna în constelații.)

Suntem aidoma unei haite de câini care udă hidranții. Otrăvim pământul cu urina noastră toxică, marcând totul drept *AL MEU* într-o încercare caraghioasă de a supraviețui morților noastre. Nu mă pot opri din a urina pe hidranți. Știu că este prostesc și nefolositor – de proporții epopeic de nefolositoare în starea mea actuală –, dar sunt un animal ca oricare altul.

Hazel este diferită. Ea merge ușor, bătrâne. Ea pășește ușor pe pământ. Hazel cunoaște adevărul: după toate probabilitățile, putem face rău universului, după cum, în egală măsură îl putem ajuta, dar, după toate probabilitățile, nu vom face niciuna dintre acestea.

Oamenii vor spune că e întristător că ea lasă o cicatrice mai mică, că mai puțini își vor aminti de ea, că ea a fost iubită profund, dar nu pe scară largă. Dar nu este întristător, Van Houten. E triumfător. Este eroid. Nu asta este eroismul adevărat? Așa cum spun doctorii: mai întâi să nu provoci niciun rău.

În fine, eroii adevărați nu sunt oamenii care fac tot felul de lucruri; adevărații eroi sunt oamenii care *REMARCĂ* lucrurile, dându-le atenție. Tipul care a inventat vaccinul contra variolei n-a inventat, de fapt, nimic. El doar a remarcat că oamenii care aveau variola vacii nu făceau variolă.

După ce tomografia cu emisie de pozitroni s-a luminat, m-am furișat la terapie intensivă și am văzut-o în timp ce era inconștientă. Am mers pur și simplu în spatele unei asistente cu ecuson și am ajuns să stau lângă ea timp de

zece minute, înainte să fiu prins. Mă gândeam că ea va muri înainte să-i pot spune că și eu aveam să mor. Era brutal: permanentul zgomot mecanizat al terapiei intensive. Avea această apă canceroasă de culoare închisă care se scurgea din pieptul ei. Ochii închiși. Intubată. Dar mâna îi era în continuare mâna ei, caldă în continuare și cu unghiile date cu ojă de culoare albastru-închis, aproape neagră, și am ținut-o de mână și am încercat să-mi imaginez lumea fără noi și, preț de o secundă, am fost o persoană destul de bună să sper că ea va muri astfel încât să nu afle niciodată că și eu voi muri. Dar apoi mi-am dorit să am mai mult timp, astfel încât să ne putem îndrăgosti. Presupun că dorința mi s-a împlinit. Mi-am lăsat cicatricea.

Un asistent a intrat și mi-a spus că trebuie să plec, că vizitatorilor nu le era permis accesul și l-am întrebat dacă ea era bine, iar tipul a zis: *Încă acceptă apă*. O binecuvântare în deșert, un blestem pe ocean.

Ce altceva? Ea este atât de frumoasă! Nu te mai sature s-o privești. Nu-ți faci niciodată griji dacă e mai deșteaptă decât tine: știi sigur că este. E amuzantă fără să fie vreodată rea. O iubesc. Sunt tare norocos să o iubesc, Van Houten. Nu ai posibilitatea să alegi dacă să fii rănit în această lume, bătrâne, dar ai un cuvânt de spus legat de cine te rănește. Îmi plac alegerile mele. Sper ca și ea să fie mulțumită de alegerile ei.

Da, Augustus.

Sunt.

MULȚUMIRI

Această boală și tratamentul ei sunt abordate în mod fictiv în acest roman. De exemplu, nu există niciun medicament numit Phalanxifor. L-am inventat, deoarece mi-aș dori să existe. Oricine ar dori să cerceteze o istorie adevărată a cancerului ar trebui să citească *Împăratul tuturor bolilor* de Siddhartha Mukherjee. De asemenea, le datorez mult lui Robert A. Weinberg și cărții sale, *The biology of cancer*, lui Josh Sundquist, Marshall Urist și Jonneke Hollanders, care și-au împărțit cu mine timpul și experiența asupra chestiunilor medicale pe care le-am ignorat cu voioșie atunci când a fost pe placul toanelor mele.

Lui Esther Earl, a cărei viață a fost un dar pentru mine și pentru mulți alții. De asemenea, le sunt recunoscător și membrilor familiei Earl – Lori, Wayne, Abby, Angie, Grant și Abe –, pentru generozitatea și prietenia lor. Inspirați de Esther, cei din familia Earl au fondat o asociație nonprofit, *This star won't go out*, în amintirea ei. Puteți afla mai multe pe tswgo.org.

Fundației pentru Literatură Olandeză fiindcă mi-a oferit două luni în Amsterdam pentru a scrie. Le sunt recunoscător în mod deosebit lui Fleur van Koppen, Jean Christophe Boele van Hensbroek, Janetta de With, Carlijn van Ravenstein, Margje Scheepsma și comunității olandeze a nerdfighterilor.

Editorului meu, Julie Strauss-Gabel, care a fost timp de mulți ani alături de această povestire cu multiplele ei reveniri și întorsături, la fel cum a fost și extraordinara echipă de la Penguin. Mulțumiri mai ales pentru: Rosanne

Lauer, Deborah Kaplan, Liza Kaplan, Elyse Marshall, Steve Meltzer, Nova Ren Suma și Irene Vandervoort.

Lui Ilene Cooper, mentorul și a mea nașăzână.

Agentului meu, Jodi Reamer, pentru sfaturile înțelepte care m-au salvat de la nenumărate dezastre.

Nerdfighter-ilor, pentru că sunt grozavi.

Catitudine-nii, pentru a nu dori mai mult decât a face ca această lume să fie mai puțin aiurea.

Fratelui meu Hank, care îmi este cel mai bun prieten și colaborator.

Soției mele, Sarah, care nu este numai marea iubire a vieții mele, ci și primul și cel mai de încredere cititor. De asemenea, bebelușului, Henry, căruia i-a dat naștere. În continuare, părinților mei, Mike și Sydney Green, și socrilor mei, Connie și Marshall Urist.

Prietenilor mei Chris și Marina Waters, care, în momente vitale, m-au ajutat la această povestire, așa cum au făcut-o și Joellen Hosler, Shannon James, Vi Hart, genial de priceputa în ale diagramei Venn, Karen Kavett, Valerie Barr, Rosianna Halse Rojas și John Darnielle.